TEODORA MATEI

Lumânări vii

Volumul 1 din seria „Cazurile și necazurile comisarului Anton Iordan"

MYSTERY & THRILLER

virtual-project.eu

TEODORA MATEI
Lumânări vii

TRITONIC

Teodora Matei
Lumânări vii

Teodora Matei – 2018
TRITONIC – 2018 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA

Lumânări vii: roman /Teodora Matei – București: Tritonic Books, 2018

Prima carte din seria Cazurile și necazurile lui Anton Iordan ISBN: 978-606-749-350-4

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 210/iulie 2018
Bun de tipar: iulie 2018
Tipărit în România

Teodora Matei

LUMÂNĂRI VII

un caz al comisarului Anton Iordan

Teodora Matei

Debut literar: nuvela *Stăpânul castelului* (2012, revista Nautilus)

Volume publicate:

SF&F – Trilogia Omul-fluture (în colaborare cu Lucian-Dragoș Bogdan): *Omul-fluture* (2015), *Maya* (2016), *Sindromul Charlotte* (2017). **Alte volume SF&F:** *Stăpânul castelului* (2016), *Fetița-de-diamant* (2016), *Aripile tatălui* (2017)

Crime: *Cel-ce-simte* (2016), *În mintea comisarului* (2017)

Romance: *Tot timpul din lume* (2017)

Volume colective: *Exit plus: Povestiri de dincolo* (2016, reed. 2017), *Domino* (2017), *3.4* (2018), *Domino 2. Misterele Râșnovului* (2018)

Prezențe în antologii, almanahuri, periodice:

Bumerangul lui Zeeler (2014) cu povestirea „Kowalski '67", *Cele mai bune proze ale anului 2013* (2014) cu povestirea „Ghinion!", *Colecția de povestiri științifico-fantastice (CPSF nr. 28 – 2015)* cu povestirea „E-51741", *Argos Trei* (2017) cu povestirea „Fetița-de-diamant", *Noir de București* (2017) cu povestirea „Poveste pe strada Armenească", *Schițe de iubire* (2018) cu povestirea „Reflexie", *Cele mai frumoase povestiri SF&F din 2017* (2018) cu povestirea „Aripile tatălui"

Prolog. Doi polițiști

Parcă niciodată nu simțise comisarul Iordan căldura ca în vara lui 2016. Televiziunile avertizau despre amenințarea codurilor: portocaliu, roșu… Din perspectiva lor, harta României devenise incandescentă, un strop de lavă pregătindu-se să se scurgă în Marea Neagră.

Bărbatul luă telecomanda aparatului de aer condiționat, hotărât să-i seteze temperatura cu cel puțin două-trei grade mai mică decât cea indicată la acel moment. Sesizându-i intenția, inspectorul principal Matache își drese glasul, cu subînțeles:

— Șefu', nu se recomandă o diferență de temperatură mai mare de cinci grade între interior și exterior. Una de zece grade e tolerată. Aici, la noi, sunt douăzeci și cinci. Afară – aproape patruzeci…

Se opri, lăsând propoziția în aer. Superiorul său recunoscu:

— Ai dreptate, Sorine! Poate am îmbătrânit, cine știe?! Nu m-am văitat niciodată de căldură, dar vara asta… Și e sfârșitul lui august!

Tânărul brunet părea scos din cutie. Reușise să dea o fugă la mare prin iulie, iar tenul închis la culoare îl ajutase să se bronzeze uniform, să-i scoată în evidență ochii căprui cu nuanțe de verde. Cămașa albă, sport, contribuia la imaginea de manechin pe care se străduia s-o întrețină cu diete și activități fizice.

Spre deosebire de el, comisarul Anton Iordan începuse să poarte cămăși scoase din pantaloni, să mascheze într-un fel abdomenul ce începuse să se rotunjească și să-l jeneze atunci când se apleca să-și lege șireturile. Începuse să meargă la sala de forță, își făcuse un program de trei ședințe pe săptămână, însă reușea arareori să se țină de el. Câteodată, cazurile la care lucra necesitau prezența la birou până noaptea, târziu; alteori, abia ajuns acasă, nu rezista tentațiilor culinare oferite de soția sa.

Comisarul oftă adânc. Ar fi mâncat o salată de roșii cu brânză răzuită pe deasupra. Rece, din frigider. Apoi, ar fi băut o bere. Nu, berea nu mergea după roșii. Probabil că acasă avea să găsească o tocăniță cu multă carne, iar el ar fi ales-o pe aceea, ca să bea o bere după. Sau două.

Reflectase tot mai mult în ultima vreme la anii care veniseră peste el, îl loviseră fără să-l cruțe. Primele semne fuseseră firele de păr alb de pe tâmple. Urmaseră pielea lipsită de elasticitate, ochelarii de vedere și somnul întrerupt de treziri repetate, de-a lungul nopților. Dintr-o dată, certurile casnice plecate de la obrăznicia copiilor și comportamentul tolerant al mamei lor începuseră să-l plictisească. Nu voia să admită că programul lui încărcat sau timpul prea scurt petrecut cu ei ar fi generat toate acestea. Și mai erau gândurile din ultima vreme, fericirea ca o ciocolată amară că descoperise, oarecum din întâmplare, o altă femeie. Una care-l voia, îl chema, se bucura de fiecare clipă petrecută împreună. Nu mai trăise vreodată o astfel de senzație. Când se mai extazia de unicitatea noii relații, își spunea că, de fapt, nu se mai apropiase niciodată de pragul celor cincizeci de ani.

— Șefu', eu am terminat rapoartele pentru cazul răpitorului de copii. Vă uitați peste ele?

Inspectorul principal Sorin Matache îi întinse câteva foi printate. Comisarul le aruncă, în fugă, o privire, le semnă și i le înapoie.

— Greu al dracului a fost și cazu-ăsta… spuse într-un târziu.

Subalternul lui îi dădu dreptate înclinând capul de câteva ori. Abia aștepta cele două zile libere, de sfârșit de august. Nu-și făcuse niciun program, probabil avea să iasă mai pe seară într-un club, sâmbăta avea s-o petreacă lenevind în pat, apoi duminica… *În al cui pat*? se întrebă mustăcind, făcând o listă cu fete pe care ar fi putut să le invite la un pahar.

— Ești cam nerăbdător să pleci, sau mi se pare? întrebă Iordan luându-l pe nepregătite.

— Sunt, recunosc. Nu-s obosit după ultimul caz, dar am adunat așa, o frustrare, un sentiment că orice-aș face, jegurile astea umane tot vor apărea de undeva.

— Stai liniștit, după douăzeci de ani în Poliție începi să te obișnuiești.

Iordan îl privi lung. Băiatul era muncitor, respectuos, iar uneori, pe parcursul anchetelor, îl uimea cu atenția la detalii și viteza cu care făcea anumite deducții.

— Vrei mașina până luni? zâmbi comisarul.

— Cam da, că…

— Lasă, nu-i nevoie să-mi spui. Doar să pui benzină, să nu se ia careva de noi.

— Pun, normal! îl asigură tânărul, înșfăcând cheile autoturismului de serviciu.

— Nu-i cam devreme? întrebă Iordan uitându-se la ceas.

— Este, dar dacă numărarăm orele suplimentare lucrate la ultimul caz…

— Ai și tu dreptate, hai să mergem! îl însemnă superiorul său oprind aerul condiționat.

Clădirea Poliției Sectorului 2 părea părăsită. Dincolo de ușile birourilor se ghiceau oameni adăpostindu-se de caniculă, iar ghișeele care lucrau cu publicul se închiseseră de mai bine de două ore. Pe drumul spre parcare, picioarele li se afundară de câteva ori în asfaltul moale.

Inspectorul principal așteptă câteva minute să iasă din parcare. Vinerea, la ora patru după-amiaza, bulevardul Mihai Bravu devenea, ca orice arteră principală bucureșteană, un furnicar de carcase multicolore, înfierbântate. Ieși pe Drumul Taberei, decis să nu se enerveze până pe Aleea Callatis, unde trebuia să-și conducă superiorul.

— Oamenii ăștia sunt norocoși, Sorine! Le-au mai rămas niște copaci, dar în alte părți e de groază! se miră Iordan arătându-i clădirile vechi ce străjuiau bătrâna stradă.

— Știți, la noi…

— Unde la voi, Sorine, la complexul de bogătași? îl ironiză Iordan, neputând să se abțină.

— Nu-i de bogătași, cam toți sunt tineri, ca mine. Au făcut credite, au…

— Au acceptat cadouri de la bunici… completă comisarul.

Matache preferă să tacă. Într-adevăr, după moartea bătrânilor, părinții săi vânduseră casa de la țară și terenul aferent, iar el primise o mare parte din bani, să achite avansul unui apartament dintr-un complex în Băneasa. Pentru restul sumei făcuse un credit pe treizeci de ani. Cam odată la șase luni, de Paște și de Crăciun, cadoul mamei era preluarea unei rate lunare. Inspectorul principal avea parte, astfel, de o gură de oxigen.

— Am vrut să spun că la noi, la complex, am ieșit toți într-o sâmbătă și am plantat copaci, spuse tânărul dintr-o suflare, amintindu-și de oxigen.

— Sper că nu te-ai supărat, dar mă amuză că noi stăm patru persoane într-un apartament de trei camere, iar tu te lăfăi singur în aceeași suprafață, dori să se explice Iordan.

— Mai sunt niște apartamente libere, sugeră Matache. Cu cinci camere, pe două etaje…

— Da, mulțumesc… cu ce iau pe casa mea abia achit avansul.

După Revoluție, chiriașii fondului de stat putuseră să-și cumpere apartamentele. La încadrarea în Poliție, Anton Iordan primise o locuință cu trei camere, deși nu era căsătorit și nici copii n-avea. Fusese o greșeală în acte; o semnalase superiorilor, însă în perioada aceea tulbure, ba euforică ba terifiantă pentru românii nedeprinși cu democrația, dar rămăsese neîndreptată. Stătuse o jumătate de an cu bagajele nedesfăcute, așteptând să se mute în altă parte. Șeful lui de la acea vreme îl sfătuise să se bucure de ce primise și să nu mai facă valuri.

Astfel că, la aproape un an de la preluarea apartamentului, actualul comisar depusese actele pentru a-l cumpăra de la stat. Nu se grăbise cu însurătoarea, însă la aproape treizeci de ani, la îndemnurile insistente ale mamei sale, se căsătorise. Nora fusese cea mai stabilă relație a lui, iar familiile lor nici nu concepeau ca într-o zi să nu devină soț și soție. Anton Iordan se lăsase dus de val, făcuse doi copii, îi dusese la creșe, la grădinițe, la școli, schimbase scutece și împinsese leagăne. Când Darius intrase la liceu, în 2014, tatăl îl lăsase puțin mai liber. Regretase în scurt timp, fiul intrase într-un anturaj nepotrivit, băiatul prinsese gustul țigărilor, al băuturilor și chiar al drogurilor ușoare.

Perioada aceea, deși scurtă, fusese suficientă pentru a împinge lucrurile dincolo de făgașul normal. Între timp, fiica, Miruna profitase de atmosfera tensionată din casă și se învățase să ceară tot mai des bani pentru haine și farduri. Apoi apăruse Andreea, lumea lui se cutremurase și-l aruncase de pe cele mai înalte culmi în cele mai adânci hăuri, pentru a-l ridica imediat la loc, fără a-i da timp de gândire.

— Am ajuns, șefu'! îl anunță Sorin Matache.

— Mersi! Luni dimineață, la ora știută! aruncă din mers Iordan îndreptându-se spre aleea îngustă dinspre blocul său.

— Voi fi aici! îl asigură subalternul, grăbit să ajungă acasă și să facă un duș.

Capitolul 1. Explozia

Trupul alb, gol, atârna cu capul în jos. Suflul exploziei imprimase un tremur ușor grindei de care fuseseră legate, cu sfoară, gleznele. Părul roșcat aproape atingea podeaua. Ștergea, ca o pensulă în mâna nimănui, bălțile mici și maronii de sânge de dedesubt. În semiîntuneric, întreg ansamblul părea o lumânare aprinsă pentru un ritual satanist.

★

Doamna Marcu lăsă sacoșele pe ultima treaptă, își scoase ochelarii, îi șterse cu colțul capotului, apoi începu să numere pașii până la boxa unde trebuiau să ajungă borcanele pregătite pentru iarnă. *Unu, doi, trei, patru… paisprezece.* Pipăi, cu arătătorul mâinii drepte, pe perete și apăsă întrerupătorul. Dincolo de grilajul din plasă deasă se aprinse un bec chior, de 40W. Nu trebuia să facă risipă. Lumina era suficientă pentru a se descurca printre rafturile de scândură albă, negeluită. Descuie lacătul și mulțumi încă o dată, în gând, noului administrator pentru că refăcuse instalația electrică – aproape pe degeaba – după care se întoarse să-și ia poverile cărate cu greu de la etajul doi.

Îndepărtă cu palma vreo două pânze de păianjen înainte de a stivui, cu grijă, borcanele. Zacusca trebuia să stea pe raftul de sus, umbla la ea mai târziu, spre iarnă. Ardeii copți – dedesubt, compoturile și dulcețurile – pe al treilea nivel, să ajungă la ele nepoții când avea să-i trimită singuri la subsol. Făcu un pas în spate, să-și admire opera. Durerile de mâini, de spate ori de picioare nu mai contau în momente ca acela, când admira rastelurile pline, garanția unei ierni fără griji în accepțiunea ei de pensionară singură, deprinsă cu lipsurile și banii drămuiți.

O bufnitură puternică o lipi de perete. Se uită îngrijorată spre suportul unde becul se legăna ca după un cutremur. Din tavanul crăpat curgeau firicele subțiri de praf. Doamna Marcu își împreună mâinile peste piept; simțea cum bătăile inimii se înmulțeau și nu-și putea aminti pentru nimic în lume dacă-și luase, în dimineața

aceea, pastilele pentru tensiune, sau nu. Se asigură, dintr-o privire, că rafturile sunt în picioare și împinse cu mâna câteva borcane care alunecaseră spre margine. Aștepta o replică a cutremurului, sau ce-o fi fost, însă nu se mai auzea decât un zăngănit slab, metalic, acoperit de țipetele unei femei.

Își făcu, în cele din urmă, curaj și părăsi boxa de la subsol. Bombănea înciudată ochelarii care se aburiseră. Nu-și amintea să-i șteargă decât foarte rar, atunci când lumea îi apărea în ceață. Se grăbi să iasă afară, la lumină, la oameni, nu voia să moară acolo, îngropată printre murături. După doi pași, se opri. Ușa de la boxa lui Minescu, vecinul de la trei, atârna în balamale. Nici nu voia să se gândească cât praf și murdărie s-ar fi împrăștiat din cămăruța ursuzului. El nici de casă n-avea grijă, darămite de… Încremeni în fața ușii metalice pe care se legăna un lacăt legat cu lanț.

Uitase să apese la plecare întrerupătorul, iar becul ei de 40W îi lumina nu numai calea spre parter, ci și interiorul încăperii de vizavi în care corpul unei tinere femei, spânzurat cu capul în jos, se mișca alene, descriind traiectoriile unor cercuri din ce în ce mai mici.

Doamna Marcu începu să alerge spre ieșirea din bloc, înăbușindu-și țipetele. Se aruncă în brațele unei femei care-și trăsese un halat de baie peste cămașa de noapte lungă, cu tivul descusut. Își lăsă capul pe umărul acesteia, ignorând mirosul de transpirație stătută:

— Vai, Valerico, ce grozăvie! Ce…

Cealaltă își îndesă mai întâi bigudiurile sub basma, apoi o bătu pe spate, încercând s-o liniștească:

— Gata, madam Marcu, s-a terminat… Uite, vin pompierii… Uite, poliția…

Doamna Marcu reuși să-și găsească echilibrul și, cu palmele apăsate pe piept, gâfâi:

— Nu aici, nu aici… Acolo…

Și arătă spre scara blocului din care abia ieșise. Pe o fereastră de la parter ieșea un fum gros, negru. Se insinua pe pereții abia văruiți, se strecura pe geamurile deschise, ca un stol de prădători în căutarea victimelor. Abia atunci văzu bătrâna oamenii strânși în grupuri de câte doi-trei, privind cu groază când spre negura ridicată peste cartier, când la bărbatul care se aruncase pe geam în grădină și se tăvălea urlând și agitând palmele arse.

— Hoții! Hoții! Uite ce mi-au făcut! Uite! Și căsuța mea… Aoleu!

Înjura și blestema niște dușmani imaginari, apoi părea să-și amintească de usturimea arsurii; agita mâinile în aer țipând, fără să-i vadă pe cei din jur. Odată la câteva minute își ștergea fața înnegrită de încheietura cotului.

— Madam Marcu, ăsta nu se potolește până nu ne aruncă-n aer! șuieră scurt femeia în halat de baie către vecina care, sprijinită de portbagajul unei mașini, părea să-și fi regăsit suflul.

— Un nebun… Trebuia luat de mult, dar cică nu-i periculos… Dacă mai trăia maică-sa, Dumnezeu s-o odihnească… Ea-l mai liniștea… Dar lasă asta, știi ce-am văzut acolo jos?!

Nu mai apucă să destăinuie nimic, pentru că mașinile Inspectoratului pentru Situații de Urgență parcară în scârțâit de frâne, odată cu una de pompieri și o ambulanță. Din spatele blocului apărură patru polițiști. Toți locatarii fură invitați să evacueze zona. Oamenii se îndepărtară cu spatele, urmărind cu atenție bărbații în uniforme ignifuge acționând conform procedurilor. Singur Dorel Vlădeanu, nebunul cartierului, striga la ei din iarba grădinii. Un medic de pe ambulanță încercă să se apropie, însă fu primit cu înjurături și zbierete. Reuși să-l conducă pe trotuar numai după ce-i aduse un caiet și un pix pentru a-și scrie reclamațiile către guvern. Acceptă primul ajutor pentru arsuri, fiind convins de o asistentă drăguță că altfel nu-și putea exercita dreptul de cetățean de a se manifesta împotriva politicienilor corupți.

Polițiștii se asigurară că Vlădeanu urma să fie transportat la spital, apoi luară câteva declarații de la martori. Toți vorbeau de o bubuitură puternică, de fumul care ieșise pe fereastra spartă și pe ușa aruncată din balamale. Bănuiala anchetatorilor fu confirmată de pompierii care stinseseră resturile de mobilă din apartamentul de la parter: Dorel Vlădeanu încercase – din nou – să confecționeze o bombă artizanală. Odată cu pierderea locului de muncă și cu moartea mamei, boala psihică i se agravase. Refuza internarea, așa cum refuza să comunice cu vecinii, pe care-i credea implicați într-un complot menit să-l arunce în stradă. Ironic, însă încercarea lui nereușită îi scosese pe ei din case.

Panait, de la etajul patru, fost șofer de autobuz, amenința că va da în judecată primăria și consiliul local

dacă n-aveau să fie scăpați de nebun din bloc. Polițiștii îl tot asigurau că vor lua măsurile necesare – și legale – pentru siguranța cetățenilor, însă bărbatul nu se lăsă convins până când nu i se ceru o declarație, în care fu rugat să explice, cu lux de amănunte, de când Vlădeanu reprezenta un pericol pentru comunitate.

Răzvan Bratu privi cu coada ochiului spre bărbatul așezat pe bordura trotuarului și surâse amuzat la vederea vitezei cu care cuvintele se așterneau pe foaia albă. I-ar fi citit peste umăr, însă un sunet discret dinspre telefonul mobil îl sili să alerge câțiva metri spre supermarket, să arunce o minge pentru prinderea unui Pokemon. Abia când întinse mâna peste nivelul umărului, realiză că i se ridicase tricoul și, pe dedesubt, n-avea decât boxerii roșii, cu capul de diavol glumeț imprimat la spate. Tot atunci auzi șușotelile celor două bătrâne sprijinite de Loganul tatălui său.

— Ce-i, mamaie, n-ai mai văzut chiloți? Am sărit din pat, cum crezi că dorm? În pijama de finet, ca bunicul?

Mai ridică o dată mâinile deasupra capului, prefăcându-se că se întinde somnoros, motiv de noi bombăneli din partea celor două. Zâmbi satisfăcut. La șaptesprezece ani nu mai dă bine să te cațeri în copacii din fața blocului și să sperii vecinele aruncându-le diverse chestii în balcon sau pe geamul bucătăriei. Nu mai poți merge nici cu Sorcova sau cu Plugușorul de cel puțin două ori pe seară, numai ca să primești cornulețe cu rahat sau cozonac fierbinte cu nucă. Dar le poți șoca arătându-le, din când în când, cât de frumos e să fii tânăr și puțin nebun.

Răzvan văzu niște mașini cu siglele unor televiziuni, din care reporteri și operatori grăbiți coborau și porneau în fugă spre blocul de pe Aleea Macilor. Sări gărduleț viu ca să le-o ia înainte, să apară în primele cadre înregistrate, însă ajunse în dreptul celor două bătrâne din parcare odată cu un operator deșirat de la un post de știri. Auziră amândoi, în același timp, șoaptele doamnei Marcu:

— Cum mă vezi și cum te văd! O femeie goală, spânzurată cu capul în jos, în boxa lui Minescu! Nu trebuie decât să-i aștept p-ăștia să termine și mă duc să le spun, spuse arătând spre echipa ISU care discuta cu doi polițiști de la Sectorul 2.

— Madam Marcu, ești nebună! Cum ai putut să taci atâta timp? Dacă nu-i moartă?!

Ipoteza o șocă mai mult decât descoperirea trupului, astfel încât bătrâna nu-și mai putu potoli bătăile inimii; încercă să rămână în picioare, însă genunchii i se înmuiară, iar ea se scurse încetișor pe capota mașinii lui Bratu senior. Tânărul avu de ales între a susține bătrâna și a i-o lua înainte deșiratului. Acesta tocmai se întorsese spre reportera ale cărei sandale cu platforme înalte o împiedicau să înainteze pe aleea pietruită, ca să-i strecoare printre dinți: „Mișcă-te, fato, că avem exclusivitate! Cică-i un cadavru la subsol!”

— Un cadavru la subsol?! se trezi fata țipând, apoi își acoperi gura cu palma.

Răzvan decise că doamna Marcu nu s-ar fi putut lovi decât de bara de protecție din plastic și, mai apoi, de pământul moale, deci n-ar fi căpătat răni serioase. În goană, trecu pe lângă medicul de pe ambulanță, pe care-l trase de mânecă, arătându-i din cap scena din parcare. Se strecură printre doi pompieri care strângeau furtunul folosit la intervenție și ajunse la subsol înaintea tuturor.

Deșiratul era primul, urmat de alți doi de la Antena 1 și ProTV. Tânărul Bratu decise că acela era momentul lui de glorie: să le țină piept, singur, în boxerii roșii cu drăcușor la spate, cu mâinile înțepenite, de-o parte și de alta, pe pereții holului de acces spre boxe. Țipă din toate puterile, să fie auzit de cei de-afară:

— Nu mă mișc de-aici până nu vine poliția! E locul unei crime și n-aveți voie să alterați probele!

Era mândru de replica spusă tare, pe ton hotărât, cum văzuse el în „Minți criminale” sau în „Autopsia crimei”. Nu degeaba pierdea ore întregi urmărind episoadele unul după altul, cu sufletul la gură, punându-se când în rolul anchetatorului, când al criminalului.

— Mișcă-te, mă, din drum! îl amenință slăbănogul cu camera de luat vederi.

Văzând că nu-i chip să convingă băiatul, operatorul îi trase un vârf de bocanc în tibia stângă. Răzvan începu să strige mai tare:

— Ajutor! ProTV-ul mă agresează!

— Ești nebun?! Nu ți-am făcut nimic! replică operatorul Pro care pornise camera, vrând să înregistreze conflictul dintre băiat și reprezentantul concurenței.

— Și Antena 1! Ajutor! nu se lăsă tânărul.

Al treilea operator filmase deja ambele incidente.

— Antena i-o trage mă-tii! Dă-te-n pula mea la o parte! spuse înaintând spre el.

Din fericire pentru Răzvan, din spatele celor trei, strecurându-se printre vecinii curioși, apăru un polițist de la secția din apropiere. Îl mai văzuse, anchetase odată un furt din mașini și interogase toți copiii din cartier. Atunci, Răzvan avusese ghinion, era izolat în casă, cu varicelă. Urmărise totul de la fereastră sau vorbise la telefon cu prietenii despre anchetă. Dar acum era momentul lui!

— Opriți camerele! Sunt agent șef principal Pătran de la Secția 7! Ce se-ntâmplă aici?

— Rahatu-ăsta cu ochi face mișto de noi! izbucni deșiratul.

— Rahat e postu-ăla care te plătește, nu eu! Și, domnule polițist, individu-ăsta m-a agresat! Cu picioarele m-a lovit! țipă Răzvan.

— Care picioare, mă, doar te-am împins nițel! se apără slăbănogul.

— Vedeți?! A recunoscut! jubilă tânărul în boxeri.

— Gata! Încetați! Vreau să știu ce se petrece! strigă Pătran, acoperindu-i.

Se propti cu mâinile în șolduri în fața băiatului. Acesta îi spuse clar, răspicat, uitându-se în ochii lui:

— Am auzit o babă că în boxa lui Minescu e un cadavru. Am oprit hienele-astea să altereze locul faptei. Atât!

Agentul înclină capul ușor spre dreapta, ca și cum s-ar fi gândit dacă să-l creadă sau nu. Se uită peste umăr, să fie sigur că ajunsese și colegul lui. Agentul Soare își ușurase drumul împărțind coate în stânga și-n dreapta.

— Soare, evacuează toată lumea! Sună la Sector, la Investigații Criminale, apoi te-ntorci! Tu rămâi pe loc! dădu Pătran câteva ordine scurte, țintuindu-l în cele din urma pe Răzvan cu arătătorul mâinii stângi.

Tânărul Bratu nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă mândru sau nu. Se luase după spusele bătrânei. Cine știe ce văzuse prin ochelarii ăia soioși?!

— Care-i boxa lui Minescu? vru să știe agentul-șef principal.

— A patra pe dreapta, răspunse băiatul fără să se bâlbâie.

Pătran înaintă atent până în dreptul ușii deschise. Văzu corpul atârnat și își acoperi fața cu palmele. Răzvan

nu mai avu nevoie de confirmare. Baba avusese dreptate. Îndrăzni să întrebe:

— E acolo, nu-i așa?

Pătran dădu de două ori din cap.

— Păi ce faceți acum? Nu faceți poze? N-o dați jos?

— Nu, așteptăm procuratura și colegii de la Investigații Criminale.

— Dacă nu-i moartă? repetă întrebarea auzită în parcare, puțin mai devreme.

Pătran ridică din umeri.

— N-avem ce face, asta-i procedura.

— Un căcat! scăpă Răzvan, fără să se gândească la consecințe.

— Căcat, ne-căcat, slujbele noastre atârnă de asta. I-ai oprit p-ăia să intre și să filmeze, că alterau probele. Crezi că eu le-aș altera mai puțin?

Tânărul lăsă bărbia în piept. Avea dreptate polițistul, însă tot nu i se părea corect ce se întâmpla. Tresări ușurat la auzul sirenelor de Poliție și Salvare. În scurt timp, un omuleț în costum cenușiu, cu ochelari, deschise drumul pentru cei doi criminaliști și oamenii de pe ambulanță. Răzvan se lăsă împins spre parter de către Pătran. Se lipi de perete să facă loc celor doi brancardieri care duceau o targă mobilă. Se rugă în gând să nu iasă de acolo purtând un corp într-un sac negru, cu fermoar.

Agitația din fața blocului se mai domolise. După o evaluare preliminară, reprezentanții ISU îi asiguraseră că nu erau afectate și alte apartamente. Poliția sigilase imobilul de la parter și chemase un tâmplar să monteze niște panouri de lemn în locul ferestrei și al ușii sparte.

Doamna Valerica își strângea halatul de baie în jurul mijlocului; ar fi vrut să intre să se schimbe, dar putea să piardă momentul când era scos trupul femeii din boxa lui Minescu. Doamna Marcu, de exemplu, avea toate șansele să nu fie de față și trebuia să primească informații de la cineva de încredere. Vecina ei fusese însoțită în apartament de medicul de pe Salvare și convinsă să accepte o pastilă și un puf cu nitroglicerină, pentru a-i scădea tensiunea arterială. Ar mai fi fost varianta internării, pe care bătrâna o refuzase categoric. Nu-și putea permite să stea câteva zile în spital, în perioada murăturilor.

Panait terminase de scris declarația, iar Pătran o băgase atent în mapă, dând de înțeles că avea să fie tratată

cu maximă seriozitate. Evident, Poliția n-avea cum să facă mai mult decât făcuse deja până atunci: recomanda evaluare psihiatrică, Vlădeanu era trimis la o instituție de boli mintale, era cooperant, pentru că el cu guvernanții avea ce-avea, nu cu medicii, după care era externat, cu asigurări că nu reprezenta un pericol public.

Răzvan se așeză cu fundul pe balustrada metalică din dreptul treptelor. Pe telefon primi două alerte de pokemoni activi, însă le ignoră. Așa cum îi ignoră pe cei trei operatori cărora li se mai alăturaseră câțiva, cu camerele pregătite pe umeri precum armele de foc. Rămase privind în gol, gândindu-se la femeia care avusese acea soartă cruntă. La colonelul Minescu, proprietarul boxei, și la fiul acestuia, proful de mate. Ar fi putut vreunul dintre ei să facă așa ceva? Greu de crezut, cel bătrân nu putea folosi mâna dreaptă, celălalt tocea treptele bisericilor. Un apropiat de-al lor? Pe naiba, la ei nu venea nimeni. De când se mutase cel tânăr, moșul nici pe balcon nu mai ieșea. Auzi, concomitent, un glas hotărât spunând: „La Universitar!” și sirena ambulanței, pornită de șoferul acesteia când colegii lui încă nu ajunseseră la mașină. Văzu, ca prin ceață, vehiculul îndepărtându-se și zâmbi. Femeia trăia.

Pătran întinse mâna spre Bratu, conducând bărbatul în costum.

— El e!

— Vasile Tănase, de la Procuratură! se prezentă bărbatul. Tu ai găsit-o?

— Nuuu! Eu doar am auzit o babă… o doamnă de la etajul doi cum povestea cuiva… Femeii de colo! precizează băiatul, arătând-o la rândul lui pe doamna Valerica, prinsă între camerele de luat vederi a două televiziuni, dând amănunte despre incidentul de dimineață și strania legătură cu trupul din boxă.

— Bun… dar tu ce-ai făcut?

— M-am dus înaintea tuturor, să-l opresc p-ăsta, că auzise odată cu mine și deja se vedea Dan Diaconescu cu subiecte senzaționale, răspunse Răzvan indicându-l, cu capul, pe operatorul slăbănog.

— Te-ai dus să-l oprești? De ce?

— Păi… mă mai uit și eu la filme, știu cum e cu probele, cu astea…

— Bine, bine… zâmbi Tănase în colțul gurii. Vei discuta, de-acum, cu colegii de la Investigații Criminale.

Ai făcut treabă bună! adăugă bătându-l pe umăr, apoi se îndepărtă.

— O făceai și mai bună dacă aveai niște nădragi pe tine, îi spuse zâmbind un bărbat înalt, ușor grizonant, în timp ce-i întindea mâna. Adăugă: Comisar Anton Iordan, criminalist.

— Iar eu sunt inspector principal Sorin Matache, se prezentă tânărul brunet cu o frezăimpecabilă, îmbrăcat într-o cămașă *slim-fit* albastră ce-i punea în evidență tenul bronzat.

— Domnule comisar, m-am trezit ca după un cutremur! Am luat telefonul și am fugit pe scări. Credeți că mi-a stat gândul la pantaloni? De frică puteam să ies în curul gol… mă scuzați, simți Răzvan Bratu nevoia să explice.

— Să n-o mai lungim! Unde e femeia care a găsit trupul? întrebă Iordan uitându-se în jur.

— Am auzit c-ar fi în casă. I s-a făcut rău, a leșinat acolo, lângă mașina lui tata, adică lângă Loganul ăla alb. Am auzit că au dus-o cei de pe ambulanță în apartament. Tensiune, chestii de-astea, știți cum sunt babele… adică…

— Da, da, știu. Auzi, tu câți ani ai?

— Șaptesprezece, își umflă pieptul tânărul.

— Mda, avem nevoie de un părinte, tutore, ceva, să-ți luăm o declarație. Unde sunt ai tăi?

— Au plecat la o nuntă, la țară, se întorc mai pe seară.

— Bine, uite cartea mea de vizită. Imediat ce ajung ai tăi acasă mă suni și rezolvăm cu declarația, spuse Iordan întorcându-se pe călcâie. Sorine, tu mergi la doamna care a văzut corpul. Eu merg la proprietar. E pe-aici? întrebă comisarul.

— Nuuu… e un moș ramolit care nici nu mai iese din casă. Stă la etajul 3, la 57, răspunse Răzvan.

— Și baba? Adică doamna cu tensiunea, știi tu… vru să știe Matache.

— La 2, la apartamentul 53.

— Ok, hai să mergem, Sorine! Tu, puștiule, mergi de-ți corectează ținuta, îi făcu Iordan cu ochiul băiatului.

Acesta ridică palma dreaptă în dreptul frunții, simulând un salut. Cei doi criminaliști începură să urce împreună treptele spre primul etaj. La al doilea, Matache se opri în dreptul ușii întredeschise. Ciocăni și intră pe

holul îngust. Iordan continuă drumul spre proprietarul boxei unde fusese găsit corpul.

Inspectorul călca atent printre sacoșele de rafie aliniate de-a lungul peretelui. Vinete, gogoșari, prune și roșii. Așa era, probabil, și în bucătăria mamei sale. Din fericire, el primea doar produsele finite. În sufragerie, pe o canapea învelită într-o cuvertură roșie, tocită de atâta spălat, era întinsă o femeie grăsuță, îmbrăcată într-un capot vișiniu. Vizavi, pe un fotoliu, medicul de pe ambulanță își verifica telefonul. Pierduse câteva apeluri.

— Bună ziua! Sunt inspector principal Sorin Matache, de la Investigații Criminale. Se poate…? adresă tânărul întrebarea mai mult medicului decât pacientei, proprietara casei.

— Da, da, desigur! răspunse aceasta, ridicându-se în șezut, ignorând privirile pe sub sprâncene ale bărbatului de pe fotoliu.

— E ok? vru Matache să se asigure, privind spre medic.

Omul în uniformă dădu din cap de câteva ori.

— Stați așa, să mai luăm o dată tensiunea.

Inspectorul criminalist așteptă ca bărbatul în uniformă portocalie să potrivească brățara de pânză pe brațul femeii, să umfle pompița de cauciuc și să citească înregistrarea.

— 140 cu 80. Pulsul – 75. Nu e ca la carte, dar am coborât-o suficient, admise doctorul. Pot asista?

— Desigur! admise Matache, pregătindu-și carnețelul pentru a lua notițe.

— Păi să începem! Nume, prenume, data nașterii! O să am nevoie, la final, de un act de identitate.

— Da, da… cum să nu?! se grăbi femeia să răspundă. Sunt Aneta Marcu, născută pe 20 februarie 1944. Domiciliată aici, adică Aleea Macilor, nr. 1, bloc A1, scara D, apartament 53.

— Buuun… Ce s-a întâmplat astăzi dimineață?

— Păi s-a întâmplat așa: aseară am terminat o porție de zacusca și una de gogoșari la oțet. Le-am lăsat peste noapte să se odihnească și după 7:30 am coborât să le duc în boxa de la subsol. Știți, apartamentele de aici au câte-o boxă…

— Așa… interveni Matache, vrând să ajungă la subiect.

— Așa… Am aprins lumina… Îi mulțumesc și-n culcare și-n sculare administratorului nou, domnului Grigorescu, care ne-a pus lumină la fiecare, că până acum doi ani ne chinuiam cu lanterne, cu lumânări…

— Am înțeles, adăugă inspectorul șef, dând de înțeles că aștepta continuarea.

— Cum spuneam, am pus borcanele pe rafturi și, dintr-o dată, m-am simțit aruncată pe perete. Sus, fasungul becului se legăna ca după cutremur, cădea praf din crăpăturile tavanului… Am auzit niște țipete și parcă-parcă am recunoscut-o pe Valerica, vecina de la 52. Am ieșit, Dumnezeu mai știe cum, și am uitat să sting lumina. Când colo… ușa de la boxa lui Minescu fusese aruncată de perete și-am zărit așa, ca prin ceață, corpul unei femei atârnat cu capu-n jos, legănându-se de colo-colo.

— Era singura ușă deschisă în urma exploziei? insistă Matache.

— Dar de unde să știu, domnule polițist… Ce, m-am uitat la toate?! P-aia am văzut-o când fugeam spre scări.

— Reformulez! În drumul dumneavoastră spre ieșire, a fost singura ușă deschisă?

— Da, încuviință femeia.

— Ce ați văzut?

— Un corp de femeie spânzurat cu capul în jos, Doamne păzește…

— De unde știți că aparținea unei femei?

— Păi… se vedea destul de clar, avea sâni, avea părul lung, roșcat, până-n pământ…

— Bun… Ce-ați făcut după aceea?

— Am ieșit cu toată lumea în fața blocului, am stat în parcare așteptând să termine pompierii…

— Și n-ați spus nimănui nimic, în tot timpul ăsta?

— Era vecină-mea de alături cu mine, am dat să zic de câteva ori, dar… cu explozia, cu… atunci când m-am mai liniștit i-am zis, iar ea s-a gândit că, poate, femeia aia nu era moartă. M-am speriat, mi-a crescut tensiunea și aproape am leșinat. Auziți, dar… e moartă?

— Nu, nu e. A fost dusă la Spitalul Universitar de Urgență de aici, din Sectorul 2.

Matache observă agitația medicului și decise să încheie.

— Vă las o carte de vizită cu numerele de telefon. Dacă vă amintiți ceva, sunați. Având în vedere starea

dumneavoastră de sănătate, vom reveni mâine pentru o declarație scrisă.

— Da, da, reveniți… șopti femeia, amintindu-și mișcarea verticală a trupului alb în penumbra încăperii de la subsol.

Sorin Matache coborî în fața blocului și se așeză pe banca vopsită în verde crud. Coroana bogată a teiului din grădină ascundea soarele, iar el decise să se bucure de liniște și răcoare. Își amintea, oarecum, de vacanțele la bunici, de livada acestora de meri și pruni, de senzația că vara nu poate fi decât acolo, printre frunze verzi și fructe pârguite. Scoase telefonul din buzunar, apoi activă rețeaua Facebook. Era mulțumit de discuția cu bătrâna. Se părea că ea nu fusese decât un martor involuntar, la fel ca Răzvan Bratu. Dacă nu erau ei, cine știe ce se putea întâmpla cu amărâta aia…

Nu la fel de mulțumit era comisarul Iordan. Bătu de câteva ori în ușa acoperită de vopsea scorojită, după ce constată să soneria nu funcționa. După minute bune, auzi un glas dinăuntru:

— Cine-i? Ce vrei?

— Comisar Iordan de la Serviciul Investigații Criminale, Sector 2.

— Așa, și?! Eu sunt colonel în rezervă Gheorghe Minescu. La revedere!

— Din păcate, nu merge așa! Pot reveni cu mandat de percheziție și de aducere! Sunteți suspect într-un caz de tentativă de omor!

— Hai lasă-mă! De unde și până unde?

— Domnule Minescu, vă recomand să deschideți ușa, să purtăm o discuție civilizată!

— Dar ce, până acum n-am fost civilizat? Eu nu mai ies din casă de ani de zile, pe cine să omor?

— Repet, vă recomand să deschideți ușa.

Bătrânul se conformă. Apăru în prag îmbrăcat într-o pijama decolorată, peste care pusese o vestă tricotată. Din apartament îl izbi o adiere de aer stătut, de miros de mâncare amestecat cu transpirație și urină.

— Intră! spuse Minescu, făcându-i loc polițistului să treacă pe lângă el.

Comisarul se lăsă condus în bucătărie și invitat să ia loc pe un taburet de culoare nedefinită. Minescu i se alătură; se așeză vizavi, pe cealaltă latură a mesei. Trăgea

un picior, iar mâna dreaptă, ținută în buzunarul vestei, părea paralizată.

— Cine-a murit? întrebă dintr-o dată, dându-și pe spate o șuviță de păr cânepiu.

— N-a murit nimeni, am spus că a fost o tentativă de omor. Femeia a fost găsită în boxa dumneavoastră de la subsol.

— Vreo curvă!

— De ce vă grăbiți cu presupuneri? întrebă Iordan, iritat.

— Cam așa-s femeile! Unele, dacă ai noroc, stau tot timpul în umbra bărbatului. Altele, când le intră fluturi în cap, odată te lasă și cine știe pe unde-ajung. Pleacă de nebune, de nu mai știi de ele! Sau mor!

— Să revenim la boxă. Când ați folosit-o ultima oară?

— Când eram în putere.

— Din păcate, nu-i un răspuns care să poată fi consemnat într-o declarație. Poate v-ar fi, totuși, de ajutor, mandatul de aducere. La Secția 7 sau la Poliția de Sector. Aveți de ales!

— Nu te lași! se burzului bătrânul, punându-și apă de la chiuvetă într-un borcan.

Bău rar câteva înghițituri și șterse picăturile care i se scurgeau spre bărbie din colțul gurii.

— N-am mai fost p-acolo de ani de zile. Eu nici din casă nu mai ies.

— Locuiți singur?

— Da.

— Soția…?

— Moartă din ’89, începu Minescu să răspundă aproape mecanic, de parcă s-ar fi plictisit să-l enerveze pe comisar.

— Și n-aveți pe nimeni? Copii? Nepoți?

— Nepoți… icni bătrânul, sarcastic. De unde? De la pămpălăul de fii-miu?

— Deci aveți un băiat.

— Am, vine p-aici, îmi face piața, mai gătește… un neisprăvit.

— De ce spuneți asta?

— De ce?! Din toate meseriile din lume, a ales să se facă profesor. Ca mă-sa.

— Soția dumneavoastră a fost profesoară?

— A fost, a murit… gata… Mai aveți ceva de întrebat?

— Când v-a vizitat fiul dumneavoastră ultima oară?

— Naiba știe, cred c-a fost ieri. Da, ieri. Eu voiam să dea cu aspiratorul, să-mi spele rufe… N-a vrut, că era duminică. Mi-a făcut doar o ciorbă de pește, că eu, cu mâna asta beteagă, nu pot curăța legume și alte alea…

— Ce ați pățit la mână?

— Un accident vascular, acum vreo paisprezece ani. Gata, sau vrei să știi dacă am adus vreo târfă să mă reguleze și după aia am încuiat-o-n boxă?

— Deocamdată gata. Am nevoie de numele și adresa fiului.

— Marian Minescu, strada Înfrățirii, bloc 114, apartament 15. 37 de ani. 27 din anii ăștia l-am crescut singur. Și, după toate astea, el a ales să se facă profesor. De matematică! pufni colonelul, nemulțumit.

— V-a deranjat ceva? A avut vreun comportament ciudat în ultima vreme?

— Să mă deranjeze?! Păi nu-ndrăznea nici să sufle-n fața mea!

— Deci ăsta-i singurul motiv pentru care sunteți supărat pe el? Meseria pe care și-a ales-o?

— Aș avea nevoie de mai multe?!

Iordan ridică din umeri. Se îndreptă spre ușă, însă se întoarse să întrebe:

— Fiul dumneavoastră e căsătorit?

— Ce glumă bună! hârâi bătrânul.

— Atunci are vreo prietenă? O concubină, ceva…? insinuă comisarul.

— Da, pe Maica Precista, că ăsta bate bisericile, nu bulevardele…

— Aha… mormăi Iordan în barbă. Apropo, știți ce s-a întâmplat de dimineață? Știți de explozia de la parter?

— Am văzut ceva pe geam. Nebunul de Dorel, probabil.

— Colegii de la ISU au bătut la toate ușile. De ce n-ați răspuns? Puteați fi evacuat.

— Mă ajuta la ceva? Dacă e să mor, pot s-o fac oriunde.

— Bine, vă mulțumesc. S-ar putea să revenim, eu sau colegul meu, inspector-șef Matache. V-aș ruga să nu ne obligați să cerem mandatul ăla.

— Pagubă-n ciuperci! Aveți nevoie de-un moș să vă rezolvați cazurile?! Pe vremea mea…

Iordan ieșise deja pe scară și trase adânc aer în piept. Deși mirosea încă a fum, după atmosfera închisă din casa lui Minescu, comisarul avea impresia că se afla pe un platou montan.

Capitolul 2. Victima

„Ciudat, iubito, cât de fericit și vinovat mă simt în același timp. Fericit pentru minutele cât mi-ai respirat în brațe, vinovat pentru că toate astea se întâmplau când lumile unora erau pe cale de a se prăbuși.”

„Nu te știam așa poet, dragule…”

„Nici nu sunt, vorbele nu-mi aparțin, îți scrie acum o flacără care-mi aleargă prin vene…”

★

Iordan se trânti pe bancă alături de subalternul său. Inspectorul se deconectă de la rețeaua socială și băgă telefonul în buzunar, pregătit să asculte planurile șefului. După două-trei minute de tăcere în care comisarul privise în gol, frământându-și degetele, Sorin Matache întrebă nerăbdător:

— Încotro o apucăm, șefu’?

— Stai așa, să mă gândesc. Avem de mers acasă la Marian Minescu și la spital. Să cerem o evaluare, un prognostic, ceva… Și, să-mi bag picioarele, azi trebuia să mă duc la școală la fii-miu…

— Azi? Păi… e vacanță!

— Crezi că nu știu?! Dar are o corigență pe toamnă și o sumedenie de absențe pe al doilea semestru. Trebuie să vorbesc neapărat cu cineva de acolo. Dacă nu ia corigența aia, trebuie să-l mut la alt liceu. Dacă o ia, se mai închid ochii la absențe.

— Asta se poate rezolva. Dumneavoastră vă duceți la școală, eu – la Marian Minescu. Îi iau o declarație, stăm de vorbă și după aceea mergem la spital. Ce ziceți?

Anton Iordan zâmbi dintr-o dată, larg, cu gura până la urechi.

— Zic că te-ai gândit foarte bine! Păi… eu nu cred că stau mult pe-acolo. Îți dau un mesaj când termin și vii să mă iei, să vedem victima. Ce zici?

— Nu vreți să vă duc până la liceu?

— Nu, mulțumesc, iau un taxi.

Comisarul se ridică mulțumit și ieși grăbit printre mașinile din parcare. Reuși să evite, în ultimul moment,

un bătrânel care se îndrepta spre el, cu mâna ridicată de parcă ar fi vrut să ia cuvântul într-o ședință. Iordan arătă cu degetul în spate, spre inspectorul principal Matache. Zâmbi, mulțumit că pasase problema celuilalt. Intră în Mega-Image să-și ia un sandviș cu șuncă și o Coca-Cola la jumate. La ieșire, înainte de a le achita, înfipse mâna într-un buchet de trandafiri roz, învelit în celofan. Strâmbă din nas la vederea ambalajului, însă, la acel moment, n-avea altă soluție. Era luni dimineața, țigăncile cu flori încă nu-și instalaseră gălețile în fața magazinului.

Fără a se îngrijora că ar fi putut fi recunoscut pe stradă, Iordan despachetă sandvișul și începu să muște pofticios. Nu mai mâncase nimic de la prânzul zilei trecute, iar cele 90 de kilograme dispuse pe 188 de centimetri se cereau întreținute. Când termină, aruncă ambalajul într-un coș, înainte de a face semn unui taximetrist. Era al treilea la coadă; probabil își atrăgea astfel invidia primilor doi colegi, însă comisarul îl recunoscuse: fusese martor într-un dosar, cât pe ce să fie acuzat de complicitate. Iordan prefera să meargă cu oameni cunoscuți. Șoferul, de altfel, coborî să-i deschidă portiera, riscând să fie lovit de mașinile din trafic.

— Ooo… bună dimineața, domnule comisar! Cu ce treburi așa devreme?

— Neața, neața… Hai lasă, că nu-s vreun șef de stat, să-mi deschizi ușile. Du-mă și pe mine la „Spiru”, te rog!

— La colegiu sau dincolo?

— Care… dincolo?

— Păi, avem un colegiu și un liceu teoretic. Unde vă las? întrebă bărbatul de la volan, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— A, da… la colegiu, pe strada Italiană!

— Gata, șefu’, s-a făcut! exclamă celălalt încântat, în timp ce pornea motorul. O să ne înarmăm cu răbdare, e nebunie la giratoriul de la Universitate.

— Ce vorbești?! Lunea dimineața? spuse Iordan distrat, în timp ce deșuruba capacul băuturii carbogazoase.

— Parcă nu știți… Dar, apropo, cu ce treburi p-aici? Singur, fără mașină de serviciu…

— Măi Stane, ți-a plăcut la noi și ai prins gustul interogatoriilor… rânji comisarul, fără a răspunde întrebărilor în cascadă.

— A, nu, dom' comisar… Ziceam și eu, să treacă timpul… Da nu-s curios, Doamne ferește!

Pentru a demonstra, porni aparatul de radio și îl dădu mai tare când auzi refrenul preferat de la Carlas Dreams: „Acele tale / Îmi fac tatoo sub piele…" Ba chiar începu să fredoneze de la versul „Îmi schimbă sângele-n vene…" pronunțând, la fel ca solistul, cu accent moldovenesc. Respinse câteva apeluri pe telefonul mobil, nu pentru că n-ar fi vrut să vorbească cu iubita cea nouă, ci pentru că n-avea hands-free și nu se făcea să folosească mobilul în timp ce plimba ditamai comisarul de la Poliția de Sector.

Taximetristul opri pe străduța îngustă, imediat după ce trecu de colțul clădirii vopsite în cărămiziu, pe care se vedea o placă comemorativă cu bustul pedagogului ce dădea numele colegiului. Vru să refuze plata comisarului, însă privirea pe sub sprâncene a acestuia îl convinse să ia bancnotele întinse. Acceptă, totuși, restul întins de Iordan în timp ce-și bătea obrazul cu degetul.

— Hai mă, Stane, să fim serioși… Acum nu-s decât un client. Așa se face…

— Da, să trăiți, dom' comisar! Să trec să vă iau mai târziu?

— Nu, mulțumesc, vine colegul cu mașina de serviciu…

— Cum ziceți…

Taxiul se îndepărtă încetișor, condus de un bărbat care-și făcea mustrări de conștiință că nu adoptase tactica potrivită. Cu siguranță, comisarul venise pentru femeia aia de pe Aleea Macilor. Tare-ar mai fi vrut să știe dacă victima mai trăia sau nu, dacă fusese chiar așa, ca în filmele alea de groază…

La intrarea în colegiu, Iordan fu întâmpinat de un portar masiv, răstignit pe un scaun de lemn. Se ridică la vederea vizitatorului și se așeză insinuant în dreptul ușii.

— Dumneavoastră…? întrebă sictirit, punându-și mâinile pe șolduri.

— Comisar Iordan de la Poliția de Sector, în misiune, răspunse Iordan, scoțând portofelul pe care-l deschise să se vadă legitimația.

Cu ochii larg deschiși a mirare, cu brațele căzute pe lângă corp, matahala se îndepărtă, nu înainte de a deschide larg ușa instituției. Nu se întrebă nicio clipă ce treabă avea misiunea unui comisar cu un buchet de trandafiri roz. Se gândi, în schimb, la cine ar fi putut să

vină. Nu erau acolo decât femeile din echipa de curățenie și secretara cea nouă.

Comisarul ciocăni discret în ușa secretariatului și intră fără să aștepte un răspuns. Merse direct la biroul din dreapta, singurul ocupat, din spatele căruia îl privea o femeie nu tocmai tinerică, însă extrem de cochetă. Își aranjă grăbită o șuviță din părul castaniu, vrând să mascheze surpriza. Se ridică și veni în întâmpinarea vizitatorului, împreunându-și mâinile în dreptul bazinului. Știa că poziția îi punea în evidență talia subțire. În acele momente, o ajutau atât taiorul de mătase, cât și fusta ce se oprea la jumătatea genunchilor.

— Sărut mâna! șopti Iordan întinzându-i buchetul de trandafiri.

— Bună dimineața, Toni! răspunse femeia.

Se întoarse pentru a găsi un loc pentru flori, ocazie potrivită ca Iordan să admire gleznele fine ieșind din sandalele cu tocuri cui, gambele încordate, coapsele descoperite de aplecarea femeii spre o măsuță joasă din colțul încăperii. Parcă vrând să-l ațâțe, aceasta întârzie câteva minute bune făcându-și de lucru în căutarea unei vaze potrivite.

Când o avu din nou în fața lui, Iordan o prinse de talie și și-o apropie de corp. Femeia schiță o încercare de a se opune, însă își strecură brațele spre gâtul bărbatului să-i alinte pielea bronzată.

— Mi-a fost dor de tine, Toni…

— Și mie, Andreea, și mie…

— Ai riscat venind aici, mi-e frică…

— N-ai de ce, nu-i nimeni p-aici. În plus, am încuiat ușa.

Andreea îl privi neîncrezătoare cu ochii mari, căprui, încadrați de gene rimelate. Surâse ușurată și își sprijini fruntea de pieptul lui. Anton Iordan adulmecă parfumul proaspăt ce se ridica dinspre părul acesteia. O dorea cu disperare, număra zilele până când putea s-o țină din nou în brațe, s-o posede uitând de el. O sărută pe tâmplă și coborî buzele pe obraz, pe colțul gurii, apoi își strecură limba printre dinții femeii. Și-o simți captivă într-o capcană moale și dulce, cu gust de fructe de pădure; bărbatul gemu încet, mângâind fesele încordate, frământându-le până când femeia se desprinse, spunându-i:

— Stai, mă sufoci!

Se îndepărtă cu spatele, neîncetând să-l privească în ochi. Se sprijini de pervazul ferestrei, gâfâind. Spuse răgușit:

— Descuie ușa, te rog. Ar putea veni cineva.

Comisarul Iordan se supuse fără să vrea, apoi se trânti pe canapeaua din imitație de piele, mai mult ca să-și mascheze erecția puternică. Își șterse câteva broboane de transpirație de pe tâmple și zise, fără s-o privească:

— Am venit pentru fii-miu. Știi tu, cu corigența la mate…

— La fizică! îl corectă Andreea care își reluase locul în spatele biroului.

— Așa, așa, la fizică. Ce am de făcut?

— Nimic. Am vorbit cu profesoara. Nu vrea decât patru bilete VIP la concertul lui Horia Brenciu de la Sala Palatului.

— Pe bune?! Doar patru?! întrebă ironic. Cât costă?

— 250 lei fiecare, în total – 1000 lei. Le-am rezervat deja. În plus, profesoara de fizică fiindu-i dirigintă, băiatul scapă și de amenințarea dată de absențe.

— Hai să fiu al naibii! se plesni comisarul peste frunte, surprins.

— Zi mersi că n-a vrut la concertul Rihannei, acum câteva săptămâni, începu să râdă Andreea.

— Ai și tu dreptate, recunoscu Iordan.

Scoase din portofel zece bancnote de câte o sută de lei apoi le puse pe colțul biroului. Se aplecă spre femeie până când își lipi obrazul de al ei. Se abținu cu greu să o sărute; parcurse gânditor cei câțiva metri până la ușă; își luă rămas bun uitându-se fix în ochii Andreei:

— Dă-mi un semn când pleacă maică-ta. Până atunci, ne mai scriem pe Messenger. Văd eu cum o să rezist fără tine. Noroc cu… adică, Doamne ferește, nu poate fi noroc, dar am un caz al naibii de greu, o să mă îngrop în el, văd eu ce fac…

— Te pup, Toni… Mai avem puțin, foarte puțin!

— Mda… bombăni Iordan și ieși pe hol.

Se feri de mopul nestors care lăsa dâre groase de apă leșioasă, mirosind a stătut. Femeia care-l manevra îl privi încruntată, însă se abținu să-l apostrofeze după ce portarul, stând în ușa deschisă pentru a face curent, îl salută ceremonios:

— Să trăiți, domnule comisar! O zi bună!

Iordan ieși pe trotuar și răsuflă adânc. Aerul inspirat, cald pentru sfârșitul acela de vară, nu-l răcori, însă îi dădu o senzație de ușoară relaxare. Se sprijini de unul dintre panourile metalice, vopsite în culori vii, înșirate de-a lungul bordurii, ce avertizau șoferii că erau în apropierea unei școli. Formă, pe telefon, numărul inspectorului principal Matache. Acesta îi răspunse imediat.

— Ce faci, Sorine? Unde ești?

— Sunt pe Înfrățirii, în sectorul 4. Minescu nu mi-a răspuns. Am vorbit cu vreo doi vecini care nu l-au văzut de ieri.

— Și ce faci?

— Nimic, stau la o terasă vizavi de blocul lui. Așteptam telefonul dumneavoastră.

— Bine, nu-l mai aștepta, vino să mă iei de la liceu. Ies eu de pe strada Italiană în giratoriu. Mergem la spital!

— Mergem, șefu'! încuviință Matache, încheind cu regret o conversație pe WhatsApp.

Ceru din priviri nota de plată unei ospătărițe plictisite care, la rândul ei, butonase un telefon mobil cât timp tânărul băuse cafeaua. Îl urmărise îndelung și nu-l putuse încadra în nicio categorie: nici băiat ieșit la agățat, nici îndrăgostit în așteptarea unei femei… Dar ce femeie și-ar fi dat întâlnire lunea dimineața?! Nu părea nici traficant de diverse substanțe, nici vânzător de mașini… Îl urmări cu privirea cum se urcă în Peugeot-ul 207 și demarează în trombă, neținând cont de semnul „Interzis" din capătul străzii. Fata ridică din umeri. Poate nu era cine știe ce, frumușelul, dar cu siguranță era bazat.

Un sfert de oră mai târziu, Matache parcă mașina lângă bordură, să-l ia pe Iordan. Acesta se oprise, oarecum neinspirat, lângă un gard din plăci de beton pe care scria, cu spray verde, „Muie!". Își înăbuși un zâmbet și aștepta comisarul să-și pună centura de siguranță.

— La spital! îi ordonă superiorul, lăsându-se pe spate. De-abia aștept să luăm iar Splaiul Independenței de-a lungul lui, cu toate semafoarele și ambuteiajele…

Matache răsuci cheia în contact și se asigură la plecarea de pe loc. În buzunarul cămășii, telefonul mobil vibră scurt. Primise, probabil, poza de la tipa pe care o agățase sâmbătă seara în club. Putea să aștepte. Era mai important să ajungă la spital, să afle despre starea victimei.

Iordan închise ochii. Se simțea obosit, copleșit de sentimente confuze. Nu-și explica cum putuse să sărute o femeie, s-o dorească, la aproape două ore după ce văzuse corpul acela atârnând de o grindă, în subsolul unui bloc vechi. Cum alungase din minte imaginea femeii atât de vulnerabile, lăsându-se înrobit de trupul acela zvelt, de ochii căprui-aurii, de gustul proaspăt al buzelor moi și dulci. Se trezi din reverie la o frână bruscă a subordonatului său, când trupul îi fu împins brusc în față.

— Ce pula mea faci, Matache?

— Fac pe dracu' ghem! Nu-i vedeți p-ăia doi cum se-aruncă-n fața mașinilor?!

Iordan zări doi puști pe skateboarduri dispărând printre vehiculele oprite la semafor de pe sensul opus. Își îndreptă spatele, decis să încropească în minte o listă de întrebări pe care să le adreseze medicilor de la spital.

— Sorine, dacă suntem norocoși, găsim femeia în viață. Conștientă.

— Greu de crezut, dădu din cap inspectorul principal.

— Greu, dar nu imposibil… plusă Iordan. Să presupunem că-i putem vorbi. Ce întrebare i-ai pune?

— Niciuna. Aștept raportul medicilor, replică sec Matache.

— Așa sunteți voi, tinerii, mai pragmatici…

— Nu sunt pragmatic, sunt realist. Normal că vreau să trăiască, însă am auzit medicii în timp ce recuperau corpul. Îl așezau pe targă, îl acopereau cu folia de aluminiu și făceau tot felul de speculații. Dar erau extrem, extrem de rezervați.

— Bine, bine, vezi că am ajuns! îl făcu atent comisarul.

Matache trecu pe lângă ghereta portarului, arătându-i permisul de parcare de pe bord. Primi un salut din mână și parcă pe unul dintre locurile rezervate personalului. Merseră la Recepție, unde Iordan scoase legitimația și întrebă de victima adusă de ambulanță în cursul dimineții. Asistenta îi îndrumă spre Secția de Anestezie și Terapie Intensivă I, corp B, etajul 2.

Urcară cu un lift pentru pacienți, alături de o bătrână în halat ponosit, cu o pungă de piersici. Iordan oftă adânc. Mama lui murise în urmă cu mai bine de doi ani, după o intervenție chirurgicală la Spitalul Fundeni. Înainte de a-și pierde cunoștința, ceruse piersici. Comisarului i se

frânsese inima când ajunsese cu fructele abia găsite într-un hypermarket, în acel februarie geros, iar medicul îl întâmpinase pe hol, să-l anunțe decesul.

Ajunși în fața ușii secției ATI I, sunară la butonul roșu amplasat pe peretele din dreapta. Ieși un rezident în salopetă verde. Comisarul întrebă de medicul-șef Oancea.

— Cine-l caută? nu se lăsă tinerelul.

— Comisar Iordan și inspector principal Matache, de la Poliția Sectorului 2. În legătură cu victima tentativei de omor adusă în această dimineață.

— O legitimație, ceva…? insistă rezidentul.

Matache scoase actul și îl împinse sub ochii celuilalt. Fură invitați înăuntru. Rezidentul le indică, grăbit, ușa unui cabinet pe care scria numele șefului secției, Dan Oancea, apoi dispăru într-un salon. Cei doi polițiști intrară, nu înainte de a ciocăni. Medicul se ridică să-i întâmpine. Strânse mâna comisarului; erau cunoștințe vechi. Matache se prezentă și rămase cu un pas în spatele șefului său.

— Starea ei e foarte gravă, începu brusc Oancea. Avem un raport preliminar, după examenul făcut la internare. O să anexăm și foaia de observație până la acest moment.

— Conștientă? își încercă norocul Iordan.

— Hmm… dădu din cap medicul, rezervat. Ești pretențios. I-am indus o stare de semicomă, pentru a lăsa medicația să lucreze. Nu-s prea multe de făcut în cazuri de-astea. E nevoie de timp.

— Bine… Până la primirea unui raport, zi-mi pe scurt câte ceva. Ați găsit fibre, fire de păr, ceva…? întrebă comisarul privind în gol.

— Nimic! Am predat colegului vostru de la Secția 7 bucățile de bandă cu care a fost legată în dreptul gurii. De asemenea, pe cele cu care i-a imobilizat brațele de trup. Avem și sfoara folosită ca s-o atârne de glezne. Tăiată, ca să păstrăm nodul. Poate vă ajută…

— Mulțumim, mormăi comisarul. Probabil că au ajuns deja la laborator. O putem vedea?

— Nu e cea mai fericită idee, ezită Oancea.

— Nici situația ei nu e una fericită, pară Matache.

— În ordine, veniți cu mine!

Din dulapul de pe hol luă halate, bonete și papuci de protecție pentru toți trei, apoi îi conduse în salonul unde intrase, mai devreme, rezidentul. Medicul le făcu semn să

rămână la aproximativ un metru de pat. El se apropie de trupul conectat la diverse aparate.

Ceea ce îi șocă fu fața femeii: tumefiată, cu urme de betadină peste niște zgârieturi subțiri ce nu necesitaseră a fi pansate. Degetele de la mâini erau albicioase, cu pete albăstrii. Brațele umflate erau disproporționate față de antebrațele păstrând încă urmele legăturilor strânse din bandă adezivă.

Oancea verifică indicațiile de pe un monitor, după care invită polițiștii afară.

— Ați făcut analize toxicologice? vru să știe Iordan.

— Făcut! confirmă medicul. Nu apare nimic. În cazul în care i-a fost administrat un barbituric ușor, e posibil să nu mai poată fi depistat. În definitiv, nu voia s-o omoare așa, voia doar ca femeia să i se supună.

— Am și eu o întrebare! ridică Matache două degete, ca la școală.

— Desigur! se oferi Oancea să-l ajute.

— Prezintă urmele unor alte răni, în afară de legăturile de la mâini, picioare și zgârieturile de pe față?

Medicul-șef dădu din cap:

— Examenul preliminar n-a relevant alte traumatisme. Am bifat doar cerințele din procedura standard, pentru că pacienta prezenta risc maxim.

— Mai am una! îndrăzni inspectorul principal.

— În regulă…

— Sunt urme de viol?

— Nu, încheie Oancea. Veți citi asta și multe altele în raport.

— Păi atunci… mulțumim!

— Eu zic să avem răbdare. Am în echipă cel mai bun cardiolog și cel mai bun neurolog.

Polițiștii părăsiră secția ATI I cu plicul înmânat de medicul-șef. În mașină, Iordan propuse:

— Eu zic să mai trecem o dată pe la Minescu. Poate s-a întors.

— Cum ziceți, acceptă Sorin Matache, deși era îngrijorat că, la ora aceea a amiezii, avea să piardă mult timp în trafic.

— Să-ți citesc ceva din raport? întrebă comisarul.

— Da, e mai bine așa, ne punem la curent până când ajungem la birou.

— Așa… Pacientă neidentificată, aproximativ 160 cm, 60 kilograme, prezentată de serviciul de ambulanță…

bla bla bla… Suspectă de hemoragie cranianã și hemotorax, în urma… și aici urmează niște termeni specifici, dar noi știm că a fost spânzurată cu capul în jos. În fine… medicul de gardă a trecut câteva notații suplimentare: zice că, în asemenea condiții, decesul ar interveni între 8 și 10 ore de la prezentarea respectivă; după cantitatea de sânge acumulată în plămâni, ținând cont de vârsta și semnalmentele victimei, presupune că salvarea ar fi intervenit după aproximativ 5 ore. Auzi, Sorine? La ce oră am fost chemați?

— Opt și zece, șefu'! răspunse prompt inspectorul principal.

— Serios?!

— Da, la 8 fără 10 am ajuns la birou, mi-am luat cafeaua și am ieșit la locul de fumat. Când m-ați chemat, m-am întâlnit cu Irina de la Evidența Populației și știu sigur că ea vine la ora aia.

— Ciudate repere mai ai, Sorine!

— Ciudate, dar fixe! mustăci subalternul.

— În fine… să luăm ca reper ora 8. Asta înseamnă că femeia ar fi fost spânzurată în boxă în jurul orei 3, corect?

— Corect! încuviință Matache.

— Deci, dacă-l găsim pe Minescu, îl luăm la sigur! Îl întrebăm de ora 3!

— Cum ziceți! acceptă Matache care simțise, de câteva ori, telefonul vibrând în buzunarul de la piept al cămășii.

Din păcate, la apartamentul 15 al blocului 114 de pe strada Înfrățirii, nu le răspunse nimeni. Iordan putea să jure că în spatele ușilor aparent ferecate, cel puțin trei vecini îi urmăriseră urcând, coborând sau sunând la ușa profesorului. Era o scară tipică de bloc locuită de persoane în vârstă, genul acela de oameni care știu totul despre vecini, dar nu consideră necesar să dea amănunte, neîntrebați. La fiecare etaj erau ghivece cu flori. Cineva le udase de curând.

Coborâră dezamăgiți; la parter, Matache se opri în dreptul avizierului:

— Minescu pare cetățean model, nu are restanțe la întreținere, nu e pe lista celor ce încalcă programul de liniște dintre orele 14 și 17…

— Ai răbdare, băiete, dacă ții cont de toate astea… surâse comisarul Iordan.

— De la cine am învățat, oare, să fiu așa meticulos?! răspunse zâmbind inspectorul principal, după care activă contul de WhatsApp, curios să vadă pozele noii cuceriri.

— Știi ce-am uitat noi să cerem moșului? răsună întrebarea comisarului atât de aproape de urechea lui, încât Matache fu convins că celălalt văzuse pozele în bikini ale fetei din club.

— Un număr de telefon!

— Bravo, Sorine, ești deștept! Eu zic să ne întoarcem pe Aleea Macilor, la colonel, să-l mai întrebăm de sănătate. Măi, n-am nimic cu el, înțeleg că a rămas văduv de o grămadă de ani, dar nu-mi place sictiru-ăsta cu care ne tratează de parcă i-am fi violat intimitatea de bunic inocent!

— Vreți să merg eu? propuse Matache, deși spera să primească un răspuns negativ.

— N-ar fi o idee rea! acceptă Iordan din prima. De fapt, mergem împreună. Eu – la familia Bratu, să iau declarația puștiului în chiloți, dacă s-au întors ai lui de la țară, tu – la colonel, să-l întrebi despre fii-su!

— Mergem, șefu'!

Se urcară din nou în Peugeot-ul 207, pregătiți să se întoarcă pe Aleea Macilor. Când Matache băgă cheia în contact, telefonul comisarului începu să sune. Inspectorul nu înțelegea pasiunea șefului pentru tonurile de apel ce imitau sunetele telefoanelor cu disc. Mulțumi în gând providenței că celălalt răspunse destul de rapid:

— Da, Miruna… Sunt pe teren, am un caz. Du-te cu maică-ta la mall! N-are bani?! Ce te face să crezi că eu aș avea?! Am plătit destul azi pentru voi! Nu, nu pot mai devreme de după-amiază! Nu-i nimic, dacă nu iei astăzi bluza aia cu 100 lei, o găsim săptămâna viitoare la reduceri. Sau la iarnă! Hai pa, vorbim mai pe seară!

Vocea fiicei lui Iordan încă se mai auzea când acesta decise să încheie convorbirea și aruncă telefonul, nervos, pe podul pedalier.

Capitolul 3. Piste

„Între cer și pământ pendulez neștiută. Mi-am pus o dată viața pe pilot automat și am urcat, am urcat… Până când mi s-a tăiat respirația. Doar un pas în spate și aș fi fost în siguranță. Am ales să înaintez în hăul prăpastiei, să trăiesc zborul, să plutesc în delir cum n-o făcusem niciodată. Am căzut, m-am frânt, îngerul negru mi-a aruncat pe umeri zeghea traiului dinainte. A atârnat de ea suferința, tăcerea și întunericul.”

★

— Deci…? întrebă încetișor Matache.

— Deci mergem la moș să cerem numărul fiului și la familia Bratu să luăm declarația puștiului în chiloți. Nu mai așteptăm să sune. Dacă i-a scăzut tensiunea doamnei Marcu, ne întoarcem cu două declarații, răspunse comisarul în timp ce recupera mobilul dintre tălpile pantofilor.

— Mda… Numai că mi-am amintit ceva: Răzvan a zis că ai lui vin mai pe seară.

— Ai altă propunere? se arătă Iordan deschis inițiativelor subalternului său.

— Aș avea… Trecem pe la birou, vorbim la laborator să vedem dacă s-au găsit ceva amprente pe bucățile de bandă adezivă și vizităm Aleea Macilor la sfârșitul programului. Vă duc eu acasă!

— Păi atunci… să mergem!

Când ajunseră în dreptul clădirii cenușii de pe strada Mihai Bravu, Matache începu să înjure șoferii care parcaseră atât de aproape de intrarea clădirii Poliției încât, ca să-i ocolească, fu nevoit să intre pe banda a doua și să smulgă un claxonat nervos de la un coleg de trafic ce venea din spate. Probabil că-i făcuse și niște urări în timp ce frâna, iar inspectorul principal nu putea decât să-i dea dreptate; și el ar fi reacționat la fel. Aprinse scurt luminile de avarie în semn de mulțumire, convins fiind, însă, că șoferul supărat îi recomanda în acele momente să-și bage mulțumirile direct în cur.

Strecură Peugeot-ul în parcarea interioară, printre vehiculele inscripționate cu însemne oficiale. Își urmă șeful spre laboratorul aflat la parter, nerăbdător să afle dacă se găsiseră amprente, dar și ca s-o vadă pe Iasmina, care făcea practică pe perioada vacanței alături de unchiul ei, medicul Pop. Îi zări mutrița de șoricel în spatele unui microscop și se bucură de zâmbetul larg al fetei când o salută oficial.

Iordan se duse drept la Pop care-și arunca mănușile folosite într-un coș de gunoi.

— Ia zi, doctore, ai găsit ceva pe benzile-alea?

— Care benzi? întrebă celălalt.

— Nu te preface, că nu-ți merge cu mine! Femeia atârnată în boxă, benzile aduse de băieții de la Secția 7… Mai era și-o sfoară…

— Mda… din păcate n-avem nimic. Iasmina a lucrat cu mine toată dimineața. Benzile n-au amprente; cele din dreptul gurii prezintă urme de salivă și sânge. Bănuim că sunt ale victimei, am prelevat probe și așteptăm o probă-martor de la spital.

Nepoata lui încuviința fiecare cuvânt, privind când sfioasă către comisar, când zâmbind către inspectorul principal. La un moment dat prinse curaj și spuse:

— Da, iar sfoara pare nouă, am studiat-o la microscop, nu are urme de vopsea ori alte substanțe. Nodul e nedesfăcut, poate fi studiat…

Tăcu, rușinându-se parcă pentru că intervenise în discuția bărbaților. Pop o privea, însă, mândru. Era mulțumit de ea, spera să vină la laborator după terminarea facultății.

— Când o să ai probele-martor? începu Iordan să se foiască nervos prin laborator.

— Când o binevoi domnul doctor Oancea să cheme pe cineva să le ia… zise medicul, vădit nemulțumit. Am făcut o cerere oficială, a aprobat-o comandantul, însă…

— Bine, bine, lasă că-i dau eu un telefon, îl bătu comisarul pe umăr, împăciuitor. Mi-e ciudă că n-avem nimic în plus față de azi-dimineață. N-am umblat decât după potcoave de cai morți. Singurul lucru bun e că femeia trăiește. Cât e ceasul, Sorine? își întrebă subalternul care era implicat într-o discuție destul de serioasă cu Iasmina.

— Ăăă… aproape trei, răspunse celălalt, nemulțumit că fusese prins pe picior greșit.

— Mai avem o oră… Auzi, am o idee! Mergem sus, la mine, să ne sfătuim puțin pe marginea raportului de la Oancea. Adunăm și procesele constatatoare de la Pătran… Cred că au ajuns deja. Ce zici?

— Dumneavoastră conduceți ancheta, ce ordonați… răspunse Matache, mândru că șeful îi cerea părerea în fața fetei.

— Hai, hai… lasă-mă cu de-astea… îl întrerupse Iordan. Mergi cu mine?

— Normal că merg!

Polițiștii îi salutară pe cei doi și se îndreptară spre unul dintre lifturi. Cum în cabină erau singuri, comisarul îi atrase atenția celuilalt:

— Sorine, te-aș sfătui să-ți ții nădragii legați strâns de curea în preajma fetei ăsteia. Nu de alta, dar îl știu pe unchi-su de când aveam vârsta ei…

— Nu știu ce vreți să…

— Știi prea bine. Folosește-ți farmecele cu divele alea de pe Dorobanți sau pe unde te duci tu. Asta-i fată cuminte.

— Repet: nu știu ce vreți să spuneți. O știu de când a venit, o plac, dar atât! Și dacă vreți să știți, de-aia o plac, pentru că-i cuminte. Am și eu nevoie de câte-o gură de aer curat, răspunse Matache, înciudat.

— Nu-ți doresc decât respirație proaspătă, ca în reclamele alea la guma de mestecat, dar cu nădragii pe tine! spuse Iordan în timp ce-l mângâie părintește pe ceafă.

Sorin Matache își aranjă freza în oglinda din lift înainte de a ieși pe holul etajului doi. Iordan îl urmări cu coada ochiului. Îi plăcea tânărul, dar nu prea era de acord cu viața mondenă pe care o ducea.

Biroul comisarului era gol. Ceilalți doi colegi erau probabil plecați cu treburi. Se duse spre masa de lângă fereastră, se așeză și îl invită pe Matache pe scaunul de vizavi. Luă două plicuri sigilate din tava de corespondență, scoase hârtiile printate din interiorul lor și le alinie pe masă, alături de raportul medicului Oancea.

— Buuun… începu Iordan, punându-și ochelarii ținuți într-un sertar. Ia să vedem ce avem aici. Pătran și ai lui au prelevat niște amprente parțiale de pe lacăt, ușă și dulapul din boxă. L-au deschis, însă era gol, cu excepția unor unelte prăfuite. Au fost luate la Secția 7, deși se pare că n-au mai fost folosite de mult timp și nu par a avea

legătură cu incidentul. În spatele încăperii e o ușă metalică; nu pare să fie din construcția clădirii, deci poate fi o improvizație. Era încuiată, n-au găsit cheie, nimic… Corespunde unui garaj cu acces de pe cealaltă latură a blocului. Aparține unui locatar de la scara vecină, care lucrează pe un vas de croazieră, deci n-au avut cu cine vorbi.

Iordan dădu să continue, însă Matache îl întrerupse, ridicând un deget în aer:

— Deci garajul nu s-a verificat?

— Ba da, un lăcătuș a forțat broasca și a pătruns dinspre boxă. Încăperea era goală. Plină de praf. S-au făcut fotografii ale unor urme de pneuri, s-au luat amprente de pe suprafețe… Cam atât.

— În boxă, în afară de dulapul ăla metalic, nu mai era nimic? insistă Matache.

— Nimic. De ce?

— Cum a urcat femeia aia acolo? E nevoie de ceva forță să ridici un corp inert de 60 de kile și să-l atârni de glezne. Apropo, cum a fost dat jos?

— Cu o scară, paramedicii au venit pregătiți, uite, a scris Pătran chiar aici, bătu Iordan cu degetul în foaia de hârtie.

— Înseamnă că și făptașul a avut o scară, pe care a luat-o după ce a lăsat corpul. Acum, întrebarea ar fi dacă a adus-o atunci, cu el, sau o avea pregătită. În primul caz, e destul de greu să cari o femeie inconștientă și o scară…

— De ce crezi că a adus-o inconștientă? interveni comisarul.

Inspectorul principal îl privi rânjind oarecum superior.

— Ce femeie ar urma, într-o boxă de la subsolul unui bloc, un bărbat purtând o scară de minim 2 metri după el? Fie ea și pliantă…

— Poate a ademenit-o într-un fel…

Matache începu să râdă în hohote.

— Da, i-a spus: iubito, mă ajuți și pe mine să schimb un bec? Uite, eu duc scara, tu ține colacul ăsta de sfoară și rola de bandă adezivă, că am mâinile ocupate. A, și am uitat să-ți spun, mergem la noapte, ca să nu se prindă vecinii că eu îmi schimb becul din boxă.

— De unde știi că s-au dus noaptea?

— Simplu, pentru că ăla e genul de bloc unde toți se cunosc între ei, unde un nou venit e studiat și urmărit, iar

nimeni de acolo n-a spus că ar fi văzut ceva suspect. În concluzie: ori e unul de-al lor, ori e unul familiarizat cu locul, care știe când poate intra fără să fie „înregistrat” de babele curioase.

Comisarul Iordan dădu din cap de câteva ori, privind în gol. Matache dăduse glas unor gânduri proprii, ce-i încolțiseră în minte pe măsură ce citise raportul constatator, dar nu știuse cum să le lege.

— Ai dreptate. Putem merge pe varianta unei femei inconștiente, adusă duminică noaptea spre luni. Trebuie neapărat să dăm de proprietarul garajului. Atât femeia, cât și scara puteau fi cărate cu o mașină. Suspectul încuie garajul în urma lui și intră în boxă pe ușa aceea comună. Știe că nu poate fi surprins de cei doi oameni care dețin spațiile: unul nu e-n țară, celălalt nu coboară niciodată la subsol.

— Deci sunteți de acord cu mine că e unul de-al casei sau unul familiarizat cu zona.

— Sunt, dar cercul nu-i așa de mic cum crezi. Printre cei familiarizați pot intra o sumedenie de vecini de la blocurile din jur, că doar tu spuneai că toți se știu între ei, plus lucrătorii de la firma de cablu, de la Electrica, de la Gaze… Babelor ălora atât le trebuie, să le bage cineva în seamă, că povestesc de când erau ele domnișoare. Ori unul d-ăsta, cu mintea bolnavă, pus pe nenorociri, atât așteaptă.

Matache sări în picioare.

— Stați așa! Ați spus: cu mintea bolnavă. E un indiciu. Putem căuta pe la spitale indivizi cu antecedente de acest gen.

— Ce te face să crezi că asta nu-i prima victimă? îl întrebă Iordan fixându-l pe deasupra ochelarilor.

— E prea meticulos. Când ne trimite Pătran analiza comparativă a amprentelor?

— Cel târziu mâine dimineață, citi comisarul pe una dintre foile de pe birou.

— Hmm… nu cred că o să găsim ceva.

— Punem un pariu? îndrăzni inspectorul principal.

— Nu, lasă… refuză Iordan.

Matache se așeză pe scaun cu un surâs de învingător pe față.

— Cum ziceți… Ce mai scrie la raport?

— Nimic în plus față de ce ți-am citit până acum. Știi ce n-am vorbit cu Pop? Dacă putem face, în vreun fel,

reconstrucția feței. Ne-ar ajuta mult. A victimei, zic.

— Mda… și să fim cu ochii în patru pe rapoartele persoanelor dispărute. Chiar dacă nu avem trăsăturile femeii, avem greutate, înălțime, completă Matache. Păi… să mergem la Pop, că e deja patru fără douăzeci și nu-l mai prindem…

— Sorine, pe tine te mănâncă pielea… Faci ce faci și ajungi la Iasmina, îl avertiză Iordan în glumă de data aceasta.

— Ei, lăsați… Mergem?

Pop părea să-i aștepte. Dezbrăcase halatul alb, dar stătea cu mâinile la spate privind pe fereastră. Când cei doi polițiști intrară, se întoarse doar pe jumătate. Nepoata lui, în schimb, se foi pe scaun, evident încântată de vizita celor doi.

— Mi-am amintit ceva: s-ar putea face, într-un fel, o reconstrucție facială? Știu că pielea e tumefiată și vor dura săptămâni întregi să ajungă aproape de aspectul normal, nemaivorbind de tăieturile de la nivelul obrajilor… Dar, teoretic măcar, e posibil?

Pop se uită la Iasmina și o invită să răspundă. Tânăra se înroși de emoție; începu să vorbească uitându-se în jos:

— Da, este. Chiar anul acesta am făcut un curs despre un soft nou. A participat la el și colegul dumneavoastră… nu știu cum îl cheamă… e în concediu acum…

— Nu contează, vrei să spui că avem un astfel de soft? Că ai și să-l folosești? De ce ai nevoie?

— Păi eu nu prea, adică așa, cu ajutor… Toți cursanții au descărcat o variantă demo, care nu are decât câteva facilități. E posibil să nu meargă, însă…

— Însă ar fi păcat să nu încercăm, nu-i așa? De ce ai avea nevoie?

— Eu?! tresări Iasmina.

— Da, tu, iar dacă nu te descurci, putem apela la colegul nostru care e-n concediu. Apropo, cine e tipul? întrebă Iordan răsucindu-se spre medicul Pop.

— Cred că e agentul Simion. A venit de vreo doi ani la noi.

— Da, da, Simion se numește! aprobă Iasmina.

— De ce ai nevoie?

— Știți, e ca la reconstrucția tradițională. Câteva fragmente de oase, dacă victima e decedată. Dacă nu, ar fi

de folos niște radiografii. Cele panoramice ar fi perfecte! se însufleți tânăra.

— Ce să zic?! Sun la Oancea, la Universitar, și cerem! Vedem noi dacă și când primim ceva, dar măcar încercăm! spuse comisarul din mers, făcându-i semn lui Matache să-l urmeze.

Tânărul inspector principal îi salută politicos pe cei doi și își urmă șeful. Se urcă la volanul mașinii de serviciu, așteptând indicațiile comisarului.

— Pe Aleea Macilor! Mergem la moș și la familia Bratu! spuse acesta prompt, imediat ce-și prinse centura de siguranță.

— Sigur, unde spuneți dumneavoastră! se supuse Matache.

— Tu – la bătrânul Minescu, eu la ceilalți, da?! se asigură Iordan.

— Desigur! aprobă Matache, gândindu-se la zâmbetul Iasminei.

— Ia să-l sun eu pe legist, să-i pun niște întrebări! spuse comisarul în timp ce butona telefonul mobil.

— De ce pe legist?! întrebă, mirat, Matache.

— Uite de-aia, că ne știm de douăzeci de ani și vreau să-i aflu părerea!

— Cum ziceți…

— Mulțumesc că ești de acord cu mine, răspunse, ironic, Iordan.

După câteva sunete de apel, legistul răspunse. Comisarul îl avertiză din start:

— Florine, ești pe *speaker*, sunt în mașină cu Sorin Matache, avem un caz de tentativă de omor.

— Păi tentativele nu țin de domeniul meu… se auzi vocea celuilalt, ușor voalată.

— Țin, nu țin… n-are nicio importanță, vreau să-ți cer o părere.

— Ia zi, fratele meu!

— Avem o victimă, o femeie care a fost spânzurată cu capul în jos. Oancea, de la Universitar, pe mâinile căruia a ajuns, zice că a fost salvată după vreo cinci ore de la momentul spânzurării. Ce părere ai?

— Proastă, răspunse celălalt după câteva secunde.

— De ce? insistă Iordan.

— Pentru că victima riscă, dacă nu e salvată imediat, să rămână o legumă. Creierul e inundat cu sânge. Dacă

plămânii mai pot fi curățați, prin manevre chirurgicale, la creier e al dracului de greu.

Iordan suspină adânc:

— Să-mi bag pula!

— De ce, Toni, e vreun apropiat, ceva? vru să știe legistul.

— Nu e, mă, dar mă oftic! În fine, zi mai departe…

— Ce să zic?! Spânzurarea asta inversă era metoda aleasă de regimuri totalitare. Asigura o moarte lentă și sigură. Datorită forței de gravitație, sângele cade spre pământ, în cazul nostru – spre creier. Din păcate, el nu dispune de mușchi care să-l împingă înapoi, cum au picioarele. Știi, poziția noastră bipedă ne asigură un circuit continuu al sângelui prin vase: artere și vene. Dar asta numai pentru că mușchii din picioare lucrează. Așa că…

— Mda… Dar dacă femeia are și niște tăieturi pe față? Superficiale, făcute probabil ca să se răzbune, însă pierde ceva sânge și pe acolo… se agață comisarul de o ipoteză.

— În cazul ăsta, intervalul de timp critic mai crește, dar nu cu mult. În funcție de constituția victimei, de cantitatea de sânge pierdută… nu știu ce să zic…

— Nu-i nimic, măcar mi-ai mai răspuns la niște întrebări, se resemnă Iordan. Hai, poate vineri ieșim la o bere!

Inspectorul principal duse Peugeot-ul în parcarea blocului de pe Aleea Macilor. Lângă Logan-ul alb al familiei Bratu apăruse o Skodă cu numere de înmatriculare asemănătoare: difereau doar cifrele. Matache îi făcu un semn din cap comisarului:

— Cel puțin unul dintre noi va avea noroc!

Intrară amândoi pe scară, după ce trecură de un grup de tineri care, adunați pe băncile de lemn, mâncau semințe și beau bere din recipiente de plastic. Sub pașii polițiștilor trosnea un covor de coji de semințe de floarea soarelui. Deși ajunsese în dreptul treptelor spre primul etaj, comisarul se întoarse nervos:

— Mă, voi știți că puteți fi amendați pentru mizeria asta?

Un puști blond, grăsuț, ușor cherchelit, întrebă amuzat:

— Cine zice asta?

Iordan se întoarse și se așeză în fața lui, forțându-l să se uite în sus, cu capul dat mult pe spate:

— O spun eu, comisarul Iordan de la Poliția Sectorului 2! Vrei hârtie oficială sau cauți singur o mătură?

— Caut eu… șopti puștiul care, oricât de mult și-ar fi dorit să audă încurajările prietenilor, se trezi singur în fața polițistului.

Comisarul se întoarse, nu înainte de a le preciza:

— Iar consumul de băuturi alcoolice într-un spațiu public e contravenție și vă poate aduce câte o amendă destul de mărișoară!

— Ce s-a-ntâmplat, șefu'? vru să știe Matache, care-l așteptase fără să intervină.

— S-a-ntâmplat că nu-i mai suport! Leneși, indiferenți! Și obraznici, pe deasupra! răspunse Iordan cu năduf. Și căldura asta care m-a terminat, de azi dimineață tot alergăm și mi se lipesc hainele de piele!

Inspectorul se abținu să mai adauge ceva, amintindu-și de drumul comisarului, dar mai ales de motivația lui, până la liceul unde învăța fiul acestuia.

Cei doi se despărțiră la al treilea etaj: Matache făcându-și curaj să dea ochii cu colonelul în rezervă, comisarul continuându-și drumul spre familia Bratu. Ușa i se deschise brusc în față, fără ca polițistul să fi apucat să sune sau să ciocănească. Tresăriră amândoi: atât el, cât și femeia pregătită să meargă la plimbare sau la cumpărături. Aceasta își acoperi gura cu palma, înăbușind un țipăt.

— Mă scuzați, doamnă… Eu abia am ajuns… bălmăji Iordan.

— Uf… eu îmi cer scuze, eram atât de supărată încât nu vedeam pe unde merg.

— Dați-mi voie să mă prezint: comisar Anton Iordan de la Poliția Sectorului 2. Am discutat dimineață cu fiul dumneavoastră și am vrea să-i luăm o declarație. Nefiind major, e nevoie de prezența unui părinte sau tutore legal.

— Da, mi-a spus, îl așteptam pe soțul meu și vă sunam… Poftiți în casă, trebuie să apară și el… Răzvan e, deocamdată, pedepsit în camera lui, dar îl vom chema.

Comisarul deschise larg ochii și întrebă mirat:

— Pedepsit?! La șaptesprezece ani?!

— Știu că sună ciudat, acum să nu vă imaginați că l-am pus la colț pe coji de nucă sau l-am bătut cu cureaua.

L-am rugat să stea acolo pentru că nu vreau să-l văd prin casă și să ne certăm. E mai bine așa. Lăsăm să treacă puțin timp, ne calmăm și putem discuta…

— Haideți, doamnă, că mă speriasem, credeam că… de fapt, voiam să vă întreb dacă funcționează, știți, am și eu un băiat cam de vârsta lui. Dar, dacă nu sunt indiscret, ce-a făcut?

— Ei, nimic grav… Am fost plecați de sâmbătă la o nuntă, la țară. Ne-a rugat cu cerul și cu pământul să-l lăsăm acasă, că lui nu-i place, că acolo n-are cu cine vorbi… În fine, l-am înțeles, dar i-am trasat niște sarcini prin gospodărie, nu că n-ar fi avut cine să le facă, dar așa, pentru responsabilizare. Când ne-am întors, totul era neschimbat. Fiul meu a stat, probabil, numai cu ochii în calculator, iar când a ieșit pe stradă a alergat cu telefonul după Pokemoni. La ora trei după-masa el dormea ca un prunc nevinovat. Probabil toate nopțile astea au fost albe pentru el.

Iordan zâmbi în colțul gurii, privind femeia care se agita prin sufrageria mobilată cu gust. Trăsese o măsuță scundă pe roți în fața canapelei unde-l invitase pe comisar, scosese dintr-un raft al bibliotecii câteva pahare și adusese din frigiderul de pe hol o sticlă cu apă minerală. După ce turnă în două pahare, se așeză pe un fotoliu, apoi încrucișă brațele peste abdomen.

— Vreți să-l chem, sau…? întrebă, arătând din cap spre una dintre ușile aproape închise de pe holul aflat în spatele femeii.

— Nu încă, aș avea câteva întrebări, dacă se poate. Nu sunteți obligată să răspundeți, însă…

— Dacă știu, vă răspund, evident, acceptă doamna Bratu.

— Ce mi-ați putea spune despre domnul Minescu?

— Care dintre ei?

— Aveți dreptate! Păi… despre amândoi. Boxa în care a fost găsit trupul aparține familiei Minescu. Zice că n-o mai folosește de ani de zile.

— Da, cred că așa e. Noi ne-am mutat aici de vreo opt ani și l-am văzut coborând poate o dată la câteva luni. Asta atunci, la început… În ultima vreme stă numai în casă.

— Și fiul lui?

— Fiul lui vine aproape zilnic, îi face piața, menajul… Mi-e milă, așa, de el…

— De ce spuneți asta? deveni Iordan curios.

— Pare un om foarte trist, singur și trist; ne salutăm dacă ne întâlnim, dar atât. Am discutat de câteva ori dacă erau probleme cu reparațiile pe scară sau alte chestii gospodărești.

— E profesor, parcă, nu-i așa?

— Da, profesor de matematică. Răzvan are câțiva prieteni cărora le-a predat mai anii trecuți; erau încântați de el, de parcă la catedră își găsea mulțumirea sufletească.

— Așa au spus copiii?

— Ei, nu… așa am interpretat eu spusele lor, roși doamna Bratu și luă două înghițituri din paharul cu apă.

Comisarul o privi mai bine. Abia trecută de patruzeci de ani, încă suplă, cu părul întunecat tuns până la nivelul umerilor, era o femeie plăcută. Răzvan îi moștenise ochii: mari, rotunzi, negri, cu o căutătură curioasă, de parcă s-ar fi mirat tot timpul. În scurt timp, văzu și de unde luase fiul alte gene, căci domnul Bratu intră intempestiv pe ușa de la intrare, ținând câte o sacoșă în fiecare mână.

— Să-mi bag picioarele dacă se mai poate așa! Ăștia se cred stăpânii parcării! Iar am găsit un desen cu creta pe capota Loganului. Dar n-o mut de-acolo nici mort!

Se opri, însă, când dădu cu ochii de comisarul Iordan care se ridicase pentru a se prezenta. Bratu lăsă sacoșele în pragul bucătăriei, apoi se alătură celor doi.

— Îmi cer scuze! Am o dispută cu niște vecini. Parcarea e-a blocului, nu sunt locuri rezervate pentru unii sau pentru alții! Noi lăsăm mașinile unde găsim câte-un loc liber. Dar sunt niște derbedei de tot aduc mașini din Bulgaria și vor să le țină sub propriul balcon. Dacă parchează cineva acolo, ba se trezește cu cauciucurile tăiate, ba cu ștergătoarele rupte… Golani! Și asta în timp ce sunt garaje sub bloc care stau nefolosite! răbufni bărbatul.

— Serios?! întrebă soția lui aplecându-se pe marginea fotoliului.

— Păi da, unul e al tipului care lucrează pe vasul de croazieră. Ăla n-are mașină, n-are nimic, dar îl ține blocat.

— Nu e-al lui, e-al lui Minescu! se auzi glasul lui Răzvan de dincolo de una dintre uși.

— Ia ieși, mă, afară de-acolo! strigă Bratu. Că doar la tine-a venit domnul polițist.

Răzvan apăru zâmbind în sufragerie. Se așeză pe canapea alături de Iordan, de parcă i-ar fi căutat protecția.

— De unde știi tu al cui e garajul? întrebă doamna Bratu, străduindu-se să fie serioasă, deși chipul îmbujorat al băiatului și privirea iscoditoare ar fi îndemnat-o să-l ia în brațe și să-l ciufulească nițel.

— Nu mai știu cum am aflat, dar cică Istrate, cel de la care a cumpărat vaporeanul, neavând mașină, i-a dat garajul lui Minescu. Demult, pe vremuri, în comunism…

— Fir-ai tu să fii, zici că vorbești de evul mediu. Iar pe noi ne faci dinozauri… îl admonestă tatăl, atent totuși la ce avea de spus fiul său.

— Ei, adică demult, înainte de Revoluție, că Minescu avea mașină de-aia cu numere de trei cifre, avea benzină căcălău…

— Poftim?! se indignă mama și se ridică să aducă pahare pentru noii veniți.

— Adică avea bonuri de-alea de serviciu, na! Multe!

— Să trecem peste asta. Zici că Istrate i-a dat garajul lui Minescu cel bătrân. Apoi Istrate s-a mutat din bloc. Ce s-a întâmplat cu garajul? interveni comisarul. Nu a revenit noului proprietar?

— Păi asta e! Se pare că nu! aproape strigă Răzvan, îmbujorat. Că ăla n-are mașină. Iar acum câțiva ani, Minescu cel tânăr mai parca mașina acolo.

— Și acum?

— Aaa… nu l-am mai văzut de mult mergând cu mașina…

— Se pare că n-am venit degeaba, surâse comisarul, Răzvan, am rugămintea să scrii o declarație cu nume, prenume, adresă, cod numeric personal, în care să povestești ce s-a întâmplat de dimineață. Părinții tăi o vor citi și contrasemna, apoi… ești liber! Mulțumesc mult, ne-ai fost de ajutor!

— Serios?! întrebă doamna Bratu entuziasmată.

— Da, a ținut piept unor ziariști ca un cetățean model. A protejat locul infracțiunii.

— V-am spus eu! răsuflă băiatul ușurat, dând din cap.

— Asta nu te va scuti de pedeapsă, tinere! îl avertiză domnul Bratu fluturând în aer arătătorul mâinii drepte.

Comisarul schimbă câteva vorbe despre vreme și creșterea valorii asigurării auto obligatorii cu gazdele, în timp ce Răzvan scria conștiincios declarația. Rugă

părinții să-și treacă datele personale și să semneze, apoi coborî până în dreptul apartamentului 57. Ciocăni în toc, puternic, până când auzi pașii târșâiți ai colonelului și vocea iritată:

— Mai sunteți mulți?

Întredeschise, totuși, ușa și-l privi pe comisar prin cei zece centimetri cu care îndepărtase de perete blatul de lemn.

— Domnule Minescu, am venit să discutăm despre garajul care aparținea familiei Istrate! ridică Iordan tonul în mod voit, abținându-se să zâmbească.

— Mda… despre asta putem vorbi în casă, nu afară, să ne-audă toată lumea… se grăbi bătrânul să-i răspundă.

Îi făcu loc comisarului să intre; îl pofti în sufragerie. Cu coada ochiului îl văzu pe Matache la masa din bucătărie răsfoind o agendă prăfuită. Minescu arătă canapeaua acoperită cu o pătură, însă Iordan dădu din mână: prefera să stea în picioare. În cameră, cel puțin, mirosul nu era la fel de puternic.

— Ce face colegul meu?

— Caută numărul de telefon al lui frai-miu! răspunse Minescu prefăcându-se preocupat de câteva frunze uscate căzute din ghiveciul unui trandafir japonez.

— Îl caută de când a venit? Vreți să spuneți că nu-l țineți la îndemână, să-l puteți apela la nevoie?

— Nu, nu-l țin, spuse sec celălalt.

— Domnule colonel, cu tot respectul pentru vârsta și starea dumneavoastră de sănătate, mă văd nevoit să cer procurorului de caz un mandat de aducere. Sunt tot mai multe indicii că obstrucționați desfășurarea anchetei. Sorine, să mergem! Domnul Minescu se va prezenta la noi cu informațiile cerute.

Minescu rânji răutăcios.

— Nu mă puteți acuza de nimic. Sunt bătrân, am memoria slabă…

— Tocmai de-aia! Mizăm pe condiții de stres care să vă ajute. Hai, Sorine!

Când comisarul întoarse capul, îl zări pe inspector în spatele lui, fluturând agenda căreia îi scosese coperta de plastic. Pe cealaltă, de carton, Minescu scrisese numărul de telefon al lui Marian.

— Știți, domnule colonel, nici noi nu ne-am născut ieri! Nu mai rămâne decât să ne spuneți despre garaj.

— A fost al meu, răspunse cu ciudă bătrânul.

— Nu mai e?

— Cine știe?! Mașina am dat-o mototolului, nu mă interesează pe unde, sau dacă o parchează.

— Când Istrate a vândut apartamentul, ați discutat cu noul proprietar despre garaj?

— N-am discutat cu nimeni, poate mototolul…

— Vom reveni după ce discutăm cu fiul dumneavoastră. V-a contactat de la ultima noastră discuție?

— Azi doar cu dumneavoastră am avut onoarea, domnule polițist! răspunse zâmbind Minescu.

Capitolul 4. Femei

„Toni, dragul meu, mama pleacă joi. Te aştept.”

„Mi-e tare dor, sufletul meu cald… Până joi e o veşnicie.”

„Vom trece zilele una câte una, veşniciile nu-s pentru noi.”

„Iar ai dreptate, inimioară…”

★

Comisarul Iordan termină de tastat un mesaj scurt pe telefonul mobil. Matache îl privea pe furiș; îl intrigau zâmbetul pierdut de pe fața șefului său, schimbarea bruscă de dispoziție când aparatul îi bipăia în buzunar. Nu se arăta la fel de încântat la toate semnalele sonore. Pe unele le ignora, sau le răspundea cu apeluri scurte către cei de-acasă. Pe altele le citea imediat, așteptând replica cu nerăbdare. Inspectorul principal dădu din cap ca și cum ar fi vorbit singur; în definitiv nu era treaba lui, era doar amuzat că, poate, așa se vedea din afară și frenezia cu care butona el însuși telefonul.

— Deci… acasă, da? întrebă Matache aplecându-se peste volan să vadă semaforul din stânga ascuns de coroana unui pom.

— Poftim?! întrebă comisarul ca trezit din transă.

— Vă las acasă?

— Da, da, cum am stabilit. Auzi, Minescu cel tânăr tot nu răspunde la telefon. Vrei să mai trecem o dată pe la el? Poate a venit…

— Știți ceva? Vă las, apoi merg singur. Dacă s-a întors, vă sun și stabilim atunci ce avem de făcut. Dacă nu – ce rost are să batem amândoi drumul de pomană?

— Ai dreptate, Sorine… răspunse Iordan pe același ton de mai devreme.

Matache trase cu ochiul la comisar. Nu părea prea încântat că se terminase programul. Inspectorul încercă să se concentreze asupra traficului, mai ales că la ora aceea Drumul Taberei era destul de aglomerat. Viră pe câteva străduțe înguste și intră pe Aleea Callatis. Frână brusc atunci când o femeie încercă să traverseze fără să se

asigure; împingea un cărucior în care dormea un copil. Asta-l făcu pe Iordan să scoată capul pe geam și să strige nervos:

— Nu te uiți, femeie, pe unde mergi?!

Cea apostrofată îl ignoră; ba, mai mult, fără a întoarce capul, flutură mâna dreaptă în dreptul tâmplei.

— Vai de capul vostru! Dă Dumnezeu copii la toți proștii! își vărsă Iordan năduful.

— Gata, șefu', am ajuns! Noroc cu vecinu-ăsta al dumneavoastră care și-a vopsit un perete în portocaliu, că nu mai am nevoie de alte repere, n-am cum greși adresa, glumi Matache.

— Da… alt țicnit! Până când nu fac ei ceva să iasă din rândul lumii, nu se simt bine! aruncă Iordan în timp ce cobora din mașină.

Porni pe aleea din dreptul scării, însă se întoarse după câțiva pași și se aplecă spre portiera din dreapta. Subalternul lui încă nu plecase, verifica mesageria telefonului. Îl întrerupse ciocănind ușor cu degetul în geam.

— Orice-ar fi, mă suni după ce treci pe la Minescu! Și încă ceva: pe Aleea Macilor am uitat să mergem la femeia aia cu tensiunea, să-i luăm declarația. Te întorci tu?

— Ok, mă duc, răspunse Matache nu foarte convins.

— Știi ceva? Las-o pe mâine, că doar n-o muri baba peste noapte.

— Cum ziceți, șefu'! răsuflă ușurat inspectorul.

Acceleră un pic cam mult, astfel încât demară în scârțâit de roți, motiv pentru comisar să bombăne tinerii din ziua de azi. Zâmbi, însă, câteva secunde mai târziu, când își aminti discuția cu Andreea, care-i spusese că vârsta nu ține de numărul anilor, ci de frumusețea sufletului și de agilitatea trupului. Iar el, în prezența femeii, era destul de agil. Îndepărtă urma de surâs de pe buze înainte de a pătrunde în apartamentul de la etajul doi. Îi pieri orice amintire când își auzi soția angrenată într-o ceartă cu fiica lor. Deși ușa camerei era închisă, vocile li se distingeau foarte clar.

Fără să-și anunțe în vreun fel prezența, apăsă clanța și intră peste cele două. Pe patul fetei era un maldăr de haine mototolite. Pe jos, din cutii de carton răsturnate, se împrăștiaseră câteva perechi de pantofi. Mama și fiica

țipau încă una la cealaltă, fără a observa intrarea bărbatului.

— Alo, alo! Ce s-a-ntâmplat aici?! interveni Iordan pe un ton ridicat, menit să impresioneze.

Nu reuși, întrucât amândouă începură în același timp, pe două voci:

— Mama nu-nțelege că nu mă pot duce așa la școală! Am purtat pantofii ăștia și anul trecut! Și bluzele alea… Am și eu o imagine, am un nume în școală! Acum, că trec a opta, toți se vor uita la noi ca la niște zeițe!

— A înnebunit de tot! Se duce la școală, nu la prezentări de modă. Nu pricepe că nu putem arunca cu banii în stânga și-n dreapta! În plus, anul ăsta va merge la pregătire și la română și la matematică. Altă cheltuială!

— Da, merg la pregătire pentru că m-ați ținut în școala asta mizerabilă, de cartier, că dacă mă duceam din clasele mici la un liceu din centru, aveam și eu profi mai destupați. Dar așa…

— Ajunge! țipă Iordan.

I se adresă mai întâi soției, invitând-o să abandoneze lupta.

— Pune-mi și mie ceva de mâncare, te rog. Și așteaptă-mă în bucătărie, că avem ceva de discutat. Aici preiau eu comanda.

Femeia se întoarse pe călcâie, pufnind. Ieșirile fiicei o enervau din ce în ce mai mult, iar ce o scotea din sărite era că se îndesiseră și nu părea să mai aibă sorți de izbândă în fața adolescentei. Nu voia să abandoneze lupta, așa cum făcuse cu Darius, fiul lor.

Comisarul închise ușa în urma soției, trase un scaun de sub birou și se așeză; fata se plimba nervoasă de la un capăt la celălalt al camerei, suflându-și nasul în șervețele pe care apoi le arunca fără să se uite unde aterizau. Rimelul i se întinsese pe obraji, iar încercările de a șterge lacrimile întinseseră și stratul de fond de ten. Imaginea chipului schimonosit era chiar haioasă; Iordan își impuse să nu schițeze nici măcar un zâmbet, ca să nu dea dovadă de slăbiciune.

— Când te oprești, discutăm! anunță tranșant bărbatul, în timp ce scotea mobilul din buzunar.

Niciun apel, ceea ce însemna că Matache încă nu ajunsese pe Strada Înfrățirii sau discuta cu cel căutat. Zări un mesaj pe Messenger, dar se abținu să-l deschidă. Trase cerculețul cu poza de profil a utilizatoarei în bara de jos a

telefonului și se prefăcu preocupat de niște mail-uri mai vechi. Văzu, cu coada ochiului, cum fiica sa se așezase pe pat și, uitându-se într-o oglindă de buzunar, începuse să-și șteargă machiajul. O aștepta câteva minute, după care spuse, gândindu-se la discuția avută mai devreme cu familia Bratu și la metodele acesteia de educare a fiului rebel:

— Am o ofertă!

— Poftim?! întrebă puștoaica cu ochi măriți de uimire.

— Nu repet, iar oferta expiră peste… să zicem o oră.

— Să auzim!

Comisarul ignoră tonul voit răutăcios al Mirunei și continuă:

— Faci curat în cameră, asta însemnând că toate hainele ajung în dulapuri, iar pantofii în cutii, pe șifonier. Aduni într-o valiză ce nu mai porți sau nu-ți mai place. Sunt destule fete care s-ar bucura să le poarte.

— Dar, tată…

— Vrei să auzi oferta sau plec? spuse Iordan ridicându-se în picioare.

— Da.

— Îmi aduci carnetul de note. Pentru fiecare medie anuală de zece de anul trecut primești 100 lei. Ar trebui să-ți ajungă pentru ținutele de școală. Pe care le vei cumpăra cu mine, am uitat să-ți spun!

— Dar…

— Te pripești și asta nu-i bine, pierzi timp prețios. După ce începe școala, ai 10 RON pentru fiecare notă de zece. Îi dai pe prostii sau îi strângi pentru haine. Tu decizi. Iar la finalul acestei ore îmi aduci toate cosmeticalele. Păstrezi un dermatograf și un ruj. Unul discret. E ok?

Umerii fetei se scuturau de plâns. Se simțea deznădăjduită, abandonată, trădată. Își auzi ca prin vis tatăl, apoi ușa închizându-se în urma lui:

— Peste o oră sunt aici. Aștept valiza, carnetul de note și fardurile.

Iordan încercase să-și păstreze calmul, să nu ridice vocea, să nu privească înapoi, nici atunci când o auzi trântindu-se pe pat hohotind disperată. Probabil că soluția unui psiholog la care să-și trimită copiii nu era chiar de ignorat. Primul gând care-i veni în minte când intră în

bucătărie fu acela că ar fi trebuit chiar el să-i însoțească pe cei mici, să facă un fel de terapie de grup.

Pe un colț al mesei îl așteptau o farfurie cu ciorbă aburindă, un coș cu câteva felii de pâine și un ardei iute. Restul încăperii era ocupat de sacoșe cu diverse legume, printre care soția lui se strecura în viteză, scoțând, spălând, ștergând, mânuind diverse chestii către sau dinspre tabla de copt de pe aragaz. Nu l-ar fi deranjat prea mult agitația femeii dacă aceasta nu s-ar fi oprit din când în când să privească la ecranul televizorului suspendat pe un perete și să comenteze la adresa personajelor unei telenovele indiene.

— Nora, mă ia amețeala! Am alergat toată ziua. Te poți opri, măcar două minute? izbucni după ce luă două linguri de ciorbă.

Întrucât soția nu dădea semne că l-ar fi auzit, Iordan se ridică și opri televizorul de la buton, după care își reluă locul la masă. Femeia se întoarse brusc spre el, ștergându-și palmele pline de coji negre de vinete coapte, de rochia decolorată care aproape-i pocnea peste fesele și abdomenul durdulii.

— Ce-ai, dragă? Nu vezi că am treabă?

— Văd, dragă, rosti Iordan malițios, însă acum am și eu treabă cu tine.

Nora se așeză în fața lui, cu pumnii înfipți în șolduri.

— Da, zi!

— Crezi că vreau să-ți spun cât e ceasul? Sau că e soare afară? E vorba de copii!

— Spune!

Comisarul împinse farfuria din față. Nu-i mai era foame.

— Azi am fost la liceu la Darius. Am discutat cu cineva să ia corigența la fizică. A fost o discuție lungă, de vreo mie de lei, așa.

— Serios?! Vai, ce bine! exclamă soția ducându-și palmele spre gură.

— Ce bine c-am vorbit, sau ce bine c-am dat un sfert de salariu pentru un puturos nesimțit?

— Nu știu ce să zic… Dar cel puțin nu se face de râs. Nu putea să rămână repetent.

— Cred că mai mult s-a făcut de râs când a căzut beat printre mesele din cluburi, sau când a urcat treptele de la scară în patru labe, la patru dimineața. Sau când am găsit țigările alea răsucite în buzunarul gecii.

Femeia oftă adânc; dădu să revină la aragazul pe care ceva deja mirosea a ars, însă soțul ei o prinse de mână.

— Cu fiică-ta ce ai de gând?

— Ce vrei să spui?

— Că e momentul să fii mamă, nu prietena ei cea mai bună. I-am propus o ofertă. Sper să nu-mi dai peste mână. Trebuie să fim parteneri în lupta asta. Cât despre Darius… Apropo, unde e?

— Cred că doarme.

— Crezi? Nu știi unde e fiul tău, iar eu mă chinui să fac strategii de educație non-violentă? E clar, problema e la mine, nu la voi! izbucni Iordan și părăsi camera, lăsând în urmă o soție nedumerită.

Nora știa că lucrurile nu se schimbaseră peste noapte. Discuțiile despre hainele Mirunei sau anturajul lui Darius durau de luni întregi. Pufni nemulțumită și porni televizorul. Profită de pauza de publicitate pentru a întoarce pe partea cealaltă câțiva ardei din care începuse să iasă fum.

Iordan se întinse îmbrăcat pe patul din dormitor, direct peste cuvertura de mătase. Abia atunci verifică mesajul de la Andreea. *„Mai avem de așteptat doar trei zile*". Tastă un emoticon cu inimioară și-l trimise, chiar înainte ca telefonul să sune.

Inspectorul Matache raporta că Marian Minescu nu se întorsese încă, iar vecinii nu-l văzuseră din dimineața zilei de duminică.

— Ei, asta e… O apărea el, odată și-odată. N-avem probe împotriva lui să-l dăm în urmărire. Ne mai gândim, replică Iordan, grăbit să încheie convorbirea.

— Șefu', stați așa! Ați spus că-l sunați pe Oancea, să ne-ajute cu radiografia, îi aminti Sorin.

— Ai dreptate, sun acum! Hai pa!

Apăsă repede dreptunghiul roșiatic de încetare a apelului, de teamă ca celălalt să nu-și mai amintească ceva. Citi pe fugă un nou mesaj căruia îi răspunse cu *„luv u bby",* chiar înainte ca ușa să se deschidă în urma unor ciocănituri ușoare.

— Tata, dormi?

Miruna se spălase pe față și se schimbase într-o rochiță cu bretele. Iordan aprecie că tivul ce cădea sub genunchi ar fi trebuit să-i confere fetei un aer de credibilitate și seriozitate.

— Nu dorm, vino încoace!

Fata se așeză pe colțul patului, strângând în mâini o punguță transparentă cu diverse tuburi și cutiuțe. I-o întinse tatălui.

— Am adus fardurile…

— Domnișoară, crezi că ne jucăm? Astea sunt expirate sau nu-ți mâi plac. Adu-mi cutia aia mare, știi tu care… Hai, ai cinci minute!

Profită de intervalul de timp pentru a-i telefona medicului Oancea de la Spitalul Universitar. Obținu promisiunea unei radiografii panoramice în cursul zilei următoare, dar și a unor probe martor pentru laboratorul Poliției.

— Poftim! spuse strepezit Miruna în timp ce arunca pe pat o cutie de carton plină ochi cu produse cosmetice.

— Păi așa, fata tatii! Acum zi cum e cu mediile de anul trecut.

— Am numai una, recunoscu adolescenta, lăsând capul în pământ.

— La ce, la purtare?!

— Îhâm… dădu fata din cap.

— Eh, asta e, măcar ești cuminte!

Comisarul scoase o hârtie de 100 lei din portofel și i-o întinse rânjind.

— Sper să-ți ajungă!

— Te rog…

— Mai vedem! îi spuse tatăl și o prinse de umeri, întorcând-o cu spatele la el, spre ieșire. Cu hainele alea vechi și urâte cum rămâne? Nu dai nimic?

— N-aș da, că unele îmi mai plac și…

— Eram sigur! Asta înseamnă că le mai poți purta la școală.

Iordan dădu să se întindă înapoi pe pat, însă își aminti că nu-și zărise fiul, așa că merse spre camera acestuia și apăsă pe clanță. Inițial, crezu că ușa era încuiată, însă după ce aceasta se deplasă câțiva centimetri, comisarul văzu că, pe dinăuntru, un morman de cărți o împiedica să se deschidă. Întrezări trupul băiatului întins pe pat și strigă, nu foarte tare:

— Darius! Ce faci, tată, te pregătești de club?

Un mormăit neinteligibil se auzi dinspre fiul său, iar Iordan împinse ușa cu umărul.

— Bună dimineața! Sau bună seara! Ce faci?

Băiatul se întoarse cu fața spre el și își acoperi ochii cu antebrațul drept.

— Sunt frânt…

— Serios? Te-ai angajat pe undeva și eu nu știu?

— Haide, tată, că nu ești amuzant… Am fost la pregătire la fizică.

— Păi asta-i de bine, nu?! Când dai corigența?

— Poimâine.

— În regulă. Sper s-o iei, că dacă nu…

— Nu poți să vorbești și tu cu profa?

— N-ai să vezi! minți Iordan fără să clipească.

Voia să-l lase să creadă că era singurul răspunzător de rezultatul acelei probe. Simțea o bucurie sadică să-și vadă băiatul deschizând cărțile și rezolvând probleme asupra cărora ar fi trebuit să se aplece în timpul anului școlar.

— Tata! se auzi strigat.

— Ce e?

— Pot să ies și eu cu băieții la fotbal? Te rog! întrebă Darius ridicându-se în șezut.

— Exclus! Vorbim după corigență! aruncă vorbele peste umăr Iordan, încântat că i se ceruse voie, înainte de a-i răspunde la telefon inspectorului Matache.

— Ia zi, Sorine!

— Șefu', mâine dimineață mergem la birou?

— Normal, de ce?

— Sper să nu fie o problemă dacă întârzii vreo jumătate de oră. Tocmai am fost invitat la o petrecere.

— Lunea, mă? Ce, e Revelionul ospătarilor?

— Dacă se poate…

— Bine, vorbim dimineață. Să fii treaz!

— S-a făcut!

În partea cealaltă a orașului, într-un complex rezidențial din Băneasa, inspectorul principal Sorin Matache se dezbrăca din mers în drum spre baie, aruncând hainele pe jos. Scăpase de gura mamei care-l amenința, de fiecare dată, că era ultima oară când făcea curat în urma lui. De când se mutase din apartamentul părinților, fusese nevoit să se descurce de unul singur. Învățase să folosească mașina de spălat, fierul de călcat și aspiratorul.

Tânărul porni dușul, lăsând apa călduță să-i curgă pe corp. Turnă gel de baie cu generozitate pe burete, apoi se frecă din cap până-n picioare. Ieși după zece minute, cu

un prosop înfășurat în jurul șoldurilor și se privi în oglinda de pe ușa *dressing*-ului. Zâmbi mulțumit. Orele petrecute la sala de forță, dar și dieta hipocalorică, se puteau bănui în aspectul mușchilor conturați ai brațelor, pieptului și picioarelor. Începu să fredoneze o melodie în vogă în timp ce-și plimba mâna printre umerașele atârnate pe bara metalică. Alese o pereche de blugi, o cămașă turcoaz și un pulover subțire alb cu dungulițe albastre. Când telefonul începu să sune pe canapeaua din sufragerie, unde-l lăsase, Sorin Matache încheia ultimul nasture al cămășii.

— Ce faci, coaie, te-ai dat la fund?

Vocea lui Costin îi răsuna puternic în ureche, de parcă ar fi fost pe *speaker*.

— Domnu' Costin, aveți grijă la exprimare! preciză Matache.

— Vai, mă scuzați, domnu' inspector!

— Inspector principal, nu așa, oricum, da?! îl apostrofă Matache.

Era o glumă de-a lor, veche de când Sorin absolvise Academia de Poliție, iar prietenul lui se angajase la o multinațională din Canada.

— Bine, fie, cum zici! Ia spune, care mai e viața ta?

— Viață de burlac, frățioare! Cu munca, cu anchetele… Tu când vii în țară?

— Sunt în București de trei zile, Sorine! Ziceam să ne vedem într-o zi.

— Ne vedem, cum să nu?! Mâine, că azi merg la o aniversare.

— Petrecere lunea?

— Hai că ești al doilea care se miră! Dacă azi e ziua omului și ne-a invitat…

— Bine, bine… distracție plăcută! Sună-mă tu, că eu nu am decât niște rude de vizitat, în rest caut prieteni vechi. Sau iubite părăsite.

— Tot singur ești?

— Singur, frate, că e mai bine!

— Cum zici! Hai, te salută fratele tău!

— Bine, coaie, te pup! spuse Costin repede și închise telefonul râzând.

Matache ieși din casă fredonând continuarea melodiei începute mai devreme.

★

Comisarul Iordan bea încet din cafeaua fierbinte, apoi trăgea câte un fum din țigara oferită de Pop. Medicul îl invitase, la prima oră, să discute despre cazul femeii din boxă. Fumător înrăit, acesta putea fi găsit în fiecare dimineață pe treptele din spatele clădirii, lângă scrumiera mare, metalică.

— Acum îți dă mâna să mai stai pe-aici, pe-afară, dar să te văd la iarnă! V-au cam atins ăștia cu legea anti-fumat! îi făcu Iordan cu ochiul.

— Asta e! Eu de tutun nu mă las! Să lăsăm prostiile… Am primit un e-mail de la Pătran, zice că l-a chemat Oancea la Universitar să-i dea radiografia și probele-martor. Vine cu ele încoace. Tu ai altă treabă sau… ?

— Deocamdată nu, răspunse Iordan gânditor, stingând țigara.

Nu mai fumase de câteva luni, de când o cunoscuse pe Andreea. Ei nu-i plăcea mirosul de tutun, iar comisarul decisese să renunțe brusc la acel obicei nociv.

Iordan și Pop se întoarseră împreună în laborator. Acolo, la biroul Iasminei, Sorin Matache era aplecat asupra scaunului tinerei, uitându-se atent la ce îi arăta ea pe monitor.

Comisarul Iordan nu se putu abține să remarce:

— Ce faci, Sorine?! Parcă ziceai că întârzii.

— Am zis, dar am avut o revelație.

— Când, mă, aseară la petrecere?

— Oarecum. S-a sfârșit mai devreme. Dar mi-a venit o super-idee!

— Ia zi!

— Aseară m-a căutat un fost coleg din liceu. A făcut Informatica și lucrează în Canada.

Comisarul îl privi lung, dându-i de înțeles că niciunul dintre cei de față nu înțelegea nimic. Matache ridică două degete, conform unui obicei mai vechi.

— Ce facem noi când obținem radiografia femeii?

— O dăm colegilor de la Evidența Populației, răspunse prompt Iordan.

— Ce șanse avem să facă o recunoaștere rapidă?

— Hmm… spuse comisarul dând din cap.

— Vedeți?! Eu am vorbit azi-noapte cu băiatul ăsta. Mi-a trimis un soft care compară orice poză cu cele postate vreodată pe Facebook. E aproape ca în „Polițiști fără frontiere”, știți, cu tipul ăla, Sebastian Berger. Ce ziceți? întrebă încântat inspectorul principal.

Iasmina se uita încântată peste umăr la Matache. Descărcase deja softul adus pe *memory-stick* de inspector și făcuse câteva teste. Îl aprobă, uitându-se la ceilalți pe deasupra ochelarilor cu rame negre:

— Da, chiar merge!

— Bine, putem încerca, admise Iordan. Dar mai întâi trimitem poza la Evidență.

— De acord, spuse Matache, iar Iasmina dădu de câteva ori din cap.

Medicul Pop se rezemase de birou și, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului, se uita de la unul la celălalt, neștiind ce să creadă. Îl scoase din stare agentul șef principal Pătran de la Secția 7. Acesta, după ce ciocăni încet, intră în laborator cu două plicuri sigilate. Scoase cascheta, apoi salută:

— Bună dimineața! Să trăiți! Vin de la spital. Am ceva de la doctorul Oancea pentru domnul Pop.

— Haide, lasă formalitățile, dă-le-ncoace! spuse Iordan, luându-i plicurile din mână.

Le înmână lui Pop, nerăbdător.

— Haide, doctore, dă-i bătaie!

Se întoarse apoi către Pătran:

— Ești liber, agent, mulțumim!

Văzând ezitarea celuilalt, se duse să-i strângă mâna.

— Ai făcut treabă bună! Mai vorbim!

Cu mănuși chirurgicale, medicul scoase radiografia și o înmână nepoatei sale, apoi luă cel de-al doilea plic și se îndreptă spre o cămăruță din spate unde nu primea pe nimeni. Avea de gând să compare singur probele de sângele și salivă. Comisarul Iordan îi făcu semn lui Matache:

— Haide, Sorine, că nu mai e nevoie de noi!

— Păi… ezită celălalt.

— Poate rămâne cât fac reconstrucția facială, spuse Iasmina, roșind.

— Mda, poate rămâne, admise comisarul. Eu merg în birou să mai studiez dosarul. Sorine, aștept fotografia!

— Vin, șefu’! spuse Matache, atent la mâinile Iasminei.

Aceasta introdusese radiografia în scanner și apăsase butonul care i-o trimitea în computer. Fără să se întoarcă spre superiorul său care părăsise laboratorul, inspectorul principal aștepta încărcarea pozei. Iasmina accesase deja programul de reconstrucție facială.

— Știi, eu mă uitam la programele alea pe Discovery… se trezi Matache vorbind.

— Și eu! tresări tânăra.

— Vedeam cum fac mulaje din plastilină pe care le lipeau pe un craniu din plastic, simulând grosimea stratului de mușchi. Mă fascina, la final, imaginea aceea destul de apropiată de cea a unui om real.

— Softul nostru e performant! Asemănarea e mult mai mare, spuse Iasmina încântată.

Poza se încărcase, iar fata alegea diverse comenzi din meniurile programului. Păstrase alături una dintre fotografiile de la dosar. O ajutau să specifice nuanțele părului și a pielii.

— Ai idee ce culoare au ochii ei?

— Aăă… nu, recunoscu Matache.

— Nu-i nimic, o să alegem ochi căprui, cum au majoritatea oamenilor. Să vedem!

Inspectorul se uita la imaginea tridimensională a unui craniu ce se rotea pe monitor. Cu fiecare mișcare de revoluție, pe oase începeau să apară mușchi; aceștia se acopereau cu epiderma de culoarea aleasă de Iasmina. În câteva minute, se uitau amândoi la fotografia unei femei trecute de treizeci de ani, roșcată, cu trăsături armonioase.

— Parcă ziceai că nu te prea pricepi, că ai făcut doar un curs…

— Așa e! Se pare, însă, că mi-am amintit tot ce aveam de făcut, spuse Iasmina, îmbujorată.

— Sper că te-am ajutat, șopti Matache.

Fata surâse și se răsuci pe călcâie; nu se simțea în largul ei alături de tânărul inspector. Era emoționată, însă nu știa ce o încântase mai mult: faptul că reușise de una singură prima reconstrucție facială sau apropierea de tânărul atrăgător.

— Da, păi să trimitem fotografia domnului comisar, vorbi Matache ca pentru el. Cum facem?

Iasmina se întoarse alături de el, pe scaun, și, din câteva comenzi, trimise pe e-mail poza femeii către comisarul Iordan.

— Și acum? întrebă curioasă.

— Acum, probabil că șeful meu o va transmite colegilor de la Evidența Populației, iar noi o să ne jucăm puțin cu softul cel nou.

— E legal, nu-i așa? vru să se asigure tânăra.

— Da, este; așa cum tu ai o variantă demo a acelui program, eu am un soft nevinovat care compară niște poze.

— Să-i dăm drumul! rosti Iasmina nerăbdătoare.

Fu rândul inspectorului să dea, cu *mouse*-ul, câteva comenzi. În partea stângă a ecranului rămăsese imaginea reconstituită de Iasmina. În cea dreaptă se succedau cu viteză diverse fotografii pe care cei doi nu le puteau distinge clar. Sorin se ridică și făcu câțiva pași spre fereastră. Auzi vocea entuziasmată a fetei și se întoarse.

— A găsit! A găsit! Nu pot să cred!

Glasul gâtuit de emoție, obrajii aproape stacojii, ochii strălucitori ai Iasminei spuneau mai mult decât o mie de cuvinte.

În dreapta ecranului era o fotografie aproape identică cu cea din stânga. Singura deosebire era că femeia din dreapta zâmbea. Cei doi se priviră încântați. Matache citi cu atenție: Dorina Stratulat.

— Suntem norocoși! Ce ne făceam dacă-și alegea un nume de genul Dorina Scumpik sau Dor de Lună sau… exclamă inspectorul.

— Cam greu, îl întrerupse Iasmina. Uite, femeia asta are 38 de ani. La vârsta asta, femeile nu mai aleg diminutive sau nume de personaje.

— Serios? Apropo, tu ai profil de Facebook?

— Da, am: Iasmina Pop. Iar dacă-mi trimiți o cerere de prietenie, s-ar putea s-o accept, zâmbi fata.

Matache o privi în ochi pentru câteva secunde, înainte de a-și lua rămas bun:

— Trebuie să plec! Am identitatea femeii, trebuie să-i spun șefului, avem treabă!

Părăsi laboratorul fără să surprindă oftatul ușor al tinerei practicante. Alergă pe scări; nu avea răbdare să aștepte liftul; deschise ușa biroului și, amintindu-și în ultimul moment că nu fusese prea politicos, ciocăni discret în tocul acesteia. Iordan comenta cu cei doi colegi un meci de fotbal disputat în seara precedentă. Matache își drese glasul, mulțumit că nimeni nu-i văzuse intrarea intempestivă.

— Mă scuzați… cred că am identitatea femeii.

— Ce spui, Sorine?! Abia am trimis-o la…

— Nu de acolo, ci… știți dumneavoastră… Matache făcu un semn cu capul în spate.

— Nu știu ce să zic! spuse Iordan nemulțumit, nu neapărat pentru că Matache nu avea răbdare să urmeze procedurile, cât pentru că ceilalți doi se așezaseră la birouri, dând de înțeles că discuția despre fotbal se încheiase.

— Mă lăsați să verific? șopti Matache aplecându-se spre urechea comisarului.

— Ce vrei să faci?

— Mă duc cu numele la Evidență, iau adresa și le fac o vizită. Dacă doamna e acasă, pretind că sunt venit cu alte treburi. Dacă nu e, pun întrebări de rutină. Atât.

Comisarul Iordan își trecu de câteva ori mâna prin păr, încurcat. Era la fel de curios precum Matache să afle identitatea femeii, însă nu putea scrie un raport în care să recunoască folosirea unui soft oarecare.

— Bine, du-te, dar ai mare grijă!

— S-a făcut, șefu'! Mulțumesc! aruncă Matache peste umăr, dând să iasă.

— Stai așa! Când te întorci, treci pe Aleea Macilor, la femeia aia cu tensiunea, și ia-i o declarație.

— Mă duc! spuse Matache făcând un pas pe hol.

— Nu pleca! strigă Iordan, întorcându-l din drum pentru a doua oară.

— Da?!

— Vezi care e școala unde predă Minescu cel tânăr și întreabă de el pe-acolo. Pe mobil l-ai mai sunat?

— Sunat! Nu răspunde nimeni.

— Bine, poți pleca, admise comisarul.

Inspectorul Matache o luă la fugă spre etajul inferior, pregătit să-și pună farmecele în joc la Evidența Populației, de unde să obțină adresa Dorinei Stratulat.

Capitolul 5. Un posibil suspect

„Timpul îmi bate puternic în tâmple amestecându-și zilele, nopțile, vorbele. Străini necunoscuți vorbesc despre mine ca despre o catastrofă sau o mare minune. Nu sunt decât voci fără trup, umbre purtătoare de mâini ce mă ating, uneori. Ne separă un zid gros de neputință. E, undeva, în freamătul din mintea mea, o voce care-mi spune că odată voi sparge zidul. Șoapta se pierde și nu știu dacă e doar un vis.”

★

Inspectorul principal se considera norocos; nu avusese nevoie de prea multe argumente pentru a obține adresa Dorinei Stratulat. De fapt, numele de pe Facebook era cel de dinaintea căsătoriei. În acte era Dorina Magda Alexe. Sandra, care-i fusese colegă de birou înainte de a rămâne însărcinată, îi căutase persoana în baza de date fără să ceară prea multe amănunte. Ba chiar, la final, își ceruse scuze că identificarea femeii din fotografie în baza de date a Poliției avea să mai dureze. Era perioada concediilor, când numărul lucrătorilor se înjumătățea. Pe de altă parte, tot concediile trimiseseră în România o grămadă de lucrători în străinătate care profitau de venirea în țară pentru a-și preschimba actele expirate.

Matache știa de fenomenul apărut după deschiderea multor granițe pentru români, însă promisese o înghețată la „M60”, în Piața Amzei. Se întâlnise cu Sandra întâmplător pe stradă, cu vreun an înainte, pe o ploaie cumplită. Cum niciunul dintre ei n-avea umbrelă, au intrat în snack-bar să se adăpostească. Femeia nu rezistase tentației unei înghețate de ciocolată, abia introdusă în meniul localului. De câte ori își vedea fostul coleg, îi amintea de gustul care o cucerise. Știau că era destul de greu să mai ajungă pe-acolo, ea fiind mamă de gemeni de trei ani, el – mai mult o pasăre de noapte, decât de zi.

Inspectorul introduse adresa în softul GPS al telefonului, amuzându-se la citirea numelui: Strada Culturii. Când pe monitor începu să se genereze o hartă

cu străzi ce se întretăiau aproape perpendicular, râse de-a binelea. Văzu, astfel, Strada Cooperativei, Strada Dantelei, Strada Îndrumării, dar și a Condorului sau a Călifarului. Nu auzise niciodată de ele și, cu siguranță, nu fusese vreodată prin acel cartier.

Fixă dispozitivul *hands-free* în ureche și îl sună pe Costin. Acesta răspunse aproape imediat:

— Ce faci, coaie, n-ai somn? Ah, scuze, ești la datorie…

— Costine, tu știi că a mers?

— Cine-a mers, mă? Blonda? Bruna?

— Nu, disperatule! A mers softul dat de tine. Voiam să-ți mulțumesc.

— Ei, lasă, îmi mulțumești cu o bere, cu o masă la „Loft" în weekend, nu așa, din vorbe…

— De când umbli tu prin cluburi? se amuză Sorin.

— Uite de acum, de când mă duci tu! răspunse celălalt pus pe glume.

— Bine, mai vorbim despre asta. Voiam doar să-ți spun că nu i-a luat mai mult de câteva minute, iar asemănarea e izbitoare. Acum merg spre adresa femeii. Dacă se adeverește – te pup!

— Lasă, lasă, că nu-s vreo domnișoară pe care s-o dai pe spate… Vorbim după-amiază?

— Vorbim, Costine! Te sun eu!

Fluierând încântat după convorbirea cu prietenul lui, Matache trecu de la bulevardele largi la străzi înguste, cu câte o bandă pe sens, mărginite de garduri de lemn sau plăci de beton. Încetini când, după un viraj strâns, se trezi în plin meci de fotbal. Niște copii bucurându-se de ultimele zile de vacanță improvizaseră un teren de-a latul străzii, cu porți desenate cu creta pe pereții caselor, fără să se teamă de eventualele mașini care ar fi trecut pe-acolo. Probabil erau foarte rare. Inspectorul auzi vocea neutră a GPS-ului: „Pe prima stradă virați la dreapta, în patru sute de metri ați ajuns la destinație."

Un vizitator oarecare ar fi fost șocat să constate că locuințele acelea modeste, casele cu un singur etaj străjuite de garduri vechi, erau o parte a Bucureștiului, că oamenii de-acolo se considerau de-ai capitalei chiar dacă nu mergeau cu metroul sau troleibuzul decât când aveau treabă prin centru. Dar un turist n-ar fi ajuns niciodată să le viziteze cartierul decât dacă s-ar fi organizat un tur mai

altfel al orașului, unul pentru zone muncitorești, de exemplu.

Trecu pe lângă o caroserie de Dacie veche, abandonată sub un corcoduș. Câțiva băieți se urcaseră pe fiarele ruginite și se prefăceau a merge într-o decapotabilă. Matache încă zâmbea când ajunse în dreptul numărului 417. Coborî în dreptul porții metalice, de pe care vopseaua roșiatică sărise de ani buni.

Ciocăni cu încheieturile degetelor, însă, văzând că nu-i răspundea nimeni, încercă clanța. Era descuiată, așa că o apăsă și împinse poarta doar cât să facă un pas în curte. Strigă destul de tare:

— Alo! E cineva acasă?

Când era pe punctul de a pleca, de undeva din spatele casei apăru un bărbat îmbrăcat doar într-un șort decolorat, de culoare nedefinită, căzut sub burta proeminentă. Matache estimă că avea în jur de șaizeci de ani. Probabil venea din grădină, pentru că palmele îi erau verzi, ca după atingerea îndelungată a tulpinilor de pătlăgele roșii.

— Bună ziua. Aici locuiește familia Alexe?

— Dar dumneata cine ești? se răzgândi, venind mai aproape.

— Inspector principal Sorin Matache de la Poliția Sectorului 2 și o caut pe Dorina Alexe. În evidențele noastre, aici e înregistrată cu domiciliul stabil.

— Aaa… păi asta-i nor-mea!

Se spălă pe mâini la o cișmea, se descălță de papucii plini de praf și intră în casă. Deși nu i se spusese nimic, inspectorul decise să aștepte. Se sprijini de stâlpul ruginit al porții, fără să-i pese dacă avea să se murdărească. Se încălzise dintr-o dată, temperatura ajunsese aproape de cea a unei zile de mijloc de vară, nicidecum de sfârșit de august. În plus, începea să resimtă noaptea anterioară, nedormită.

Bărbatul ieși însoțit de unul mai tânăr pe care probabil îl trezise din somn. Cum cei doi semănau destul de bine, Matache bănui că noul venit era fiul, adică soțul femeii din spital. Bătrânul invită polițistul în curte, arătându-i o masă lungă de lemn, cu două canapele înguste de o parte și de cealaltă. Acesta nu se lăsă poftit de două ori. Crengile dese ale unui măr le asigurau umbra mult dorită celor ce s-ar fi odihnit sub ele.

— Bună ziua, sunt inspector principal Matache de la Sectorul 2. O caut pe Dorina Alexe.

Tânărul întârzie, spălându-se îndelung pe față la aceeași cișmea. Se scutură de câteva ori, apoi se așeză alături de Matache. Apa i se aduna în dreptul bărbiei și curgea pe piept într-un firicel subțire. Într-un târziu, întrebă:

— Ce-a făcut?

— Nu vă pot spune dacă a făcut sau nu ceva, fără dovada că sunteți, într-adevăr, soțul ei.

— Și dacă nu mă interesează, ce faceți, plecați? întrebă dintr-o dată, de parcă ar fi vrut să încheie conversația.

— Dacă nu vă interesează starea soției dumneavoastră, plec. Voi căuta alte rude, eventual părinți, frați…, spuse Matache dând să se ridice.

— Măi Virgile, lasă prostiile și dă domnului polițist un act, ceva…, se auzi vocea unei femei venind grăbită din grădină. Matache bănui că își ajutase soțul; probabil nu voise să participe la discuția bărbaților, însă decisese că fiul ei avea nevoie de un imbold.

— Matale ce te bagi? întrebă cel apelat Virgil, fără a da vreun semn că l-ar fi interesat spusele mamei.

— Mă bag pentru că n-am făcut-o atunci când trebuia! De-aia a plecat fata de-acasă, din cauza ta! Cine știe pe unde-o fi acum? Sau de-o mai fi în viață…, începu să plângă bătrâna, ștergându-și – pe rând – când ochii, când nasul cu colțurile unui batic înnodat sub bărbie.

— Domnule polițist, dacă vă aduc certificatul lor de căsătorie, ne spuneți nouă ce-aveți de spus? interveni bătrânul.

— Doar în prezența soțului, acceptă inspectorul, simțind brusc simpatie pentru bătrânii interesați de soarta nurorii și un început de ură pentru bărbatul indiferent.

Bătrânul se întoarse peste câteva minute cu un dosar de carton în care, în folii de plastic, avea o sumedenie de acte. Scoase un certificat de căsătorie între Virgil Alexe și Dorina Magda Stratulat. Răsturnă pe masă un plic cu fotografii. Câteva erau destul de recente. Matache compară una dintre ele cu cea de pe Facebook, pe care o salvase în telefon.

— Deci? întrebă femeia, nerăbdătoare.

— Deci aștept actele domnului, spuse Matache ridicând din umeri. Dacă nu se legitimează ca fiind

bărbatul din certificat, îmi pare rău, dar…

— Ridică-te, măi nesimțitule, du-te după buletin! ridică tonul bătrânul, împingându-l ușor pe celălalt.

Virgil se întoarse cu antebrațul ridicat, indicând mai mult că ar fi vrut să lovească decât că s-ar fi apărat.

— Nu vă mai agitați atâta! A plecat curva de-acasă, am scăpat de ea, asta e!

Matache simți că era un moment potrivit să intervină, mai mult pentru a acoperi suspinele bătrânei care plângea încetișor, dând din cap a neputință.

— Problema se poate rezolva ușor. Sun la colegii mei de la Secția de care aparțineți, le spun că refuzați legitimarea, iar ei se vor deplasa aici. Le povestesc cum ați ridicat brațul asupra tatălui dumneavoastră… Lucrurile se pot complica. De ce nu alegeți calea mai simplă? spuse inspectorul clar, pe ton egal, privindu-l în ochi.

Sprijinindu-se alene de tăblia mesei, Virgil Alexe se ridică de pe canapea și dispăru în casă, de unde se întoarse cu o carte de identitate. Matache o studie îndelung, de parcă ar fi avut vreun dubiu că fotografia ar fi aparținut celui din fața lui, apoi spuse scurt:

— Doamna Dorina Alexe a fost victima unei tentative de omor.

Bătrâna întrebă, sugrumată de emoție:

— Doamne apără și păzește! E în viață?

Inspectorul confirmă, coborând bărbia de câteva ori.

Bătrânul își acoperi fața cu palmele mari, muncite. Când le coborî, două lacrimi i se scurgeau spre baza nasului. Fiul lui rânji scurt:

— Dacă a plecat după pulă, a găsit ce-a căutat!

— O să vă rog să-mi spuneți unde ați fost în noaptea de duminică spre luni, spuse Matache, prefăcându-se că nu-l auzise.

— De ce? Atunci s-a dus mândra mea să și-o tragă? Mie mi-a spus că pleacă la maică-sa, că nu mai poate să stea cu mine, că sunt un nenorocit, un bețiv…

— Repet: unde ați fost în noaptea de duminică spre luni? Adică 29 spre 30 august? insistă inspectorul.

— Aici am fost, acasă. De sâmbătă până luni am băut cu băieții în spatele curții, se răsti Alexe.

— Aici a fost, domnule polițist, întări bătrânul. Are niște golani așa, ca el, care muncesc prin Spania. Ăia pleacă înapoi, la lucru, peste vreo două zile și au dat un

chef de despărțire. Unul din ei stă pe strada ailaltă, grădinile noastre comunică între ele, de fapt nici n-avem gard între noi. Au stat acolo și-au băut cu lăutari, cu gălăgie până ieri spre prânz, de i-a știut tot cartierul. De-atunci doarme Virgil, nici la muncă nu s-a dus…

— Ia nu mai muriți voi de grija mea! aruncă Alexe junior peste umăr, înainte de a intra în casă.

— Domnule Alexe! strigă Matache, oprindu-l pe celălalt.

— Da! se răsti Virgil, nemulțumit, fără să se întoarcă.

— Avem nevoie de o declarație semnată. Pentru asta vă invit mâine la Poliția Sectorului 2, între orele opt și șaisprezece. Dacă nu veniți, procurorul de caz va emite un mandat de aducere pe numele dumneavoastră.

— Bine!

Matache se ridică și strânse mâna bătrânului. Inspectorul simți palma aspră, bătucită de muncă și i se ridică un nod în capul pieptului. Femeia îndrăzni să întrebe privindu-l cu speranță:

— Cum se simte Dorina?

Nodul din capul pieptului îi urcă lui Matache la baza gâtului. Înghiți în sec de câteva ori și spuse, vrând să fie convingător:

— Nu e foarte bine, dar medicii spun că sunt speranțe.

Dădu să iasă cât mai repede pe poartă, însă femeia se ținu după el:

— Pot s-o văd? întrebă șoptit, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzită.

— Habar n-am, dar o să discut cu doctorii, să văd ce zic. Lăsați-mi un număr de telefon. Promit să vă sun. Apropo, cum pot da de părinții ei?

— Nu mai are decât mamă. Uitați, am scris eu aici numărul nostru de telefon și pe-al cuscrei. Să ne spuneți, domnule polițist, că ne doare sufletul, nu ca pe nesimțitu-ăsta…, spuse bătrânul înmânându-i o hârtiuță ruptă dintr-un caiet îngălbenit, pe care scrisese cu creionul două numere.

Inspectorul se urcă în mașină aproape amețit. Fusese implicat în destul de multe cazuri încât să nu mai fie șocat de atitudinea semenilor săi, însă îl durea aproape fizic alăturarea celor două imagini: a femeii atârnate cu capul în jos de-o grindă și rânjetul soțului indiferent. Conduse

aproape mecanic, atent doar la trafic, până ieși pe Bulevardul Ghencea. Avea nevoie să vadă în jur betonul anost, să audă gălăgia unui oraș fremătând. Atmosfera aceea aparent idilică de pe străduțele înguste, de dincolo de gardurile vechi, ascundea prea multă suferință, era ca un laborator experimental pentru trăiri brute, ancestrale. Văzuse grija unor părinți pentru un copil care nu era al lor, disprețul unui bărbat pentru o femeie care se legase de el pe viață.

Trase pe dreapta în parcarea unui bloc și apelă numărul comisarului Iordan. Acesta îi răspunse destul de târziu, când Matache se pregătea să închidă.

— Ia zi, Sorine!

— Șefu', ea e! Stătea cu soțul și socrii, numai că în weekend i-a anunțat că pleacă la mama ei. Soțul – un nemernic bețiv și, probabil, violent. Bătrânii – de treabă. Individul are alibi și martori pentru perioada de sâmbătă până luni la prânz. Oricum, l-am chemat mâine la secție.

— Păi du-te la școala lui Minescu și, dacă nu-l găsești, treci pe la Tănase, la Procuratură, să vedem ce zice: îl dăm în urmărire, nu-l dăm… Te pomenești că și-o fi luat zilele pe undeva, de frică!

— Știți, am o problemă… Habar n-am la ce școală predă Minescu, recunoscu Matache.

— Tu vorbești serios?! se miră Iordan.

— Da, nu știu și nici baterie la telefon nu mai am, să intru pe site-ul Inspectoratului școlar.

— Hai că te-ai făcut de râs! începu să râdă comisarul. Lasă, că-l sun pe Pătran și-l pun să-ți dea un mesaj.

— Dar repede, șefu', să mai găsesc și eu pe cineva pe-acolo!

— Ia uite la el! Ce faci, Sorine, îmi dai ordine?

— Ăăă… nu, dar…, se fâstâci inspectorul.

— Am glumit, mă! Hai, așteaptă mesaj de la Pătran și, după ce rezolvi toate treburile, vino-ncoace. E ziua lui nea Sandu de la Arhivă, comandă pizza la prânz. Ne-a invitat pe câțiva jos, la el. Are și-un vinișor alb, brumat, numai bun pe căldurile-astea.

Convorbirea se încheie brusc. Matache vru să pornească aparatul de radio, dar se răzgândi. N-avea dispoziția potrivită. Se trezi privind apatic în gol, rugându-se cine știe cui pentru viața și sănătatea femeii care căpătase o identitate. Tresări când telefonul mobil

zbârnâi scurt în palma lui. Citi mesajul de la agentul Secției 7: „Să trăiți! Marian Minescu predă la Școala 164, se intră din Drumul Taberei.” Tastă rapid câteva cuvinte de mulțumire și, vrând să profite la maxim de bateria mobilului, introduse adresa școlii în softul GPS. Mai apucă să vadă doar un traseu preliminar, până ca mobilul să i se închidă de tot.

Plecă nervos de pe loc, decis să caute vreun magazin de unde să-și cumpere un încărcător portabil. Găsi unul la parterul unui bloc și luă, pe fugă, un produs recomandat cu căldură de tânărul de la ghișeu. În alte condiții, i s-ar fi părut dubios entuziasmul celuilalt, însă pe moment se dovedi a fi cea mai bună variantă, nu era nici cel mai ieftin nici cel mai scump și avea garanție un an întreg.

Ajunse la Școala 164 și parcă pe aleea din față. Clădirea în formă U părea pustie. Geamurile din termopan erau toate închise. Se uită cu atenție la pereții gri cu aplicații galbene, neînțelegând de ce firma care o recondiționase nu folosise culori contrastante. Probabil fusese alegerea conducerii, sau ordin de la inspectorat…

Se mustră pentru gândurile care n-aveau nicio legătură cu motivul vizitei sale și merse la ușa din față. Încă de când era elev păstrase un respect pentru intrarea aceea, destinată profesorilor; avea o reținere de fiecare dată când se afla în fața uneia. Pătrunse pe holul întunecos. Ochii, obișnuiți cu lumina, încercau să zărească ceva în penumbră. Ciocăni discret la cabinetul directorului, apoi apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. La fel și secretariatul. Căută, din priviri, cancelaria.

— Dumneavoastră pe cine căutați? se trezi apelat de undeva, din spate.

O femeie în halat albastru, purtând o găleată și un mop, ieșise dintr-o clasă de la parter.

— Inspector principal Sorin Matache. Domnul director este?

— Doamna directoare, îl corectă femeia îndulcindu-și tonul. Nu, are concediu.

— Atunci… la secretariat e cineva? La bibliotecă?

— Au fost, mai de dimineață…

Matache se uită la ceas: unsprezece și jumătate. Se strâmbă nemulțumit.

— Auziți, dar pe profesorul Minescu, de matematică, l-ați văzut? A fost azi pe-aici? Sau ieri?

— Nu, sigur n-a fost! Singurul bărbat, ieri și azi, a fost Preda, de biologie. Dacă nu-l dădeam afară din cabinet, să spăl, și-acum și-ar mai fi făcut de lucru cu hârțoagele lui.

— Deci Minescu n-a fost deloc la școală săptămâna asta?

— Absolut sigur! întări femeia, privindu-l într-un mod care-i sugera că nu mai era bine venit.

Matache se îndreptă dezamăgit spre Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2. Era al doilea drum al acelei zile când nu rezolvase mai nimic. La primul, identificase femeia și familia acesteia, dar dăduse de indiferența soțului, la al doilea reușise să afle că Minescu parcă intrase-n pământ în ultimele trei zile. Deznădejdea îl cuprinse de-a dreptul când agentul de pază de la Parchet îl întrebă la cine voia să meargă. Căutând numele procurorului într-o listă electronică, acesta îl informă pe inspector că Tănase tocmai plecase la un caz, de un sfert de oră.

Intră în clădirea de pe Mihai Bravu gândindu-se la pizza comandată de nea Sandu. Foame parcă nu-i era, dar tare ar mai fi băut un păhărel de vin alb. În biroul lui Iordan, fu interpelat imediat de comisarul Vlădescu:

— Vezi că Iordan e în sala de interogatorii, mi-a spus să te trimit direct acolo, n-a avut timp să te anunțe!

Inspectorul dădu din cap și coborî pe scări spre încăperea indicată. Deschise ușa și-l văzu pe Iordan așezat cu spatele spre intrare, față în față cu un bărbat slab, palid, îmbrăcat într-un costum cenușiu care atârna pe trupul slab. Deși nu avea o descriere a profesorului Marian Minescu, Matache putea jura că era el. Comisarul îi redase spusele doamnei Bratu: un bărbat foarte trist.

Superiorul său făcu prezentările:

— Colegul meu, inspectorul principal Sorin Matache, care se ocupă de caz alături de mine. Domnul Marian Minescu. Domnul aici de față a fost anunțat de vecini că a fost căutat de niște polițiști de la Sectorul 2 și s-a prezentat la noi.

Cum profesorul se ridicase, iar Matache încă nu apucase să se așeze, comisarul continuă:

— O să vă rog pe amândoi să luați loc. Domnule Minescu, v-aș ruga să repetați pentru colegul meu cele spuse mai devreme.

Vizitatorul se lăsă să alunece pe scaun și își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare. Bău jumătate din paharul cu apă pe care Iordan i-l pusese în față, apoi începu să vorbească cu glas stins, privind în jos:

— Am ajuns acasă astăzi, pe la ora zece. Fusesem plecat de luni dimineața într-un pelerinaj la mănăstiri. Trebuia să ne întoarcem luni seara, însă autocarul a rămas în pană pe undeva, aproape de Predeal și firma organizatoare ne-a oferit cazare la o pensiune de-acolo. Peste noapte, a venit o altă mașină care ne-a adus în București. Când am ajuns acasă, un vecin mi-a spus că am fost căutat în câteva rânduri de doi polițiști de la Poliția de Sector. I-am telefonat tatălui meu, care mi-a zis că în blocul lui a avut loc o explozie, iar în urma ei a fost descoperit trupul unei femei. Mi-a spus că l-ați vizitat de două ori pentru a-i cere diverse amănunte. Am venit direct aici, să… să discutăm.

Iordan se lăsă pe spate, împreunându-și mâinile la ceafă. Se întoarse spre subalternul său:

— Ce zici, Sorine?

Inspectorul se gândi puțin, apoi i se adresă ca și cum celălalt n-ar fi fost de față:

— Am două întrebări: dacă domnul Minescu a plecat în excursie luni dimineață, unde și cum a petrecut noaptea de duminică spre luni?

Profesorul se pregătea să răspundă, însă Matache ridică un deget, oprindu-l:

— De ce n-a răspuns la telefon?

Abia atunci inspectorul îi făcu semn că putea vorbi. Iordan încuviință din cap. Minescu goli paharul de apă și răspunse fără a-i privi în ochi:

— Duminică am venit de la tatăl meu pe la șase-șase jumate după-amiaza. De atunci și până luni dimineață la ora cinci n-am părăsit apartamentul.

— Ați fost singur? insistă Matache.

— Absolut singur, dădu Minescu din cap.

— Și telefonul?

— Nu l-am luat cu mine. E păcat să mergem în locașuri de cult cu obiecte care ne-ar putea distrage atenția de la meditație și rugăciune. L-am lăsat acasă. Nu-l port când plec în asemenea excursii.

Iordan își frecă barba cu palma dreaptă.

— Deocamdată beneficiați de prezumția de nevinovăție, însă trebuie să cooperați cu noi, să mergem

la laborator pentru a vă preleva amprente și probe biologice. Salivă și sânge. Să ne răspundeți atunci când avem ceva de clarificat.

Inspectorul păru a-și aduce aminte de ceva.

— Aveți mașină, domnule Minescu?

Bărbatul se foi pe scaun frângându-și mâinile. Își drese glasul, apoi răspunse:

— Nu mai am. Am avut.

Iordan înțelese unde voia să bată subalternul său, așa că preluă frâiele interogatoriului:

— E vorba de cea lăsată de tatăl dumneavoastră?

— Ăăă… nu. Tata mi-a dat o Dacie din ’82. Am schimbat-o prin programul Rabla cu un Renault…

— Nu intrați în amănunte dacă n-o mai aveți. Ce s-a întâmplat cu cea de-a doua mașină?

— Am… adică… am vândut-o!

— Și ce e în neregulă cu asta? Toți vindem sau cumpărăm mașini.

Minescu se uită spre paharul gol de pe masă, își mai șterse o dată fruntea, iar Iordan merse la dozatorul de apă de unde-i aduse celuilalt un pahar plin cu apă rece. Rămase cu el în mână, uitându-se la profesor, simțindu-i, aproape, tremurul corpului.

— Tata nu știe că n-o mai am. Am donat banii unui așezământ.

Comisarul se îndură și-i împinse paharul în față. Pentru un moment, se temu că celălalt avea să leșine. Matache se aplecă peste masă.

— Ce-ați făcut?!

— Am donat banii obținuți din vânzarea mașinii. E un așezământ la Valea Plopului. Părintele Tănase adună copii orfani și le oferă casă, educație. Are nevoie de bani. Măcar atât am putut face pentru ei.

— Ați spus că ați luat-o prin programul Rabla. De unde ați avut restul de bani pentru mașina cea nouă?

— Am făcut un credit la bancă pentru nevoi personale. Am achitat-o, apoi am vândut-o și plătesc, în continuare, ratele către bancă.

— Pe bune?! exclamă inspectorul.

Minescu îl privi, timp de câteva secunde, ca pe un elev rebel, apoi zâmbi:

— Da, pe bune.

— De ce nu știe tatăl dumneavoastră că ați vândut-o? Vă e teamă de reacția lui?

Profesorul dădu încet din cap.

— L-ați cunoscut pe tata. Nu e omul care să înțeleagă astfel de lucruri.

— Mda, admise Iordan. Dar atunci când o aveați, unde o parcați atunci când vă vizitați tatăl?

— În fața blocului. Când rămâneam peste noapte, o băgăm în garaj. Dar asta se întâmpla foarte rar.

— Aveți garaj? întrebă Matache nevinovat.

— Nu, tatăl meu făcuse o înțelegere cu un vecin de la o scară alăturată. Avea un garaj care corespundea cu boxa noastră de la subsol.

— Când ați vândut mașina?

Minescu făcu în gând câteva calcule și răspunse ferm:

— În septembrie 2011, acum fix cinci ani.

Matache deschise telefonul conectat la încărcătorul portabil și scrise repede o notiță: „De verificat când a vândut Istrate apartamentul.” Comisarul îi citi peste umăr și aprobă:

— Mda… Păi, cam asta ar fi tot. O să chem un agent să vă însoțească la laborator pentru prelevarea amprentelor și probelor biologice, apoi sunteți liber. Vă rog să țineți telefonul la îndemână. Nu-mi place să spun asta, dar deocamdată, dat fiind că nu aveți un alibi pentru noaptea respectivă, sunteți primul suspect din listă.

— Sigur, fac orice îmi spuneți! Îmi dau seama că poate fi greu de crezut tot ce spun eu, dar am credința că, într-un fel sau altul, voi dovedi că sunt nevinovat.

— Să sperăm! admise comisarul, apoi deschise ușa și strigă un agent de pe secție.

— Domnule Minescu, ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră? se trezi Matache să întrebe, întorcându-se pe jumătate spre cei doi.

Profesorul își sprijini palmele de masă. Se albise la față, iar corpul îi părea cuprins din nou de un tremur nefiresc.

— Mama s-a stins în ’89. Aveam zece ani.

— A fost bolnavă? vru să știe inspectorul.

— Nu… s-a spânzurat.

— Poftim?! aproape strigă Iordan, așezându-se între Minescu și ușă.

— Da, a găsit-o tatăl meu într-o zi, când a venit de la unitate. Eu eram afară, la joacă. Știți, mama fiind profesoară de limba română, mai făcea pregătiri cu elevii

pentru treapta întâi, pentru bacalaureat. Dacă era vreme frumoasă, eu preferam să ies, să nu stau acolo. Țin minte doar că una dintre vecine m-a luat la ea acasă în seara aceea, iar a doua zi nu am mers la școală. Tata mi-a spus că mama a ales să ne părăsească. Mai târziu, din discuțiile celor mari, am aflat că a găsit-o spânzurată de o țeavă din baie. Știți, tata fiind colonel, membru de partid, nu s-au spus prea multe. Au mușamalizat cazul, spunând că mama s-a stins în urma unei boli care a lovit-o fulgerător.

Comisarul se sprijini de perete. Minescu se uita de la el la Matache; deși dinții îi clănțăneau necontrolat, iar ochii îi sticleau ca de la febră, părea ușurat, de parcă reușise să dezvăluie un secret ținut pentru prea mult timp.

Capitolul 6. Dosare din arhivă

„Doar două zile, dragul meu…”
„Două zile cât două vieți. Mi-e tot mai dor”
„În curând vom număra ore, apoi minute.”
„Te vreau, sufletel…”

★

În biroul lui Alexandru Neacșu, nea Sandu pentru polițiștii de la Sectorul 2, se strânseseră vreo zece bărbați. Majoritatea erau de-o seamă cu el, adică în pragul pensiei. Iordan și Vlădescu abia trecuseră de patruzeci de ani, în timp ce Matache era cel mai tânăr. Fusese invitat pentru că, în perioada de stagiu, dăduse o mână de ajutor la crearea unei baze de date electronice a arhivei. Din când în când mai trecea pe la subsol să-și salute foștii colegi, spre deosebire de alții care făceau asta doar la nevoie.

Cutiile de pizza erau golite aproape în totalitate, iar sticla cu vin alb trecea dintr-o mână în cealaltă. Iordan o pasă subalternului său, făcându-i semn să-i toarne în cana de pe colțul biroului; comisarul era ocupat să tasteze un mesaj pe mobil. Inspectorul se conformă, iar pentru el, oricât de mult s-ar fi gândit mai devreme la licoarea parfumată, își puse doar un deget în paharul de unică folosință. Avea câteva idei legate de ancheta de pe Aleea Macilor și voia să aibă mintea limpede.

— Hai, mă, Toni, nici acum nu lași telefonu-ăla? întrebă un coleg de la Circulație. N-o muri nimeni în jumătatea asta de oră.

— Gata, Dane, l-am lăsat, spuse cel apostrofat în timp ce băga mobilul în buzunarul de la spate al pantalonilor, demonstrativ.

— Hai să ne trăiești, nea Sandule, să fii sănătos, băftos și la pungă gros! îi ură Vlădescu sărbătoritului, ridicând cana cu vin deasupra capului.

Toți ceilalți îi imitară gestul; fâstâcit, nea Sandu le mulțumi poticnindu-se:

— Vă mulțumesc, băieți! Știți, eu…

— Lasă, bre, nu spune nimic, înțelegem noi, îl întrerupse Vlădescu. S-a făcut cam târziu, e cazul să ne vedem de treabă!

— Așa e, confirmă cel de la Circulație, privind cu jind la sticla pe jumătate plină.

Matache îi făcu un semn lui Iordan și-l trase în colțul biroului. Se apropie ca să-i șoptească la ureche:

— Șefu', dacă tot suntem aici, eu mi-aș încerca norocul. Aș căuta dosarul doamnei Minescu. Ce ziceți?

— Eu știu?! Dacă n-a fost înregistrată ca moarte suspectă, nu găsești nimic. Dacă există, totuși, un dosar, ai nevoie de aprobare de la comandant. Dar ce-ți veni?

— Nu știu, m-am gândit că e cam mare coincidența. Soția unui bărbat se spânzură în casă. Douăzeci și șapte de ani mai târziu, o femeie e găsită spânzurată, chiar dacă în poziție inversă, în boxa aceluiași bărbat. Mie mi se pare că ar fi o legătură între cele două evenimente.

— Îl bănuiești pe moș? N-ai văzut că abia-și târâie bășinile?

— Mda… Poate joacă teatru, cine știe?! De fapt, îi bănuiesc pe amândoi.

Comisarul ridică din umeri.

— Poți sta pe-aici o oră, dar nu mai mult. Auzi, ce facem cu cererea pentru Evidența Populației? O retragem? Dacă da, treci pe-acolo când termini.

Matache se gândi la Sandra și la faptul că, așa cum o știa, deja se implicase în identificarea femeii din fotografie.

— Nu știu, merg să văd în ce stadiu sunt și decid atunci. E bine așa?

Iordan ridică degetul mare, simulând un Like pe Facebook. Se alătură bărbaților care ieșeau din biroul arhivarului, nu înainte de a-i mai face acestuia câteva urări. Inspectorul rămase în urma lor; începu să strângă cutiile de carton și paharele de plastic.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă abia când era la jumătatea drumului spre coșul de gunoi.

— Cum să nu?! Mulțumesc, Sorine! Auzi, nu cumva ai nevoie de ceva?

— Aș avea…, recunoscu tânărul.

— De mine sau de hârțoagele mele?

— Păi… de hârțoage, dar și de dumneata, să mi le dai.

— Știam eu, hoțomane! dădu nea Sandu din cap, mimând nemulțumirea.

Șterse tăblia mesei cu un șervețel de hârtie, apoi îi făcu semn inspectorului să-l urmeze în arhivă. Intră primul pe ușa de lemn cu clanță masivă din metal auriu, rămasă de pe vremuri. Aprinse lumina, se așeză în spatele biroului și întrebă, abia după ce își așeză ochelarii pe nas:

— Ia zi, ce-ți dorește inimioara?

— 1989…

— Nu-mi place începutul, mormăi bărbatul.

— Știu, dar… Pe de altă parte, e posibil să n-avem nimic. Moartea n-a fost înregistrată ca suspectă, soțul femeii era un fel de mahăr în armată și-n partid, deci s-a decis să nu-i lege numele de asta… E cam complicat.

— Spune-mi numele și perioada aproximativă, eu caut și te anunț. E bine așa?

— E perfect, nea Sandule! spuse Matache entuziasmat. Minescu, femeie, moarte prin spânzurare. Nu știu prenumele. Durează mult?

— N-am de unde să știu, pentru 1989 am trei sertare cu registre.

— Pot să v-ajut… își încercă norocul inspectorul.

— Nu, mulțumesc, mergi la treaba ta și ai încredere în mine!

Matache urcă spre birourile de la Evidența Populației oarecum dezamăgit. Sperase să fie lăsat să caute prin dosare, prin cutii, să-și potolească, într-un fel, nerăbdarea. Se strecură prin mulțimea de oameni ce-și așteptau rândul la camera unde se depuneau actele. Scoase ecusonul la vedere, pentru a evita eventuale conflicte cu cei de la rând, și intră în biroul Sandrei. Îi făcu un semn discret, apoi se duse la fereastră, așteptând ca femeia să termine de verificat actele unei tinere. După ce aceasta părăsi încăperea, Sandra oftă, frecându-se la ochi:

— Sorine… să nu te superi pe mine, dar…

— N-ai căutat, nu-i așa?

— Nu, dar îți promit că azi, după program…

— Stai liniștită, am rezolvat altfel!

— Of, n-aș vrea să te superi că…

— Crede-mă, știu cum e!

— Mulțumesc din suflet! Dacă altădată pot fi de folos…

— La tine vin! Nu-ți face griji! Ținem legătura.

Inspectorul țuguie buzele zâmbind, ca și cum i-ar fi transmis un sărut, în timp ce trecu pe lângă masa ei, apoi se strecură pe ușa întredeschisă. Îi luă destul timp să iasă din grupul de oameni tot mai nervoși. Așa era în fiecare zi aproape de finalul programului. Matache nu înțelegea pentru nimic în lume de ce toți veneau să-și preschimbe actele în ultima zi sau la ceva vreme după ce acestea expiraseră, nici cum aveau pretenția ca un singur om să-i ajute, pe fiecare în parte, în același timp.

Iordan era singur în biroul de la etajul doi. Întorsese scaunul rotativ spre geam și, cu bărbia sprijinită în palmă, privea nostalgic afară. Inspectorul se uită și el, atent, însă nu văzu nimic demn de atenție la blocul cenușiu de vizavi ori la grădina încă înflorită a acestuia.

— Ce faci, puștiule, te-ai întors? întrebă comisarul fără să-l privească.

— Da, nea Sandu mi-a promis că o să caute singur. Am retras solicitarea de la Evidența Populației. Cred că merg la mine, să completez raportul.

— Bună idee! Când te mai duci pe la nea Sandu, suplimentează cererea!

— Serios?! Cu ce?

— Femei dispărute în anii anteriori. Roșcate, plinuțe… Cazuri nerezolvate sau asemănătoare cu al nostru.

— Aveți vreo pistă?

— Nu, mi-a venit o idee, atât, spuse Iordan cu ochii în gol.

Comisarul așteptă să audă ușa închizându-se, apoi scoase telefonul și apăsă iconița cu un „f” alb pe fond albastru. Poze cu pisici, cu flori de toamnă, deși afară era cald ca-n iulie, citate filozofice, poze de la munte, de la mare, din Dubai… N-avea nici o notificare, nici un mesaj. Probabil Andreea plecase de la școală. Poate își ajuta mama în bucătărie, la prepararea conservelor pentru iarnă. Ura obiceiul bătrânei de a veni în fiecare toamnă la București pentru a-i pregăti fiicei compoturi, dulcețuri și alte chestii.

Nu și-o imagina în bucătărie. De câte ori o vizitase Iordan, Andreea pregătise doar cafea la espressor. O singură dată comandaseră mâncare chinezească. Se distraseră încercând să mânuiască bețișoarele, râseseră ore întregi de efortul unuia sau al altuia. În restul timpului stăteau în pat. Cu paharele de vin pe noptierele dispuse de

o parte și de alta. Când sărutările fierbinți le uscau buzele, se întindeau, cu degete tremurânde, după băutura pe care și-ar fi dorit-o mult mai rece.

Comisarul închise ochii. O simțea lipindu-se de el, presându-și sânii de pieptul său, îi simțea pielea fină, elastică, sub buricele degetelor, în podurile palmelor. Dacă făcea eforturi, își amintea gustul ei: dulce, ușor sărat…

Un ciocănit în ușă îl trezi din reverie. Iordan își drese glasul, începu să răsfoiască un dosar și strigă tare:

— Intră!

Agentul șef principal Pătran se strecură înăuntru și parcurse cu pași măsurați distanța până la biroul comisarului.

— Bună ziua! Am adus raportul privind amprentele prelevate de pe suprafețele din boxa și din garajul de pe Aleea Macilor. Aparțin mai multor persoane, însă nici una din ele nu se regăsește în baza de date a Poliției.

— Mda… asta e! Mulțumesc, oricum!

— N-aveți pentru ce…, spuse Pătran ieșind cu spatele.

— Stai așa! spuse Iordan în timp ce se ridica. Du-te jos, la laborator, și roagă-l pe Pop să-ți dea amprentele prelevate de la Minescu. Compară-le, te rog, cu cele de pe Aleea Macilor.

— Care Minescu? Moșul?!

— Nu, cel tânăr, deși… Ar fi o idee bună să-l amprentăm și pe celălalt… În fine, du-te la Pop și roagă-l să mă caute.

— Am înțeles, să trăiți! La revedere! salută agentul.

După doar câteva minute, sună telefonul fix.

— Sunt Pop! se prezentă bărbatul de la celălalt capăt al firului. O să-i dau lui Pătran amprentele, însă mai am o veste. Deloc bună. Saliva și sângele de pe benzile din dreptul gurii aparțin femeii.

— Hm… n-am înaintat nici un pic, fir-ar mama ei a dracului de treabă!

Nervos, trânti receptorul în furcă, apoi începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al biroului. Scoase telefonul mobil, verifică mesageria, înjură de toți sfinții babele care nu-și vedeau de treaba lor și picau pe capul copiilor nerealizând că erau maturi ce-și puteau purta singuri de grijă, iar într-un târziu apelă numărul medicului Oancea.

— Ce faci, doctore? întrebă comisarul, trecând peste formulele de salut.

— Vindec oameni, ce să fac?! răspunse celălalt sec.

— Care mai e starea pacientei?

— Auzi, tu vrei minuni peste noapte?! Neurologul va decide azi cât timp mai menținem starea semi-comatoasă. Chirurgul e optimist în ce privește plămânii. Nu știu… o să te sun imediat ce aflu mai multe.

— Mulțumesc, se forță Iordan să rămână calm. Apropo, i-am aflat numele.

— Ăsta-i un lucru bun! Ar fi bine să i-l trecem pe fișă.

— La asta m-am gândit și eu! O cheamă Dorina Alexe, are 38 de ani, domiciliată în București. Nu știu strada și numărul, dar ți le poate comunica Sorin.

— Numele e de-ajuns, deocamdată. Mulțumesc!

— Bine, doctore, mulțumesc și eu și… scuză-mă! Sunt cam nervos că batem pasul pe loc, în pula mea…

— Nu-i nimic! Te-nțeleg! Știu cum e să nu câștigi toate bătăliile!

Comisarul reluă plimbarea prin birou, cu mâinile la spate, privind fix parchetul maroniu. Când ajunse în dreptul ușii, se feri să nu fie lovit de Matache, care intră abia stăpânindu-și emoția.

— Șefu', am descoperit ceva extraordinar!

— Spune!

— Nea Sandu a găsit dosarul! E clasat, nu poate fi consultat, nu poate fi folosit în anchete ulterioare. M-a chemat, totuși, să-mi arate două chestii: raportul medico-legal și biletul lăsat de sinucigașă. Pentru asta, trebuie să-i duc o notă semnată de comandant. O scriu imediat, împreună cu cererea pentru dosarele femeilor dispărute.

— Ce e extraordinar la faptul că ai găsit dosarul? mormăi Iordan, reluându-și plimbarea.

— Știți, nea Sandu m-a lăsat vreo cinci minute cu hârtiile și le-am făcut poze cu telefonul! dezvălui inspectorul adevăratul motiv al înfrigurării care-l cuprinsese.

— Așa, și?! se opri comisarul în dreptul lui.

— Certificatul constatator al medicului legist sună așa: „Cadavrul unei persoane de sex feminin, în vârstă de 44 de ani, cu talia de 162 cm, țesut musculo-adipos bine reprezentat. Semnele morții reale: asfixie mecanică prin spânzurare tipică (nodul amplasat în regiunea posterioară

a gâtului). Semne de violență: lividități de culoare violacee pe brațe și ceafă, posibil a fi produse prin presiune digitală, anterioare momentului morții.” Mai sunt niște chestii, dar nu mi se par relevante, încheie Matache.

— Crezi că domnul colonel o agresa? Violența lui s-o fi împins spre sinucidere?

— Posibil… Numai că am o idee mai nebunească!

— Măi Sorine, n-am să-ți mai dau să bei, că o iei razna…, glumi comisarul.

— Vă spun la ce m-am gândit abia după ce vă arăt biletul femeii!

— Citește-mi-l tu!

— Nu, trebuie să-l vedeți și să vă gândiți că doamna era profesoară de limba română, spuse inspectorul, împingând telefonul spre superiorul său.

Acesta mări imaginea de pe ecran depărtând degetul mare de cel arătător. Era o foaie ruptă dintr-un caiet dictando. Literele, ușor aplecate spre dreapta, curgeau uniform. Titlul, așezat cu grijă pe mijlocul paginii, se continua cu un text scurt și se încheia cu o semnătură indescifrabilă. Comisarul începu să citească cu voce tare:

— „Iubitul meu, nu m-ai pot rămâne alături de tine. Viața mea e un chin. Nu m-ai pot continua.”

Iordan lăsă aparatul pe birou, uitându-se la fotografie.

— Să-mi bag pula, Sorine, dacă văd ceva!

— Repet, șefu’, doamna era profesoară de limba română! Soțul ei, colonel și membru de partid, nu cred că era nici în tinerețe un om prea tandru, căruia o femeie să i se adreseze astfel.

— Astea-s speculații!

— Or fi, dar vă scapă ceva!

— Ia mai lasă-mă dracului în pace cu ghicitorile! Zi ce ai de zis și gata! răbufni comisarul.

Matache luă telefonul, închise galeria foto și spuse pe un ton egal care să nu-i trădeze supărarea:

— A scris „m-ai” de două ori. Cu cratimă. O profesoară de română, indiferent de stresul la care ar fi supusă, n-ar face asemenea greșeală. Corect era „mai”, în ambele cazuri. Cred că a vrut să transmită ceva, atât cu formularea drăgăstoasă, cât și cu cuvintele scrise greșit. Pe de altă parte, femeia era soție și mamă. Nu s-ar fi adresat doar soțului, ci și fiului… Toate astea, coroborate

cu amprentele digitale de pe brațe și ceafă, mă duc cu ideea la o sinucidere mascată. Cineva a vrut s-o omoare și a împins-o să se spânzure.

— Speculații, repet! dădu din mână comisarul, lăsând impresia că nu voia să mai asculte.

— Urmăriți-mă: să presupunem că doamna nu era singură în acele momente. Are o altercație cu celălalt – înclin să cred că era un bărbat pentru că era nevoie de forță fizică. Nu exclud o femeie, dar femeile au alte variante pentru sinucidere: otravă, aruncat de la înălțime, etc.… Să revin: doamna are o altercație. În urma ei apar vânătăile de pe brațe. E forțată să scrie un bilet de adio. Cineva îi apasă capul, în timp ce ea scrie. Atunci apar vânătăile de pe ceafă. Probabil chiar îi dictează scrisoarea. În cazul ăsta femeia scrie ce i se spune, dar caută o modalitate de a indica influența altcuiva. Probabil e lăsată să scrie singură câteva cuvinte pe care celălalt le aprobă. Nu știe, sau nu-l interesează, cum se adresează ea soțului. Nu vede cuvântul scris greșit, deci ar putea avea ceva lacune în educație. Nu-i impune femeii să se adreseze băiatului. Orice-ar fi, în acele momente, o femeie nu se gândește doar la soț, ci și la copilul pe care se pare că-l iubea. Profesorul Minescu era vizibil afectat de dispariția mamei din viața lui, turui inspectorul.

Cu ochii închiși, lăsat pe spate, Iordan ascultase argumentația subalternului său.

— Mda, e posibil, recunoscu după câteva minute de gândire. La ce ne ajută asta?

— Ne ajută să-l legăm pe Minescu de moartea soției și de femeia din boxă. Care ar fi probabilitatea ca un om să se învârtă printre spânzurați toată viața lui? În plus, ambele victime de care știm sunt femei, una avea 44 de ani, alta are 38, oarecum în aceeași plajă, răspunse Matache.

— Vrei să spui că bătrânul colonel e un monstru ucigaș de femei, căruia i-a căzut victimă chiar soția? Crezi că putea să agațe, să vrăjească, să transporte, să ridice femeia aceea din boxă? Te-ai uitat la el?

— Poate are un complice, nu se lăsă Matache.

— Minescu avea 48 de ani în ’89. Acum are 75. Ar fi putut avea un complice mai tânăr, care în timp să-i fi devenit discipol.

— Fiul? sugeră inspectorul.

— Nu știu ce să zic. La moartea mamei, avea zece ani. Nu-l putem lega de asta. În altă ordine de idei, colonelul își descrie băiatul ca fiind un mototol. Dacă bătrânul e făptașul, astfel îl scoate pe tânăr din ecuație: după părerea lui, copilului nu-i curge prin vene sânge de bărbat adevărat.

— Sau e o diversiune la care să pună botul polițiștii. Îl denigrează pe celălalt, joacă rolul bunicului neputincios, pentru a abate atenția de la ei!

— Măi Sorine, ți-a picat pe moș! Tu crezi că ăla se pișă pe el sau lasă gunoaiele să se-mpută prin casă doar ca să creeze o imagine? Nu zic că n-ai putea avea dreptate cu moartea oarecum suspectă a soției, dar nu putem să-l acuzăm fără probe, pe baza unor deducții, punctă comisarul.

— Sunt de acord, dar dacă nea Sandu găsește cazurile alea vechi și pot face o legătură între femei și Minescu, mergeți pe mâna mea?

— Nu știu, o să vedem la momentul potrivit! Nu te mai aprinde așa repede! Ai completat raportul?

— Bineînțeles, uitați! răspunse zâmbind Matache și scoase o foaie printată, împăturită în patru, din buzunarul de la spate.

— Iaca respectul cu care tratezi tu Poliția Română! exclamă Iordan, printre hohote de râs.

— Gata, e ca nouă! spuse inspectorul, netezind hârtia cu dosul palmei.

— Și, dacă stau să mă gândesc bine, dacă fiul ar fi implicat, s-ar explica astfel pornirile lui religioase. Pe o parte omoară, pe alta încearcă să-și curețe păcatele…, adăugă Matache întinzând raportul spre comisar.

Acesta îl luă râzând; tresări când telefonul vibră scurt, ca atunci când primea un mesaj pe Messenger și-și invită subalternul afară cu un gest scurt din încheietura mâinii:

— Gata, du-te, că fabulezi! Scrie cererile alea, semnează-le la comandant și fă-ți de lucru! Îmi ajunge porția de fantezie pe care mi-ai servit-o azi!

Rămas singur, Iordan se așeză pe scaun, cuprins de starea de reverie pe care i-o dădeau anumite mesaje. Nu apucă să-l citească pe cel abia intrat, pentru că Matache băgă capul pe ușa întredeschisă și întrebă:

— Șefu', dacă tot mă duc la comandant, pot cere o extindere a anchetei în zona rețelelor sociale frecventate

de victimă?

Comisarul flutură palma dreaptă, dându-i de înțeles celuilalt că era liber să facă orice și-ar fi dorit. Nu aștepta mulțumiri, dar nici nu le primi. Încântat ca un copil de primirea unui cadou, inspectorul se îndreptă spre biroul său, concepând în minte cererea către superior. Odată ajuns în fața calculatorului, deschise un formulat tipizat și îl printă în trei exemplare, repetând cu glas scăzut formularea pentru cea de-a treia cerere. După ce ajunse la o variantă rezonabilă, completă de mână și semnă hârtiile, apoi le lăsă la secretariat. Zâmbi către femeia trecută de cincizeci de ani ca într-o reclamă la pastă de dinți, spunându-i că avea nevoie de aprobări pentru un caz extrem de complicat. Dădu câteva amănunte, lăsând impresia că făcea niște confidențe, deși erau lucruri care apăruseră și în ziarele de dimineață. Spera ca femeia să nu le fi citit.

După o jumătate de oră în care conversă pe WhatsApp cu Costin și alți câțiva prieteni, primi un telefon prin care era chemat să ridice cererile soluționate de comandant. Pe primele două, pentru Arhivă, se uită în fugă. Pe ultima o studie atent, insistând asupra notiței scrise cu roșu: „Recomand discreție și prudență."

Inspectorul trecu mai întâi pe la Arhivă. Nea Sandu era cufundat în lectura unui registru cu scoarțe zdrențuite. La vederea tânărului inspector, ridică încet coperta, astfel încât noul venit să vadă titlul scris cu carioca roșie: DISPARIȚII. Matache lăsă cererile aprobate pe birou și-l bătu pe umăr pe arhivar.

— Cât de departe să merg cu căutarea? întrebă bătrânul, privindu-și oaspetele pe deasupra ochelarilor.

— Nu știu, nici nu îndrăznesc să cer prea mult, dar…

— Bine, mă rezum la femei cu vârsta între treizeci și cincizeci de ani, plinuțe. Numai că, vezi tu… ce am eu aici e o picătură într-un ocean. Dacă femeia era din alt sector sau din alt județ, raportul de dispariție a fost înregistrat acolo.

Inspectorul simți că i se răcesc palmele; un val de sudoare începu să-i curgă pe șira spinării, udându-i cămașa. Se sprijini de un raft înalt de lemn și închise ochii. În gură simțea un gust amar; inspiră adânc pe nas să alunge senzația de vomă. Nu se gândise nici măcar o secundă la posibilitatea enunțată de celălalt. Nesigur pe

picioare, părăsi încăperea de la subsol fără să salute. Se simțea ca și cum ar fi căzut într-un hău adânc de pe cea mai înaltă culme. Se opri la toaleta de la parter, pentru public, dădu de perete ușa unei cabine, se aplecă cu mâinile sprijinite pe genunchi și vomită îndelung, în jeturi tot mai subțiri, până când stomacul începu să se contracte dându-i un tremur însoțit de frisoane.

Rămase câteva minute rezemat de faianța rece, apoi ieși să se spele deasupra unei chiuvete crăpate. Se uită în oglindă. Chipul care-l privea i se părea necunoscut. Avea cearcăne adânci, vinețiii și o uitătură speriată. Matache nu știa ce-l îngrozise mai mult: greșeala la care nici măcar nu se gândise sau volumul de informații pe care ar fi trebuit să le studieze dacă cercetările din Sectorul 2 nu dădeau rezultate. Se întâlni pe trepte cu comisarul Iordan; cum programul se încheiase, superiorul său se pregătea să plece spre casă.

— Ce-ai pățit, Sorine?

— Nimic…

— Nimic pe naiba! Ai văzut vreo stafie? Te-ai luptat cu vreun monstru?

— Am fost la Arhivă.

— Așa, și?

— Mi-am dat seama că aria pe care o credeam acoperitoare, a Sectorului 2, e, de fapt, o porțiune infimă. Ar trebui căutat și în celelalte sectoare, în țară… M-am înșelat, m-am încântat de unul singur…

— Eu ți-am spus că fabulezi, dar te-am lăsat în pace… Despre asta putem vorbi și mâine. Ia zi, vrei să te duc acasă? Nu arăți bine deloc.

— Nu, nu, mulțumesc, am o treabă la IT, apoi o să-l sun pe prietenul ăla al meu din Canada, știți dumneavoastră, care mi-a dat softul… Mă duce el.

— Cum zici! Ne vedem mâine!

Iordan coborî restul treptelor fluierând, gândindu-se că acel „mâine” avea să fie miercuri, adică doar la o zi distanță de revederea Andreei. Își stăpâni senzația de fluturi în stomac și alungă zâmbetul de pe chip. Oricât de grea i-ar fi fost vreodată munca, nu trebuia să lase impresia că finalul unei zile lucrătoare îi aducea o asemenea bucurie. Se amuză, în schimb, când își aminti figura lui Matache. Era tânăr. Mai avea multe lecții de învățat, multe frici de învins.

În biroul de la etajul patru, inspectorul principal se așează în fața calculatorului și-i trimise un e-mail lui Victor, de la IT, rugându-l să-l aștepte câteva minute, să discute despre un caz. Răspunsul veni aproape imediat: „Oricând, până la ora opt. Nu știi că am program prelungit?” Mulțumit, Matache sună la Evidența Populației și ceru să vorbească cu Sandra. O voce plictisită îi spuse că tocmai plecase, însă fu rugat să aștepte. Desluși, în fundal, un schimb de replici și Sorin auzi vocea Sandrei:

— Alo!

— Bună, sunt Sorin! Scuză-mă, dar am fost prins cu ceva și… Am două vorbe să-ți spun!

— Ne vedem la etajul unu, la lifturi.

— Mulțumesc mult! se grăbi să adauge inspectorul, însă nu fu convins că cealaltă îl auzise; un ton de ocupat îi zbârnâia deja în urechi, semn că apelul se încheiase.

Opri liftul la etajul unu. Tânăra îl aștepta pe o canapea din vinilin, cu geanta pe genunchi.

— Am nevoie de ajutorul tău! începu Matache.

— Așa repede?! glumi femeia.

— Nu, nu… altfel de ajutor! Am nevoie de o poză de-a ta. Să ai părul roșcat și… atât, că la talie corespunzi cu ce-mi trebuie mie! Ești mai tânără decât profilul la care mă gândesc, dar asta putem rezolva.

— Mulțumesc! îi aruncă Sandra, luând vorbele lui ca pe o aluzie a faptului că nu fusese niciodată o silfidă, însă după naștere rămăsese cu vreo câteva kilograme în plus.

— Am permisiunea comandantului să atrag un suspect în cursă. Merg la Victor să creez un cont de Facebook, însă e nevoie de o poză. Nu pot lua una la întâmplare, de pe internet, pentru că, la un moment dat, cine știe…

— La un moment dat mi-ar putea cere o întâlnire? îi veni ea în întâmpinare.

— Posibil, admise inspectorul.

— Lasă-mă să mă gândesc!

— Te înțeleg! Și… mulțumesc! Ai fost primul om care mi-a venit în minte.

— N-ai pentru ce! Vorbim!

Matache se ridică odată cu ea, își luă rămas bun, apoi chemă unul dintre lifturi pentru a merge la Victor.

La etajul șase găsi atmosfera unui internet cafe: câțiva tineri în fața monitoarelor, cu căști pe urechi,

deconectați de la lumea reală. Trecu pe culoarul format de cele două rânduri de mese până la ușa spre biroul lui Victor. Scoase cererea semnată de comandant și o despături în fața bărbatului care vorbea la telefon. Atent la discuția purtată, o citi și întrebă, din ochi, despre ce era vorba. Inspectorul îi făcu un semn că poate să aștepte și se așeză pe un scaun îmbrăcat în piele. Închise ochii, însă îl cuprinse amețeala. Își impuse să se gândească la ceva plăcut, dar nici măcar poza fetei de pe WhatsApp, cu care avea întâlnire a doua zi, nu-i îndepărtă vuietul din urechi și durerea din capul pieptului.

— Ce-i cu asta, Sorine? Ce mă pui să fac? tună IT-stul, încă înainte de a închide telefonul.

— Un cont de Facebook, atât.

— Unul fals?

— Păi da, că unul real puteam să fac și eu.

— Vezi ce zice comandantul? Recomandă discreție și prudență. Pentru asta-mi trebuie date, știi tu. Dă-mi un mail mâine!

— Dacă tot sunt aici, nu vrei să ți le spun acum?

— Bine, fie, dar te costă…

— Pe mine?! Să te propună comandantul la premiere dacă prindem criminalul!

— Zi! Cum vrei să fie?

— Femeie, în jur de 40 de ani. Fără multe poze, fără prea multe date despre ea. O singură fotografie de profil îmi trebuie ca să-l agăț, dar… O mai aștept!

— Noi aruncăm acum o momeală?

— Exact! încuviință Matache. Stai, că nu e așa ușor, vreau să pară cu ceva vechime, nu creat azi, înțelegi?

— Lasă-mă să caut.

— Unde cauți? deveni curios inspectorul.

— În cutiuța mea cu amintiri… începu să râdă Victor în timp ce întindea mâna spre pachetul de țigări. Vrei? arătă musafirului pachetul deschis.

— Nu, mulțumesc, nu mi-e prea bine…

— Văd că ești cam palid… Ai pățit ceva?

— Habar n-am… m-am ambalat într-un caz și am descoperit cât eram de prost, recunoscu Matache. Acum, serios, unde cauți?

— Măi Sorine, tu crezi că ești primul care cere așa ceva? Le am pe categorii: două-trei dive, doi gigolo, un profesor de istorie, câteva virgine imaculate…

— Pe bune?! întrebă inspectorul.

— Da, mă, pe bune! Am mai făcut chestia asta, mai am niște oameni sub urmărire. Zi ce vrei!

— Cum adică?

— Ce fel de profil, apoi ce urmărim.

— Femeie, în jur de 40 de ani, roșcată, puțin plinuță. Dar asta rezolv eu cu o poză. Aparent nefericită sau neînțeleasă. Oarecum religioasă. Nu spune prea multe despre ea, dar postează citate din acelea filozofice, spuse Matache ocolind biroul IT-stului, ca să poată vedea imaginile de pe monitor.

— Ia uite: Luminița Arsene, născută în ’76, deci fix 40 de ani. N-are fotografii, dar îi adăugăm ce vrei tu.

Inspectorul se uita la un profil creat în 2013, plin de poze din natură și citate din cărți romantice. Răsuflă ușurat. Parcă se simțea mai bine. Se întoarse pe scaun, relaxat. În buzunarul de la piept, mobilul bipăi scurt. Îl scoase, fiind convins că era vreun mesaj de la Costin sau de la tipa din club. Sări în picioare când văzu poza Sandrei pe WhatsApp, însoțită de cuvintele: „E din facultate, singura perioadă când am fost roșcată. E bună? Dai 10 înghețate la «M60». Te pup!” De pe un stabilopod din Mamaia, zâmbea o fată cu păr arămiu, plinuță, în costum de baie.

Inspectorul așeză telefonul în fața lui Victor, spunându-i cu glas gâtuit:

— Gata, frate, avem poză! Ți-o trimit și… trecem la treabă!

— Ce vrei să știi?

— Tot! Cine-i trimite cerere de prietenie, ce mesaje primește, de la cine… De unde se loghează ceilalți… M-ar interesa ce prieteni comuni are sau va avea cu Dorina Stratulat. Îți trimit eu detalii despre profilul respectiv.

Victor suflă încet fumul spre tavan și se uită la ceas.

— Sorine, din momentul ăsta e pe mâinile mele! Du-te acasă și odihnește-te, arăți ca un cadavru ambulant!

Capitolul 7. Speranțe

„Văzută prin ochii mei, lumea e un disc roşu în care stau captive sunete şi atingeri. O cuşcă pentru ceilalți.”

★

La intersecția cu Calea Călărași, așteptând culoarea verde a semaforului, Costin se întoarse spre Sorin, îngrijorat de paloarea acestuia.

— Coaie, dacă nu te simți bine, te duc direct acasă.

— Vezi-ți, mă, de drum! Mai e mult? întrebă inspectorul cu ochii întredeschiși.

— Nu, GPS-ul îmi indică doar 8 minute. Ai mai fost aici, la „No. 10”?

— Nu, habar n-aveam de localu-ăsta.

— Mi-au spus niște băieți că se mănâncă bine, e liniște…

— Hai, calc-o, că s-a făcut verde! îl îmboldi Matache, atent la trafic.

Își impuse să privească fix în față, prin parbriz, astfel încât imaginile în mișcare surprinse cu privirea periferică să nu-i accentueze starea de greață. Oftă mulțumit când mașina intră pe străduța îngustă. Costin căută un loc de parcare și găsi unul la vreo cinci sute de metri de intrarea în restaurant. Unde nu erau mașini oprite pe trotuare în fața caselor, dădeau de porți de acces în garaje, cu pancarte avertizoare. Sorin așteptă ca prietenul lui să încuie mașina și se întinse, vrând să-și dezmorțească oasele. Avea nevoie de o aspirină și un pat. Decise să-l roage pe Costin să-l ducă acasă mai târziu, iar după un duș fierbinte să se bage în pat indiferent ce oră ar fi fost.

Merseră în tăcere până la „No. 10”, în care accesul se făcea printr-o ușă destul de îngustă, mărginită de doi stâlpi imitând coloanele grecești. Clădirea era încadrată de două case vechi, recondiționate. Aleseră să stea pe terasă, la o masă izolată, într-un colț. În afară de ei, la ora aceea mai erau doar câțiva clienți. Sorin se așeză cu spatele spre intrare și se sprijini de spătarul scaunului.

— Tu mănânci ceva? Că mie mi-e foame…, zâmbi Costin, mângâindu-se pe abdomenul rotunjor.

— Nici gând! Beau o limonadă acră.

— Da ce-ai pățit, frate?!

— Habar n-am; e un caz, știi tu, ăla cu femeia spânzurată, pentru care ți-am cerut softul. Am alergat de nebun pe la arhivă, am făcut un plan de bătaie cu comisarul și nici prin cap nu mi-a trecut că, oricine-ar fi criminalul, e destul de întinsă zona în care i-am putea căuta eventuale victime. Visam să dau de niște cazuri aici, în Sectorul 2, pac-pac, să-l leg de ele, să-l aduc la interogatoriu, să-l bag la răcoare! Greșit! Dacă femeile alea dispăreau din Bicaz, din Galați sau din Vatra Dornei, rapoartele erau înregistrate acolo, nu? M-am văzut peste vreo doi ani, copleșit de hârtii din toată țara, bătând pasul pe loc. Asta m-a speriat de moarte. Mi s-a făcut rău de frică…

— Mă uit la tine și parcă-parcă semeni cu fostul meu coleg din liceu. Doar că pe el nu mi-l imaginez să spună chestii de-astea, încercă să glumească Costin. Sigur nu vrei nimic? insistă, arătându-i meniul pe care îl studiase îndelung.

— Nimic! Tu ce ți-ai ales?

— Pizza, normal! Și o tartă cu lămâie, că nu rezist la dulciuri!

După mai bine de două ore, cei doi plecară spre Băneasa. Poate nu fusese chiar întâlnirea pe care o visaseră, însă cu certitudine avuseseră timp să depene amintiri. Își promiseseră ca, înainte de întoarcerea lui Costin în Canada, să se mai vadă undeva, la o sticlă de vin.

— Îmi pare bine că ne-am văzut, coaie! spuse Costin aplecat spre geamul deschis al portierei. Vorbim în weekend! Și ai grijă de tine! Că, dacă nu, te spun comisarului!

Inspectorul Matache se opri pe treptele din fața scării și-l salută cu mâna dreaptă la frunte, lângă un chipiu imaginar. Îl urmări plecând, abia apoi se îndreptă spre lifturi. Când ajunse la etajul cinci descoperi că iar îi tremurau genunchii, însă intră în casă spunându-și că astfel de slăbiciuni sunt pentru pițipoance subnutrite, nu pentru bărbați adevărați. Își aminti replica lui Costin referitoare la comisar. De fapt, Iordan venise cu ideea de a căuta femei roșcate, plinuțe, dispărute în anii anteriori. Gândul acesta îl mai liniști; teama care-l cuprinsese nu

era dată neapărat de o scăpare a raționamentului său, ci de graba cu care asimilase informația venită de la superior.

Intră în duș fluierând, încercând să întocmească un bilanț al zilei abia încheiate. Știa că Iordan era destul de îngăduitor cu întocmirea rapoartelor; prefera fapte, nu hârtii; numai că, la finalul anchetei, avea pretenția ca dosarul înaintat procurorului să fie complet.

În apartamentul de pe Aleea Callatis, comisarul Toni Iordan era singur. Pe masa din bucătărie găsise un bilet de la Nora prin care-l anunța că plecase cu Miruna la mall, iar Darius îi trimisese un sms de la profesorul de fizică: în vederea probei de a doua zi, acesta lungise pregătirea cu încă o oră. Se schimbase de hainele de peste zi, luându-și un șort și un tricou de bumbac. Se întinsese pe pat, cu televizorul pornit. Verificase contul de mail și pe cel de Facebook, după care își pusese telefonul pe noptieră. Adormise cu ochii ațintiți pe un documentar despre pădurea amazoniană. Așa îl găsi soția în momentul în care intră în dormitor ducând în brațe trei cutii pe care le sprijinea cu bărbia.

— Toni! Ce faci, dormi?

— Nu, mă prefac… Dormeam până să vii tu. Ești mulțumită?

Comisarul deschise ochii nervos. Se uită pe fereastră. Se înserase și probabil venea o furtună; plopul din grădină se îndoia bătut de vânt, perdeaua flutura până spre jumătatea camerei.

— Ai mâncat ceva? întrebă Nora în timp ce înghesuia cutiile în șifonier, în spațiul de depozitare de sub umerașe.

— N-am mâncat că nu mi-a fost foame. Ce-ai cumpărat?

— Aaa.. niște nimicuri!

— Așa se vând acum nimicurile? La cutie?

— Erau niște reduceri și…

Iordan se ridică în șezut și aprinse veioza. Opri televizorul, ca să fie sigur că avea să fie auzit:

— Dacă ai trecut peste cuvântul meu și ai cheltuit pentru fiică-ta…

— Așa… ce faci acum, mă amenințI?

Bărbatul ridică brațele în aer, de parcă s-ar fi predat.

— Ori eu sunt de dus la balamuc, ori voi! Ieri vă certați ca nebunele, azi mergeți la cumpărături! Trebuie neapărat să avem o discuție. Darius unde e?

— La pregătire!

— Las-o dracului de pregătire, că doar nu l-a înfiat profesorul!

Nervos, comisarul îi trimise un mesaj fiului, prin care-l soma să ajungă acasă într-un sfert de oră. Iordan se duse în bucătărie, deschise frigiderul și, după ce inspectă câteva cratițe al căror conținut nu-l convinse să guste, scoase două roșii, o ceapă, un ardei și o bucată de brânză. Tăie tacticos legumele într-un castron, presără peste ele sare, piper, puțin ulei de măsline, apoi rase brânză grasă de oaie. Le amestecă din mers, în drum spre sufragerie. Se așeză pe canapea cu bolul de salată sprijinit de piept și luă o carte începută în urmă cu ceva vreme. Nu-și mai amintea acțiunea sau personajele, dar avea nevoie de ceva să-l țină departe de nebunia din casă, de gândurile în care Andreea se plimba aproape goală prin fața lui, incitându-l. Și telefonul era mut, iar casa – plină de zgomote.

Auzi, ca prin vis, vocea lui Darius întrebând de el, pe cea a Norei răspunzându-i să nu-l deranjeze pe tata, râsul fericit al Mirunei că reușise să-și păcălească, încă o dată, mama. Lăsă castronul de salată pe covor, cartea pe brațul canapelei și se prefăcu adormit când soția închise fereastra, să nu plouă în casă, apoi stinse lumina și îl înveli cu o pătură. Avea de trecut o noapte, apoi încă una, până când putea să țină în brațe singurul trup pe care și-l dorea.

Se trezi miercuri dimineață cu gâtul amorțit, dar odihnit de parcă dormise o săptămână. Își făcu o cană de cafea și căută un pachet de țigări în sertarul unde punea mărunțișurile de care se lovea prin casă. Când le găsi, scoase una, o învârti îndelung între degete, dar o lăsă la loc; avea să-și potolească pofta cu medicul Pop, pe scările din spatele Poliției. Bău cafeaua pe fugă, apoi se îmbrăcă încercând să nu facă prea mult zgomot, soția și copiii dormeau dincolo de ușile închise.

Când se urcă în mașina de serviciu îl apelă pe Sorin. Era destul de devreme, ar fi avut suficient timp să ajungă până la complexul rezidențial unde stătea subalternul lui, să-l aducă în oraș.

Inspectorul Matache îi răspunse, însă, bine dispus, spunându-i că era deja la birou.

— Te simți bine? întrebă, mirat, comisarul.

— Perfect! auzi vocea celuilalt. Am dormit de aseară, de la șapte, până dimineață la cinci. M-am gândit

să vin mai devreme să completez raportul pentru ziua de ieri.

— Bravo, puștiule! Eu trec pe la Pop, te sun când plec de la el.

— Păi ne vedem acolo, spuse Matache zâmbind.

— Ai grijă! îl atenționă Iordan în glumă.

— Am, am, stați liniștit, șefu'! îl asigură inspectorul.

După ce stătu câte zece minute la două semafoare, Iordan regretă pornirea de a ajunge până la Băneasa și mulțumi în gând inspectorului care se descurcase să ajungă singur la birou. Parcă în curtea interioară și se îndreptă spre colegii adunați în jurul scrumierei metalice. Medicul Pop îi făcu semn din cap, iar comisarul merse în laborator după o ceașcă de cafea. La birou, Iasmina era prinsă într-o discuție cu Sorin Matache. Ridicară capetele amândoi, în același timp, să-l salute. Comisarul desluși oarecare stânjeneală în atitudinea fetei și un zâmbet aparent nevinovat pe fața tânărului.

— M-a trimis Pop după niște cafea. Mai aveți?

— Sigur că da! se oferi Iasmina și îi turnă lichidul fierbinte, maroniu, dintr-un ibric acoperit, într-o ceașcă mică de porțelan.

Iordan ar fi preferat o cană, însă mulțumi și ieși din laborator, nu înainte de a-i arunca peste umăr inspectorului Matache:

— Ne vedem la mine, în zece minute!

— Ne vedem, șefu'! primi acesta un răspuns cam grăbit din partea subalternului.

Cele zece minute se transformară într-un sfert, apoi într-o jumătate de oră. Comisarul îl sună, nervos, pe Matache.

— Unde ești, Sorine?

— Ăăă… scuze! Am trecut pe la Arhivă și…

— Dacă ești acolo, e bine! Sunt în birou, te aștept! încheie Iordan convorbirea.

Matache apăru, peste câteva minute, cu câteva foi printate și două fotocopii ale unor dosare mai vechi.

— Șefu', nea Sandu s-a întrecut pe sine! Mi-a găsit nu mai puțin de trei dosare de dispariții, nesoluționate. Femei roșcate, plinuțe, din Sectorul 2. Și caută în continuare!

— Din ce ani?

— Deocamdată, 2013, 2011 și 2005.

— Bine! Ce vrei să faci?

— Eu?! se miră Matache, care spera să beneficieze de ajutorul superiorului. Vru, chiar, să-i amintească, de ideea cazurilor mai vechi care aparținuse comisarului, dar se abținu.

— Da, tu! Verifici dosarele, apoi…?

— Aș căuta lucruri care le-au scăpat, la vremea respectivă, anchetatorilor. Aș face legături cu familia Minescu, de pe Aleea Macilor.

— Că tot vorbim de ei, mi-ar plăcea să știu ce relație aveau fiul și mama înainte de moartea acesteia. Te ocupi tu? întrebă comisarul. În plus, ne-ar ajuta răspunsul la întrebarea aia cu Istrate, fostul proprietar al garajului. Ce zici?

— Dacă mă lăsați, aș merge azi pe la domiciliile victimelor, să vorbesc cu familiile. Apoi aș trece pe la Minescu cel tânăr. E bine?

— Perfect! îl încurajă comisarul care n-avea chef de deplasări pe teren. Dacă ajungi până-n patru, mă cauți aici. Dacă nu – vorbim mâine dimineață! Ce-ai făcut cu profilul ăla?

— E pe mâini bune, se ocupă Victor!

— Da, e bine! Mă ții la curent! spuse Iordan în timp ce-și verifica mesageria de pe telefon.

Lui Matache îi luă câteva ore să parcurgă dosarele din arhivă. Nu credea că anchetatorilor le scăpase ceva, numai că-și dorea să meargă la familiile femeilor dispărute și să încerce să facă legături cu cazul cel nou.

Ajunse pe Bulevardul Dacia, la câțiva pași de parcul Ioanid. Știa zona respectivă, cu vreo doi ani în urmă se întâlnea cu o fată care lucra la Institutul Francez. Destul de rezervată, puștoaica. Se plimbau cu orele pe alei, alegeau câte o bancă unde depănau povești, însă Matache nu reușise s-o țină de mână decât după vreo două săptămâni, într-o seară răcoroasă de septembrie. Nu că nu l-ar fi interesat poveștile ei despre librarul editor ce cumpărase grădina pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Numai că informațiile alea le putea afla și de pe internet.

Profitase de momentul când fata vorbea despre locul preferat de întâlnire al îndrăgostiților vremii și petrecerile cu lăutari, pentru a se apropia de ea. Îi șoptise la ureche că i-ar fi plăcut să trăiască în anii aceia, iar oftatul ei îi confirmă faptul că aceea era calea ce trebuia urmată. Primul sărut venise două zile mai târziu, pe fondul

istorisirii despre construcția caselor ce înconjurau parcul, aparținând unor oameni influenți. Fu scurt, însă, întrerupt de un alt oftat la adresa locuințelor din jur ce stăteau să se prăbușească, nerevendicate de urmași.

Invitația la un film venise abia când ea îi destăinuia asemănările cu parcul Monceau din Paris, a cărui copie parțială se voise a fi. Din păcate, Matache așteptase vreo treizeci de minute după ora de începere a proiecției, fata nu venise, iar el aflase a doua zi că plecase cu un tren de noapte la Cluj. După o conferință la Universitatea de acolo, avea să meargă la Paris, unde acceptase un post de consultant. Inspectorul principal se scutură de amintirile vechi, gândindu-se că nici nu-și mai amintea numele ei. Dar putea rememora, cu siguranță, datele când Ioanid cumpărase grădina, când dăduse faliment iar fratele său o răscumpărase de la bancă și alte informații pe care le-ar fi găsit pe internet, dar nu le-ar fi căutat niciodată.

Adresa era într-un bloc recondiționat, cu zece etaje. Uitându-se în sus, admiră inițiativa administratorului de a alege contrastul dintre alb și vișiniu. La a doua scară, luă liftul până la etajul șase. Îi deschise o tânără blondă, ce părea abia trezită din somn.

— Bună ziua. Sunt inspector principal Sorin Matache, de la Poliția Sectorului 2. Vă pot pune câteva întrebări?

— Poliția?! Despre ce?!

— În 2013 s-a înregistrat dispariția unei femei cu domiciliul la această adresă. Simina Iancu.

— Ah, da, sor-mea…, spuse tânăra deschizând larg ușa în timp ce făcea semn inspectorului să intre în apartament.

Matache pătrunse pe un hol lung din care se părea că dădeau toate camerele. Lumina răzbătea cu zgârcenie pe geamurile ornamentale ale ușilor. Fata îl invită în sufragerie unde, deși fereastra era larg deschisă, încă mai persista miros de fum. Inspectorul ar fi îndrăznit să creadă că nu aparținea unor țigări comercializate legal, dar se abținu, pentru moment, de la comentarii.

— Mă scuzați, azi-noapte am avut o petrecere.

— E în regulă… spuse Matache, căutând un loc unde să se așeze.

Ochi canapeaua, singurul obiect de mobilier pe care nu fuseseră așezate scrumiere sau farfurii pline cu resturi de mâncare.

— Dumneavoastră sunteți…?

— Roxana Iancu, sora Siminei, răspunse fata în timp ce pune pe masa de lemn din mijlocul camerei două farfurii cu resturi de pizza de pe un fotoliu. Se așează cu picioarele peste unul dintre brațe, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului.

— Ce-mi puteți spune despre sora dumneavoastră?

— O retardată!

— Poftim?!

— O femeie disperată. De când au plecat ai noștri în Italia, la muncă, se credea responsabilă cu educația mea. Venea la liceu, la ședințele cu părinții, mă punea să-nvăț… chestii de-astea! spuse fata aprinzându-și o țigară.

— Să înțeleg că părinții dumneavoastră nu sunt în țară?

— Nu, sunt plecați din 2010. Simina avea grijă de mine. Știți, diferența dintre noi era destul de mare, ea se credea o mamă, așa…

— Cine a depus plângerea la poliție?

— Eu. Când sor-mea n-a apărut acasă două zile la rând. Apoi i-am chemat pe-ai mei. A venit Poliția, m-au interogat… Parcă intrase-n pământ…

— De ce spuneți că era o femeie disperată?

— Păi, avea treizeci de ani, dar arăta de patruzeci. Nu-și găsise un iubit sau un soț, nu mergea decât la serviciu și duminica, la biserică. Destul de rar, mai ieșea la câte un film.

— La ce biserică?

— Habar n-am, că se ducea singură.

— Bine. Spuneți-mi, vă rog, dacă avea calculator, sau laptop, tabletă… ceva de genul ăsta.

— Da, un laptop, că ne aduseseră ai noștri de-afară. L-au verificat, încă de atunci, polițiștii.

— Avea cont de Facebook?

— Normal, dar n-o aveam în listă… știți, era prea ciudată pentru mine, mărturisi tânăra și se aplecă peste masă să stingă țigara într-o scrumieră plină ochi de chiștoace. De ce ați venit? Aveți informații noi? Ați găsit ceva?

Ultimele întrebări fură atât de reci încât Matache le simți politicoase și atât.

— Nu, din păcate nu avem noutăți. Era o verificare de rutină.

— Aha, ok… păi atunci…, tânăra se ridică de pe fotoliu, dând de înțeles oaspetelui că vizita se încheiase.

Inspectorul verifică, în lift, următoarea adresă. Îi părea cunoscut numele: strada Corbeni. Își aminti că mai fusese pe acolo în câteva rânduri când văzu casele vechi, unele modernizate, cochete, altele – cu tencuiala coșcovită. La porți, majoritatea locuitorilor aveau tufe de flori care se întinseseră spre stradă. Casa pe care o căuta avea un gard vechi, din fier forjat; printre zăbrelele lui se strecuraseră lăstarii unui trandafir roșu, sălbatic. Căută o sonerie; negăsind, ciocăni cu o cheie în stâlpul porții. Auzi niște pași târșâiți venind din spatele curții și vocea unei femei ce-l îndemna să aștepte, că nu poate merge.

Matache se trezi studiat, de partea cealaltă a gardului, de o bătrână adusă de spate, îmbrăcată într-un capot vechi, cărămiziu. Cu mâinile pe două gratii metalice, întrebă, fără a schița vreun gest prin care să-l invite înăuntru:

— Pe cine căutați?

— Sunt inspector principal Sorin Matache, de la Poliția Sectorului 2. Am venit în legătură cu dispariția unei persoane care domicilia la această adresă.

— Ați găsit-o? se precipită femeia, cu un glas gâtuit de emoție.

— Nu, voiam doar să vă mai pun câteva întrebări de rutină…

— Întrebări, întrebări… mi-au pus destule și polițiștii ăia, acum cinci ani. Le-am răspuns, dar fata mea tot dusă e.

— Doamnă, avea un prieten, un iubit?

— Nu-mi spunea ea mie de-astea, dar la vremea aia parcă începuse să plece mai des la plimbare, se ruja, se admira în oglindă. Am spus și atunci, era o fată cuminte, până la treizeci și cinci de ani nu se măritase, că ea era cu cărțile, cu biserica, cu pictura…

— Calculator avea?

— Nu, păcatele mele, n-avea ea bani de așa ceva. Dar cumpăra cărți. Multe cărți. Dacă vreți, vi le arăt…

— Nu, mulțumesc, dădu gânditor din cap Matache.

Nu știa nici el ce se aștepta să găsească, de ce plecase la drum cu speranțe atât de mari. Până în acel moment, nu aflase nimic nou. Știa că cele două femei aveau treizeci, respectiv treizeci și cinci de ani, că erau necăsătorite și duceau vieți aparent terne. Singura

asemănare cu Dorina era de natură fizică: aveau părul roșcat și nu avuseseră dimensiuni de manechine. Își luă rămas bun de la bătrâna în capot cărămiziu și, în drum spre mașină, stabili o întâlnire cu Marian Minescu. Voia să-l vadă pe teren propriu, să-i pună câteva întrebări.

Odată ajuns pe strada Frunzei, la adresa femeii dispărute în 2005, inspectorul avu o senzație de déjà-vu. Se plimba printre același gen de case ca ale străzii vizitate anterior: unele moderne, ascunse de garduri înalte, altele vechi, îmbătrânite.

Arhitectul municipalității ar fi avut de lucru dacă s-ar fi străduit să fixeze o linie anume străzii respective. Pe de o parte, alegând modernul, s-ar fi pierdut senzația de trai patriarhal ferit de agitația centrului. Pe de altă parte, n-ar fi fost drept să impună proprietarilor de imobile noi să se limiteze la un nivel, plus mansardă. Putea cere plantarea unor copaci, astfel încât să-i integreze pe ceilalți, vechi de sute de ani, însă schimbarea s-ar fi văzut destul de târziu.

Se opri la numărul notat în agendă. Imobilul cu etaj ar fi părut nelocuit dacă pe o sârmă, în curte, n-ar fi fost atârnate câteva haine de copii. Ferestrele erau închise, cele de la demisol primiseră gratii groase de fier, cele de la parter și etaj aveau obloane vechi, de lemn, cu vopseaua arsă de soare, ridicate pe jumătate. Ciocăni în poartă, însă, neprimind niciun răspuns, se decise să intre. Călcă atent pe aleea din pietre și merse până în capătul ei, căutând intrarea. Bănuia că aceea era una dintre casele naționalizate în care locuiau mai multe familii. Ușile, câte una pe fiecare latură, nu se vedeau din stradă. Cea principală era metalică, celelalte două – din lemn, vopsite în nuanțe diferite de verde.

— Pe cine căutați? se trezi întrebat de o femeie care ieșise la o fereastră de la etaj.

— Bună ziua. Sunt inspector principal Sorin Matache de la Poliția Sectorului 2. Am venit în legătură cu dispariția unei femei domiciliată la această adresă.

— Serios?! Cine-a dispărut?

— Oana Vancea, în 2005.

— Aaa, asta-i cumnată-mea! Dar a plecat de mult…

— A plecat?

— Păi așa zice frate-meu, că și-a luat lumea-n cap.

— Doamnă, v-ar deranja dacă ați coborî? întrebă Matache care purtase toată acea discuție cu capul dat pe

spate, ferindu-se de razele soarelui care-i băteau în ochi.

— Domnișoară! Și nu, nu mă deranjează, stați să trag ceva pe mine.

Atunci observă inspectorul că umerii femeii erau goi, iar ea își acoperise sânii cu palmele. Apăru, câteva minute mai târziu, îmbrăcată într-o rochie subțire de bumbac.

— Mă iertați, dar abia am ieșit din baie, încercă să se scuze, scuturându-și părul castaniu uscat doar pe jumătate.

— Nu e nicio problemă. Aș putea discuta cu fratele dumneavoastră?

— Ați putea, dar în weekend. Lucrează pe șantier. Vine vinerea seara, pleacă lunea dimineață. Dar, dacă pot, vă ajut eu.

— De ce ați spus că Oana Vancea a plecat?

— Păi nu eu am zis, fratele meu, că au fost căsătoriți vreo trei ani, dar ei nu-i plăcea aici, la noi.

— De ce?

— Păi venise din Bolintin, mai de la țară, așa… A luat-o frate-meu de domnișoară, dacă mă-nțelegeți. Era și cam urâțică, săraca. Cam grăsuță…

Matache se uită la trupul plinuț pe care rochia de vară stătea să plesnească. Sfârcurile maronii ale sânilor împungeau materialul subțire.

— Ei, nici eu nu-s vreo artistă, dar măcar sunt frumușică…, se alintă tânăra dându-și părul peste cap.

— Să revenim la cumnata dumneavoastră. Ce fel de viață ducea? Avea prieteni? Știu că ați mai răspuns, poate, la întrebările astea, dar în timp pot apărea noi amănunte…

— A, nu, eu n-am răspuns, că eram mică, abia intrasem la liceu, nu m-a băgat nimeni în seamă. Dar trăgeam cu urechea la ce spuneau unii și alții.

— Și ce spuneau?

— Păi ei nu-i prea plăcea aici, că noi suntem învățați cu lume multă, cu musafiri, cu petreceri. Acolo de unde venea ea trebuiau să fie toate la locurile lor, să fie casa măturată, bărbatul la patru ace… Dar de la o vreme se mai lăsase și ea pe tânjeală, mai venea cu câte o rochiță fistichie, a mers cu soră-mea aia mare la salon și s-a lăsat coafată, vopsită… Atunci a bătut-o frate-meu, mărturisi fata uitându-se împrejur, ca și cum s-ar fi ferit de urechi străine.

— A bătut-o?

— Da, i-a spus că lui îi plăcea așa cum o luase, că, dacă-i găsise de lucru la un magazin universal nu trebuia să se transforme într-o curvă. Și-apoi, la două zile, a dispărut. Mama i-a zis lui frate-meu să meargă în Bolintin, la ai ei, poate s-a-ntors acolo, dar nici ei nu știau nimic. Și, de gura lor, de gura mamei, a dat o declarație la Poliție. Dar el e convins și-n ziua de astăzi că a plecat cu un bărbat…

— Mda… Mulțumesc, voi reveni vineri seară, poate-l găsesc și pe fratele dumneavoastră.

— Sigur, sigur, reveniți, spuse tânăra zâmbind. Să vă conduc?

— Nu, mă descurc…

Matache tocmai aflase frânturi din niște povești de viață. I-ar fi plăcut să rămână peste program, să mai studieze dosarele, însă trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu fata din club. Putea amâna lectura pe a doua zi. Vedea în minte niște fragmente închipuite din trei vieți anoste în care apăruse o posibilă rază de lumină. Din nefericire, tocmai credulitatea sau disperarea femeilor nu le lăsaseră să vadă dincolo de aparențe.

Ajunse pe strada Înfrățirii aproape de ora trei după-amiază. În dreptul scării unde locuia Minescu, două bătrâne care stăteau pe banca de lemn de pe alee îl salutară, iar una dintre ele îi spuse cu un aer complice, privindu-l cu subînțeles:

— A venit, e acasă!

— Știu, doamnă, mă așteaptă, spuse Matache pe același ton.

Profesorul deschise ușa când inspectorul abia ajunsese la etajul său. Purta aceeași pereche de pantaloni cu care venise la Poliția de Sector și o cămașă gălbuie, spălată și călcată de atâtea ori, încât devenise lucioasă pe la cusături.

— Bună ziua, domnule inspector. Poftiți!

Matache se lăsă condus în sufragerie. Între apartamentele celor doi, tată și fiu, era o diferență ca de la cer la pământ. Profesorul nu avea multe piese de mobilier, însă toate păreau abia lustruite, atât biblioteca ticsită de cărți, cât și fotoliile cu brațe de lemn și măsuța de cafea dintre ele. Culorile covorului de iută erau proaspete, ca după spălat. Perdeaua agățată cu inele

metalice de bara nichelată fusese cu siguranță apretată. Faldurile erau distribuite în mod egal, ca trase cu linia.

— Domnule Minescu, aș avea câteva întrebări conexe anchetei.

— Desigur, spuneți.

— Pentru început, e vorba de mama dumneavoastră, începu inspectorul.

— Da…, încuviință celălalt, lăsând bărbia în piept.

— Ce relație aveați? Cum era viața de familie?

— Nu-mi amintesc prea multe, dar mama era mereu prezentă în viața mea. Mă ajuta la teme, mergea cu mine la orele de desen… Mi-a lipsit tare mult. Încă îmi lipsește.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Tata n-a fost niciodată un om vesel sau afectuos. Era foarte serios, ne impusese un program strict, milităros, viața noastră se desfășura după anumite repere orare, după reguli stricte… Moartea mamei l-a afectat și pe el. S-a schimbat mult.

— Era violent? V-a bătut vreodată? Se certa cu mama dumneavoastră?

— Nu, niciodată. Când greșeam, mă pedepsea în alte moduri: îmi interzicea să ies pe-afară, îmi dădea cărți de citit, chestii de-astea… Nici cu mama nu se certa. De fapt, ei nici nu discutau prea mult. La noi acasă nu prea se râdea. Poate doar de câteva ori pe an, când își invita colegii de la unitate cu soțiile și copiii.

— N-aveați rude cu care să vă vizitați?

— Nu, el venise în București de prin Bacău, iar mama își pierduse părinții de mică.

— Domnule Minescu, spuneați că ați vândut mașina în 2011.

— Da.

— Ați mai condus de-atunci?

— Nu, nici măcar o dată.

— Poate ați împrumutat mașina unui prieten, a unui coleg…

— Nu, n-am mai condus absolut deloc.

— Bine. Păi… aș mai avea o întrebare, dar nu știu dacă m-ați putea ajuta.

— Spuneți!

— E vorba de vecinul dumneavoastră care vă împrumutase garajul lipit de boxă.

— Istrate.

— Da, exact! Când s-a mutat din bloc?

— Prin 2013, cred… Da, atunci, în primăvara lui 2013.

— Cam atât am vrut să știu, o să vă rog să țineți telefonul la îndemână, în caz că vă vom căuta.

— Desigur, domnule inspector. Atâta doar că o să înceapă școala și nu pot vorbi în timpul orelor. Dar vă sun eu în prima recreație.

— E bine și-așa! De fapt, aș vrea să mai știu ceva! se prefăcu inspectorul că-și amintește. Aveți profil de Facebook?

— Nu, domnule… știți, eu sunt un om credincios și…

— Da, da, doar întrebam…

Matache părăsi apartamentul cu dorința de a deranja puțin ciucurii covorului, de a deschide fereastra, ca să strice perfecțiunea perdelei. Se uită la ceas și își sună superiorul.

— Șefu', eu tocmai plec de la Minescu.

— Ce-ai aflat?

— Nimic deosebit, moșul avea niște fixuri, dar se pare că nu i-a agresat niciodată. Înclin să-l cred, părea mult mai relaxat decât la secție.

— Bine, Sorine, vorbim mâine dimineață! Eu o șterg de pe-aici. Nu mai veni nici tu, că nu pierzi nimic.

— Da, șefu', mulțumesc frumos! zâmbi îndatoritor Matache, de parcă celălalt l-ar fi putut vedea.

Îi convenea să ajungă acasă mai devreme. Parcă ar mai fi tras un pui de somn până la marea întâlnire.

În biroul său, comisarul Iordan verifică programarea la frizer. Trebuia să se pregătească pentru ziua de joi. În plus, Darius îl anunțase printr-un mesaj pe WhatsApp că luase corigența la fizică.

Capitolul 8. Flăcări vii

„Mă doare orice clipă fără tine, dragule.”

„Sărut inimioara ta frântă.”

„Aș prefera să-i lipești cioburile, Toni. S-o ții în palmă și s-o-ncălzești.”

„Andreea mea dulce, diseară rămân la tine. Vom avea timp pentru toate.”

★

Comisarul vedea buzele lui Victor mișcându-se, îl zărea pe Matache agitându-se nervos prin biroul IT-stului, însă nu se putea concentra la discuția celor doi. Fusese luat mai mult pe sus de inspector și dus la etajul șase. Se gândea la noaptea ce urma, la surpriza pe care voia s-o facă Andreei, dar i-o dezvăluise printr-un mesaj, la ultimele săptămâni când o vizitase aproape zilnic, la corpul acela suplu care-i stârnea dorințe chiar și atunci când era la kilometri depărtare…

— Ce ziceți, șefu’, demarăm operațiunea „Rendez-vous”? întrebă Matache aproape de urechea lui.

— Ce acțiune? Ăăă, da, vreau să mai aud o dată detaliile, încercă Iordan să pară meticulos, mascând astfel lipsa de atenție.

— Cu ce să încep? se foi Matache nerăbdător.

— Cu începutul, răspunse sec comisarul.

— Buuun… Cu trei săptămâni în urmă am apelat la Victor pentru a ne crea un profil-capcană. A folosit unul fals, deja existent, căruia i-a lipit poza Sandrei. S-au urmărit, cu precădere, contactele comune cu cele ale Dorinei Stratulat. Cinci zile mai târziu, Luminița Arsene a primit o cerere de prietenie de la un individ, Suflet Curat, care are ca poză de profil două mâini împreunate ca pentru rugăciune. Are o singură fotografie: un grup de tineri undeva la munte. Proprietarul contului poate fi oricare dintre ei, sau niciunul; poate fi pusă la plesneală. Victor, păpușarul nostru, a acceptat cererea după vreo două zile și a răspuns mesajelor trimise de bărbat. Pare un om școlit, dar nu intelectual, am apreciat că ar avea până

în cincizeci de ani după referințele muzicale sau beletristice, oarecum nefericit, dar împăcat cu soarta.

— Ce referințe, mă?! începu Iordan să râdă în hohote.

— Șefu', eu acum vă povestesc așa cum aș scrie în raport, ca la carte, zâmbi Matache, apoi continuă: Așa… nu vorbește despre familie, deci poate fi însurat și cu cinci copii sau călugăr de la schit. În timp, a făcut diverse complimente, ba chiar a cerut o poză mai recentă. A lansat niște invitații pe care Victor – adică Luminița – s-a prefăcut a nu le înțelege; n-a fost insistent, a continuat discuția ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am aruncat noi o momeală, adică am povestit un episod de violență conjugală care a șocat femeia, iar el a stat o jumătate de noapte s-o consoleze. A doua zi, adică ieri, a invitat-o la o cafea. Femeia i-a răspuns că are nevoie de timp de gândire, că ea niciodată n-a făcut așa ceva, că e credincioasă, etc.…

— Asta am înțeles, dar ce aveți de gând?

— O trimitem pe Sandra să se întâlnească cu individul. Îi punem microfon și un pandantiv cu cameră de luat vederi. Noi vom fi deja acolo când vor sosi ei. Ascultăm și înregistrăm. Dacă fata e amenințată, intervenim. Dacă îi propune să plece cu el, ea va refuza politicos.

— Și voi vreți să-l prindeți așa, doar din vorbe? De ce nu i-ați urmărit IP-ul? interveni Iordan.

— Domnule comisar, ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit, răspunse ofensat Victor. Din păcate, se loghează la niște rețele wireless, free, din zone publice. Sau direct la antenele operatorilor de telefonie, ceea ce înseamnă că are un abonament cu internet inclus. Putem depista operatorul, dar în lipsa unui număr, nu le putem cere un raport. În plus, solicitarea ar trebui să vină din partea unei instanțe judecătorești, ori noi suntem departe de a acuza pe cineva. Ar mai fi o soluție: să cerem înregistrările tuturor camerelor de luat vederi din zonă și, în intervalele de timp când el e activ, să pândim bărbații care ar manevra un telefon, o tabletă, un laptop, ceva… Numai că asta ar dura destul de mult. Poate cei de la instituțiile publice să fie mai cooperanți, dar cu proprietarii de baruri și restaurante e greu al naibii. Am mai avut un caz…

— Da, bine, am înțeles, acceptă comisarul. Unde i-a dat întâlnire? Stai, nu-mi spune: în Centrul Vechi, nu-i așa?

— Exact! confirmă Matache, plictisit deja de discuția care nu se mai sfârșea.

— Voi cu Sandra ați vorbit? vru să se asigure Iordan.

— Am bătut eu niște apropouri, răspunse inspectorul. Vrea neapărat machiaj, pentru că se teme. Mai vrea un spray paralizant, pentru cazul în care noi n-am putea interveni la timp.

— Eu sunt de acord, faceți un raport la comandant și cereți aprobare pentru deplasare, aparatură, tot ce vă mai trebuie. Când e întâlnirea?

— Diseară, la șase. La „Rainbow".

— Hai, lasă-mă! Vrea s-o dea pe spate, exclamă comisarul.

— Ați fost acolo?! se miră Victor.

— Dac-am trecut de patruzeci de ani n-am voie prin baruri sau cafenele? Am fost, am băut ceva, am plâns la plecare… Asta e, a doua oară nu mă mai prind p-acolo… Băieți, vă descurcați singuri? Nu de alta, dar am o treabă. Nu uitați să luați și pe careva de la Circulație. Ar fi bun unul cu o motocicletă, să se strecoare prin trafic.

— Bine, șefu', și mai râdeați de mine că mă uit la „Polițiști fără frontiere"! glumi Matache.

— Diferența dintre noi e că tu vorbești din filme, eu din experiență, puștiule! îi aruncă Iordan din mers, bătându-l pe umăr.

Inspectorul rămase alături de Victor pentru a pune la punct detaliile. Luaseră în calcul și varianta că acel Suflet Curat era străin de cazul de pe Aleea Macilor sau de orice tentativă de violență asupra unei femei. O chemară și pe Sandra pentru a-i spune în ce direcție ar fi trebuit să ducă discuția, ce cuvinte-cheie să folosească, pentru ca polițiștii să urmărească reacțiile bărbatului, de ce cuvinte să se ferească.

Petrecură ultimele două ore verificând conexiunile, reglând frecvența pe care emitea transmițătorul Sandrei, studiind, pe hartă sau pe fotografii recente, locul optim de unde cei doi ar fi putut urmări cel mai bine întâlnirea. Polițista avu de suportat și o ședință de machiaj în urma căreia, după aplicarea tonurilor potrivite de fond de ten și pudră, arăta cu câțiva ani mai bătrână, complet schimbată.

— Stai! sări Matache. Eu nu mă pot expune. Să presupunem că făptașul a auzit de explozie și a fost în grupul de curioși care asista echipele de intervenție. M-a văzut. Nu pot risca să apar întâmplător, pe post de client, la „Rainbow”.

— Mă lași singur? interveni Victor, nemulțumit. Ia stai așa, am o idee! Ne luăm niște blugi tăiați, niște adidași colorați și hanorace cu glugă! Abia nu ni se văd căștile.

— Da, ne vopsim pe față și imităm solistul de la Carlas Dreams…, râse Matache.

— Eu nu glumesc!

— Nici eu! precizează Victor. Cine ar putea ghici că, sub un hanorac cu glugă și niște blugi cu talie joasă, se ascunde polițistul suplu, cu freza impecabilă și cămăși care-i vin ca turnate?

— Ok, încercăm…, admise Matache. Dar doar pentru că sunt extrem de curios.

— Să trecem pe la mine, să-ți alegi câte ceva, propuse IT-stul.

— Nu prea ne potrivim, pară inspectorul.

— Asta-i ideea! Vei purta niște haine largi, va trebui să te simți confortabil în ele, să-ți schimbi mersul… în pula mea, nu poți s-o lași doar pe Sandra să se deghizeze!

— Ai dreptate, să mergem! Trebuie să fim acolo înaintea lor, acceptă inspectorul.

La cinci și jumătate, doi tineri îmbrăcați în hanorace, cu glugile pe cap, se așezară la una dintre mesele de pe terasa cafenelei „Rainbow”. Urmăreau atenți fiecare nou client, deși, văzuți din afară, păreau preocupați de telefoanele mobile. La șase fără cinci apăru Sandra, îmbrăcată într-o rochie albastră ce-i trecea de genunchi, cu o poșetă mare, roșie, și balerini de aceeași culoare. Se așeză stingheră la o masă din interiorul cafenelei și comandă o apă plată. Două minute mai târziu, alături de ea veni un bărbat de aproape cincizeci de ani, îmbrăcat în blugi, cămașă și geacă de fâș. Matache îi trimise un mesaj lui Victor: „Cine-i ăsta, frate?!”. Primi, aproape imediat, răspunsul: „Habar n-am, să ascultăm!”.

— Bună seara, domnișoara Luminița!

— Bună seara!

— Mă bucur tare mult că mi-ați acceptat invitația. Știți, eu nu prea ies în oraș.

— Nici eu, recunoscu Sandra din spatele personajului.

— V-aș recomanda o prăjitură bună, cu ciocolată, spuse necunoscutul, studiind meniul.

— Ați mai fost pe-aici?

— O singură dată, am ieșit cu colegii după serviciu și, cum eu nu beau bere sau alte băuturi alcoolice…

— Nici dumneavoastră? sublinie femeia.

— Nu, de mulți ani…, spuse bărbatul oftând.

— Eu nu prea consum nici cafea…, plusă Sandra.

— Eu beau o cafea, dar numai pentru că am tensiunea mică și medicul mi-a recomandat una, dimineața, în loc să iau medicamente.

Discuția continuă pe același ton; cei doi polițiști schimbau mesaje de genul: „Dacă mă plictisesc, pot să-mi pun muzică în căști?”, „Nu, poți să-l suni pe Iordan să-l chemi, că am dat peste un criminal periculos și nu-l putem pune la pământ!”, „Șmecher comisarul, s-a scos! Ne-a lăsat pe noi. Cât crezi că stăm?”, „Nu mai mult de o oră. Ori nu-i place gagica, ori așa tatonează el terenul”, „Da, dar tot ar merita să-l sunăm pe Iordan…” Urmară câteva emoticoane cu zâmbete sau rânjete, iar cei doi tineri se implicară într-o discuție despre femei sau muzică, ascultând în căști convorbirea celor doi.

★

În apartamentul Andreei, comisarul Iordan se întinse relaxat pe spate, pe patul din dormitor învelit în lenjerie de mătase roșie. Le spusese Norei și copiilor că avea o acțiune de supraveghere într-un caz de tentativă de omor. Explicația lui nu prea-i interesase pe cei trei. Erau obișnuiți cu lipsa bărbatului de acasă, uneori pentru zile întregi. Toni trase peste el cearșaful, rușinat oarecum de burta care începuse să se rotunjească. Când Andreea se întoarse cu două pahare de vin alb, comisarul se ridică într-un cot și ciocni cu femeia. Nu se putu abține să admire talia suplă, coapsele prelungi, sânii plini legănându-se în ritmul mersului.

Luă doar o înghițitură din lichidul rece, parfumat, apoi lăsă paharul pe noptieră. Întinse brațul, făcând semn femeii să i se alăture. Andreea se așeză cu tâmpla pe abdomenul bărbatului, alintându-i pieptul cu dosul mâinii. Iordan își trecu degetele printre șuvițele maro-

roșcate. Simțea dorința punând stăpânire pe el, niște furnicături ridicându-i-se din călcâie până spre stomac, o fierbințeală învăluindu-i, în spirale, penisul erect. Femeia îl simți și se răsuci cu fața în jos, apucând marginea cearșafului cu vârfurile degetelor, trăgând încet de ea.

Soneria telefonului sparse liniștea în care se mai auzeau numai ritmurile tot mai alerte ale respirațiilor celor doi.

— Să-mi bag pula! exclamă, înciudat, Toni Iordan.

Își drese glasul și răspunse apelantului:

— Da, Oancea! Te salut!

— Mai ești la birou sau ai ajuns acasă?

— Nu, nu mai sunt la birou. De ce?

— Ei, nu-i nimic, voiam să te rog să treci pe-aici. Dar vorbim mâine dimineață.

— S-a întâmplat ceva cu femeia? E bine?

— Neurochirurgul a scos-o din semicomă. E confuză, ușor amnezică, însă am purtat un scurt dialog.

— Foarte tare! Mersi de telefon! Cred, totuși, că o să vin mâine.

— Cum vrei! Te aștept! Seară bună!

— Mersi la fel!

Comisarul aruncă telefonul la câțiva pași distanță de pat. Cuprinse, cu brațul drept, mijlocul Andreei care se întinsese cu capul pe pernă, cu spatele la el. Îl înnebuneau curbele dulci ale taliei, ale șoldurilor. Le-ar fi mângâiat ore întregi.

— Iubita mea…

— Da…?!

— Nu te supăra pe mine, sunt… adică știi tu, nu am o muncă de birou. Trebuie să răspund la telefoane, să…

— Înțeleg, răspunse femeia îmbufnată. Doar că mi-e dor, tare-tare dor…

— Of, inimioară…

Iordan îi sărută lobul urechii, alintând pielea catifelată a umărului. Îi lipi trupul de al lui, strecurându-și mâna pe dedesubt. O îmbrățișă strâns, cu degetele răsfirate pe abdomen. O simți destinzându-se, gemând încet.

De pe covor, telefonul începu să sune insistent. Comisarul decise să-l ignore, însă Andreea se desprinse din strânsoarea lui, se ridică și i-l aduse. Bărbatul își trecu, nervos, mâinile peste față. Respinse apelul, însă în doar câteva secunde primi un altul, de la același număr.

— Ce e, Sorine?! strigă nervos.

— Șefu', am vești! Vă sun de la birou.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat? A apărut Minescu?

— A apărut, dar altcineva. Un tip la vreo cincizeci de ani, solid, aspect comun. A aburit-o pe Sandra, au vorbit vreo două ore despre tot felul de chestii. N-a spus nimic concret despre el, în schimb a tras-o pe ea de limbă.

— Bine, și nu puteai să-mi spui asta mâine dimineață?

— M-am gândit că vreți să știți. S-au despărțit în fața barului, ea s-a dus spre stația de metrou, el a plecat cu o dubiță albă, cu inscripția unei firme de distribuție. Colegul de la Circulație s-a dus în urmărirea lui, să vedem pe unde stă, noi am recuperat-o pe Sandra și ne-am întors la birou. L-am căutat în baza de date a Poliției, după imaginile înregistrate cu camera ascunsă. Un băiat de la bar ne-a adus paharul din care a băut, deci avem și amprentele lui. Vreți să știți cum se numește?

— Dracu' să-l pieptene! Cum îl cheamă?

— Cornel Istrate.

— Așa, și? țipă Iordan, simțind că în curând avea să se alăture colegilor săi.

— Istrate se numea vecinul care-i lăsase garajul lui Minescu cel bătrân. Poate fi fii-su.

— Să-mi bag pula! se dezlănțui comisarul.

Coborî grăbit din pat și începu să se îmbrace din mers, ținând telefonul sprijinit de umăr.

— Sună-l pe Pop, să vină la laborator! Ne trebuie analiza amprentelor acum! Aflați-i adresa, iar băiatul de la Circulație să stea lipit ca scaiul de el, orice ar face, oriunde s-ar duce. Vin în zece minute!

— Am înțeles, să trăiți! spuse Matache, făcându-le cu ochiul lui Victor și Sandrei. V-am spus eu că am făcut bine să ne-ntoarcem aici! adăugă după ce Iordan închise.

Comisarul se așeză pe marginea patului, încercând să sărute femeia care se ascunsese sub cearșaf. Nici un masaj al coapselor, unul al sânilor, un gâdilat în tălpile picioarelor peste stratul fin de mătase lucioasă, n-o convinseră să-l privească.

— Mă-ntorc, iubito, să m-aștepți!

Nu primi niciun răspuns, așa că părăsi apartamentul fără să-și ia rămas bun. Din mașină dădu un mesaj către Matache, prin care-l anunța că avea să mai întârzie; voia

să treacă pe la spital. Apoi îl sună pe Oancea, să-și anunțe vizita.

La spital, găsi un loc de parcare foarte aproape de intrare. Flutură legitimația prin fața agentului de pază și luă liftul până la etajul doi. Holul era pustiu. Sună la soneria secției de Terapie Intensivă, iar cel care-i deschise fu chiar șeful secției ATI.

— Scuză-mă că te-am sunat, dar m-am gândit că… știi tu…

— Stai liniștit! Între timp am mai aflat niște chestii, așa că nu puteam s-o las pe mâine.

Se lăsă condus în același salon unde văzuse, pentru prima dată, femeia. Rezidentul cel țâfnos ieșea cu o tăviță cu medicamente. Iordan avu un moment de ezitare. Nu se gândise nicio clipă cum ar fi putut să arate victima. O mai vizitase la o săptămână după atac, însă i se păruse neschimbată.

În seara aceea, comisarul văzu cum zgârieturile de pe față lăsaseră în urmă doar niște urme fine, roșiatice. Probabil, în timp, aveau să se estompeze. Culoarea țesuturilor revenise aproape de normal, edemele se retrăseseră. Merse până în apropierea patului și se așeză pe scaunul de alături. Se uită întrebător la Oancea.

Medicul ocoli patul, luă mâna dreaptă a pacientei, apoi îi șopti aproape de ureche:

— Doamna Alexe, a venit cineva să vă vadă!

Pleoapele fluturară slab de câteva ori. Ochii femeii se deschiseră pe jumătate, se închiseră, după care îl fixară pe comisar.

— Cine sunteți? îl întrebă.

— Comisar Anton Iordan, de la Poliția Sectorului 2. Ați avut un… accident. Voiam să știu ce vă amintiți, spuse interlocutorul, înciudat că nu-l întrebase, în prealabil, pe Oancea, în ce constatase acel scurt dialog.

— Nu știu…

— Nu vă amintiți nimic?

— Nimic! și o lacrimă începu să-i curgă spre tâmplă.

— Știți, ne-ar putea ajuta orice amănunt. Dacă nu puteți spune acum, lăsați vorbă la domnul doctor și eu sau colegul meu vom veni aici.

— Am dormit mult, șopti femeia.

— Ai fost într-o semicomă care te-a ajutat să-ți revii, Dorina, ți-am mai spus, o lămuri Oancea.

— Nu aici, acolo, în mașină!

— Ai dormit într-o mașină?

— Nu voiam, dar eram atât de obosită… toate se-nvârteau… nu puteam să strig. Am amețit, am amețit…

— Nu-i nimic, toate astea au trecut, acum ești bine, vei fi și mai bine, o încurajă medicul.

— Mai spuneți-mi ceva de mașină, insistă Iordan. Orice vă amintiți: culoare, miros, textura huselor, miză acesta pe spiritul de observație feminin.

— Mare și fără ferestre. Întuneric, benzină. Toate se-nvârteau. Cutiile…

— Poate fi o dubă? întrebă comisarul.

— Nu știu. Mare și fără ferestre.

Medicul îi făcu semn comisarului că stătuseră destul. Pe unul dintre monitoare văzu ritmul cardiac cum începea să crească. Iordan își așeză palma peste mâna ei stângă și strânse ușor.

— Mulțumesc mult! Va fi bine, ai încredere în noi!

Primi doar o mișcare din pleoape, un clipit mai lung, ca o confirmare.

Oancea îl conduse până la parter. Iordan îi dezvălui că ancheta era cât pe ce să se finalizeze; simțea asta. De fiecare dată, înainte de a pune mâna pe un infractor periculos, avusese același tremur în capul pieptului. Se înșelase când i-l atribuise nurilor Andreei. Îl stârnea și ea, dar în alte moduri. Îi era ciudă că se lăsase stăpânit de dorință, că, pentru prima oară, preferase să amâne verificarea unei piste și să aleagă propriul confort. În același timp, întâlnise singura femeie pe care nu și-o putea scoate din minte, al cărei miros îi persista în nări zile întregi după ce o întâlnea.

În biroul inspectorului Matache era o foială continuă. Pe una dintre mese, în cutii de carton, rămăseseră câteva felii de pizza. Un termos cu cafea tocmai se golea într-un pahar de plastic, ținut de o necunoscută. Iordan vru s-o întrebe cine era și ce căuta acolo, însă femeia se dădu de gol, urându-i bun venit:

— Asta e pentru dumneavoastră, domnule comisar!

— Ptiu, drace! Sandra, tu ești?

Ea făcu două piruete, ținându-se cu degetele de poalele rochiei. Începu să râdă, cu capul pe spate:

— În seara asta sunt Luminița, dar de mâine puteți să-mi spuneți Sandra!

Comisarul se îndreptă spre biroul unde Sorin și Victor se uitau concentrați la imaginile de pe un monitor.

— Băieți, am vești bune! Dorina Alexe e conștientă, se pare că se va recupera. A zis ceva de-o mașină mare și fără ferestre. Voi ce-ați aflat?

— Acum căutăm firma de distribuție. Livrează tot felul de produse către baruri, restaurante, cafenele. Mașina aia mare ar putea fi dubița lui Istrate, răspunse Matache. Colegii Sandrei caută prin baza lor de date informații despre domicilii anterioare.

— Încotro a plecat individul?

— Se pare că a ajuns acasă, a parcat mașina în fața unei curți, pe strada Gheorghe Doja. Am reperat-o pe hartă, e undeva la mama naibii, aproape de parcul Pantelimon. Colegul nostru îl pândește. E însoțit de agentul Pătran, de la Secția Șapte. Mai așteptăm rezultatele de la doctorul Pop, cu amprentele.

— E bine, simt că ne apropiem!

— Șefu', dacă e doar o coincidență?! Dacă năvălim peste om în puterea nopții și el n-are decât vina că s-a-ntâlnit cu-o femeie în Centrul Vechi? întrebă inspectorul, ezitant.

— Mai taci din gură! Cine-mi spunea că nu e o coincidență că Minescu-ăl bătrân are parte numai de femei spânzurate?! Ei, acum eliminăm un suspect. Sau rezolvăm cazul, răspunse calm Iordan, servindu-se cu o felie de pizza.

Răspunsurile le veniră aproape simultan. Matache primi un telefon de la Pop prin care-l anunța că amprentele se potriveau, bărbatul de la „Rainbow" fusese cu siguranță în subsolul blocului de pe Aleea Macilor. Un coleg al Sandrei năvăli pe ușă și-i înmână acesteia copia unei cereri tipizate prin care Cornel Istrate cerea preschimbarea cărții de identitate, ca urmare a mutării adresei de domiciliu, de pe Aleea Macilor pe strada Gheorghe Doja. Era înregistrată la Sectorul 3 în aprilie 2013, cu trei ani în urmă.

Iordan zâmbi mulțumit.

— E-al nostru, băieți! Bravo, ați făcut treabă bună!

— Nu mergem să-l săltăm? sări Matache de pe scaun.

— Nu, mergem să discutăm cu el, iar dacă avem motive întemeiate, mâine dimineață îi cerem procurorului Tănase un mandat de aducere sau de reținere. Unul de percheziție, dacă e cazul!

— Păi în seara asta de ce-l mai deranjăm? întrebă inspectorul cu subînțeles. N-avem amprentele lui la locul infracțiunii?

— Uite-așa, de-ai dracului, dacă noi nu stăm liniștiți acasă, să nu stea nici el, rânji Iordan. Nu putem să-i spunem de amprente, că nu le-am obținut nici cu acordul lui, nici cu hârtie de la procuror. Pe de altă parte, pot fi de pe vremea când locuia acolo și e normal să le găsim, înțelegi?

— Stați așa! ridică palma Victor, așteptând să iasă o hârtie din imprimantă. Am căutat firma de distribuție. Au niște mașini mari și niște dubițe mici, Kangoo. N-ar fi o idee să comparați urmele de pneuri din garaj cu cauciucurile lui Istrate?

— Bravo, mă, poate te transferi de la IT direct la Criminalistică! îl încurajă comisarul.

— Dacă tot eram aici…, dădu Victor din cap.

Iordan îi făcu semn lui Matache să-l urmeze.

— Noi ce facem? se miră Sandra, începând să-și amintească ritmul de lucru dinainte de a naște gemenii.

— Voi mergeți acasă și discutăm de dimineață, spuse comisarul tranșant, arătând spre ea și Victor. Vă mulțumesc!

— Ok… dădu tânăra din cap. Începuse să-mi placă.

— Nu-i nimic, data viitoare tot la tine apelăm. Poate te deghizezi într-o bunicuță cocoșată, râse Iordan prinzând-o ușor de braț.

Parcurseră în tăcere drumul spre străduța periferică. Iordan abia aștepta să se termine acțiunea acelei seri, să se întoarcă în pat, alături de Andreea. Matache era entuziasmat, ar fi turuit în continuu, însă figura gânditoare, posomorâtă a superiorului său îi tăiase elanul.

— Ia uite, Sorine, ce palate s-au ridicat și p-aici! îi arătă Iordan două case cu turnulețe.

— Îhâm… aprobă celălalt, prefăcându-se atent la trafic.

De fapt, Peugeot-ul 207 era singura mașină de pe străduța îngustă, slab luminată.

— La ce număr mergem? vru să știe comisarul.

— 244, răspunse Matache monosilabic.

— Gata, am ajuns, îi arătă Iordan un gard din plăci metalice, dincolo de care se zărea acoperișul unei căsuțe bătrânești.

În fața ei, era parcat un Kangoo alb cu o siglă verde. Coborâră amândoi din mașina de serviciu și se îndreptară spre poartă. Un autoturism de pe celălalt trotuar aprinse farurile de două ori, semn că Pătran și băiatul de la Circulație erau pe poziții. Comisarul bătu cu palma în căsuța poștală. N-avură de așteptat mai mult de două-trei minute. De dincolo de panoul de tablă, auziră glasul unei femei:

— Cine e?

— Comisar Iordan și inspector principal Matache, de la Poliția Sectorului 2, spuse Iordan oficial.

Femeia descuie, apoi întredeschise poarta. Își strângea un pulover vechi în jurul trupului. La prima vedere, era trecută de patruzeci și cinci de ani, nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme, iar palma pusă streașină în dreptul frunții nu-i ascunse ochii roșii, de parcă plânsese de curând. Sub razele slabe ale becului cu halogen de pe stâlpul din apropiere, polițiștii văzură trei urme lunguiețe, roșii, pe obrazul drept, ca urma unei lovituri de palmă dată cu sete.

— Pe cine căutați?

— Pe Cornel Istrate. E acasă?

— Este… e soțul meu, spuse femeia făcându-le loc să intre în curte. Poftiți, vă rog, știți, nu vreau să vadă vecinii…

— Îl puteți chema?

— Desigur.

Din casă, nemaiașteptând să fie invitat la discuția cu cei doi, apăru un bărbat robust de aproape 1,80m. Se sprijini de tocul ușii, iar comisarul, care înaintase spre el, îi zări obrajii roșii și simți mirosul de vin ieftin. Avu impresia că femeia se trăgea în spatele său, de parcă și-ar fi dorit să fie apărată. Polițiștii se prezentară din nou, iar comisarul îi puse bărbatului prima întrebare:

— Am venit în legătură cu un caz de tentativă de omor, în care ne-ați putea ajuta în calitate de martor. Ce ziceți?

— Și dacă nu vreau? întrebă Istrate cu limba împleticindu-se, lungind cuvintele.

— Dacă nu vreți, cerem procurorului un mandat de aducere și purtăm această discuție la sediul Poliției, răspunse Iordan, ușor iritat.

— Bine, să zicem… Ce vreți?

— Ați domiciliat pe Aleea Macilor?

— Da.

— Până când?

— Dracu' știe… Când am plecat de-acolo, Ileana? făcu apel la memoria soției.

— Acum trei ani, în 2013.

— Da, da, așa e, 2013.

— Aveați și un garaj la subsol?

— Da, aveam, da ăl bătrân îl vânduse la unul de la scara ailaltă, unu' cu-o Dacie veche, admise gazda, rezemându-se mai bine de bucata de lemn.

— Vă amintiți numele lui?

— Mircescu, Mănescu, ceva de genu-ăsta…

— Minescu? sugeră Iordan.

— Da, exact, Minescu! Era colonel, avea uniformă de-aia kaki cu multe grade. Ce-a făcut, a murit hodorogu'?

— N-are nicio importanță, dar nu, n-a murit. Vrem să știm: când ați fost ultima oară în acel garaj?

Istrate se lăsă pe vine și începu să râdă nervos, sacadat.

— Hăhă… ia uite de ce le arde domnilor polițiști! De când eram copil… cine să mai știe?!

— Sigur n-ați fost de curând pe-acolo? insistă comisarul.

— Neah! dădu bărbatul din mână.

— Unde ați fost în noaptea de 29 spre 30 august? Duminică spre luni, dacă v-ajută.

— Io nu lipsesc nopțile de-acasă! Și pe 23 și pe 29 și pe 30 tot aici, acasă, cu nevastă-mea am dormit! veni rapid răspunsul lui Istrate. Zi, tu, femeie, nu-i așa?!

Iordan simți o foială scurtă în spatele lui, dar nu schiță niciun gest. Femeia se întorsese spre Matache și îi făcuse un semn scurt din cap, de la stânga la dreapta.

— Domnule Istrate, avem probe care vă plasează în alt loc în acea perioadă, interveni inspectorul.

— Tu cine mai ești?

— Inspector principal Sorin Matache, veni răspunsul prompt, iar tânărul se alătură comisarului, să poată fi văzut de gazdă.

Istrate avu o ușoară tresărire, de parcă ar fi recunoscut purtătorul hanoracului cu glugă. Spuse, însă, imediat, sigur pe el:

— N-aveți niciun fel de probă, aici am fost!

— În cazul ăsta vom emite un mandat și pe numele doamnei, pentru lămuriri. Va trebui să precizăm că mărturia mincinoasă constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la unu la cinci ani.

— Așa, și?! bravă Istrate. N-aveți nimic, vreți să mă dau eu de gol, ca prostu', pentru cine știe ce furăciune.

— Vă putem plasa amprentele pe suprafețe din garajul și boxa de pe Aleea Macilor. Putem compara urmele de pneuri de la Kangoo-ul din fața porții cu unele din garaj. Putem cere înregistrările unor camere de luat vederi din diverse zone ale orașului unde e rețea wireless. Le putem compara cu perioade în care erați activ pe Facebook. Putem face o mulțime de lucruri. Toate absolut legale! rosti apăsat Iordan apropiindu-se de el.

— N-aveți decât, eu n-am nimic de spus! se încăpățână Istrate.

— Ar fi bine să mergeți cu noi, la sediu, să discutăm mai pe larg, insinuă Matache cu ochii la femeia care începuse să tremure de spaimă.

Era evident că se temea să rămână singură cu el. Dacă, din cine știe ce motive, o pălmuise înainte de apariția lor, starea de nervozitate care i se accentua l-ar fi făcut mult mai violent.

— Apropo, v-ați lovit soția?

— În seara asta sau așa, în general? întrebă zeflemitor bărbatul, așezându-se în fund pe pragul casei.

— În seara asta, să zicem, precizează comisarul.

— Da, o mai ating din când în când, să știe cine-i bărbatu-n casă!

— Obișnuiți să bateți femeile? Să le pedepsiți în vreun fel?

— Doar p-alea care nu m-ascultă! rânji Istrate.

— Domnule Istrate, vă sfătuim să rămâneți, pe timpul nopții, la domiciliu. Doi colegi de-ai noștri vă vor supraveghea locuința. Mâine dimineață, la ora șase, venim cu un mandat de aducere. Din păcate, n-ați fost prea convingător și ați avut o atitudine ostilă desfășurării anchetei. Doamnă, v-am recomanda să petreceți noaptea undeva unde să vă simțiți în siguranță. Vă ducem noi, cu mașina.

— Dar eu nu…, spuse Ileana Istrate îngrozită, uitându-se când la soț, când la cei doi polițiști.

— E o recomandare, precizează Iordan.

— Bine, merg! se hotărî ea și făcu doi pași spre poartă.

— Unde crezi că te duci?! Nu rămâi tu cu mine după aia?! strigă Istrate, încercând să se ridice, însă nu-l băgă nimeni în seamă.

Cei doi însoțiră femeia până la Peugeot. Iordan traversă spre mașina lui Pătran și-i ordonă să nu piardă din ochi casa de la numărul 244. Se așeză în dreapta, lăsându-l tot pe Matache la volan.

— Unde vă ducem, doamnă?

— Nici nu știu, aș merge la sora mea, vă spun eu cum s-ajungeți.

— În regulă, spuse ușurat comisarul. Doamnă, dumneavoastră aveți calculator?

— Avem un laptop, dar eu nu prea… Când îl lasă Cornel acasă mă mai joc niște jocuri de-alea cu biluțe colorate, dar e al lui…

— Cont de Facebook aveți?

— Nu, Doamne ferește! zâmbi ea amar.

— Dar soțul dumneavoastră?

— Cred că da, când e acasă, mai tot timpul stă cu ochii-n telefon.

— Că vorbim de statul acasă, obișnuiește să lipsească? Știu eu, în deplasări de mai multe zile, sau peste noapte…

— Da, mai lipsește…

Matache opri în dreptul casei indicate de femeie și așteptă să fie primită înăuntru. Cererea lui Iordan îl luă prin surprindere:

— Sorine, ia caută tu pe net o florărie non-stop!

— O… ce?!

— O pulă! O florărie, Sorine, nu știi ce-i aia?!

— Ba da, dar…

Inspectorul începu să tasteze și spuse primul nume afișat de motorul de căutare.

— Uitați, „Florăria bizantină”, pe Bulevardul Regina Maria!

— Ei, acolo mă duci!

— Am înțeles, să trăiți! se conformă inspectorul, zâmbind cu subînțeles.

— Nu mai rânji, că nu te trec pe tabelul de premiere trimestrul ăsta!

★

Agentul Pătran îl invită pe Istrate să coboare din mașina de Poliție în fața blocului de pe Aleea Macilor. Interogatoriul de la prima oră a dimineții fusese neconcludent, atitudinea martorului rămânând la fel de ostilă ca în seara precedentă. Iordan avusese ideea de a merge la locul faptei. Îi plăcea să-și confrunte suspecții cu dovezi solide. Amprentele, date de bună-voie, erau identice cu cele de pe paharul din cafenea, dar și cu cele parțiale prelevate din garaj și boxă. Anvelopele dubiței se potriveau cu profilul pneurilor din garaj.

Comisarul Iordan și inspectorul Matache îi urmară pe cei doi spre ușa de la intrare. Pătran se opri, prinzându-l de cot pe Istrate.

— Mergem aici sau la garaj? întrebă agentul.

— Aici, că e sigilat de noi, nu mai spargem și garajul, răspunse sec comisarul, uitându-se în sus.

Colțurile câtorva perdele se mișcară încetișor. Ziua rece, înnorată, ținea locatarii în spatele geamurilor închise, însă și de acolo se puneau la curent cu activitatea din zonă. Le făcu semn celor doi să înainteze. El merse în urma lor, însoțit de Matache. Coborâră cu atenție treptele spre subsol. Pătran aprinse lanterna, îndrumându-i pe ceilalți spre boxa colonelului Minescu. În timp ce el căuta cheia lacătului montat de mecanicul Poliției, Istrate întinse fără ezitare mâna spre întrerupătorul de pe perete și aprinse lumina în boxă. Matache se uită cu subînțeles la Iordan și anunță pe un ton voit neutru:

— Șefu', am uitat ceva în mașină, mă întorc imediat!

— Du-te, ne găsești aici! încuviință comisarul.

Acesta încerca să ghicească intenția inspectorului; se lămuri când primi un sms plin de prescurtări, care s-ar fi tradus: „Instalația nouă de iluminat e de acum doi ani!!! Mă duc să verific."

Urcând în fugă scările, Matache încerca să-și amintească unde locuia doamna Marcu. Recunoscu ușa apartamentului 53 de la etajul doi și sună scurt. I se deschise aproape imediat. Bătrâna îmbujorată părea să-l aștepte.

— Sărut mâna! Mă mai țineți minte? Inspector Sorin Matache…

— Te țin, te țin, că nu-s chiar așa de veche…, îl întrerupse femeia. Ia zi, l-ați prins?

— Încă nu, dar suntem foarte aproape. Spuneți-mi un singur lucru: în ziua aceea, când am venit la dumneavoastră, ați spus că instalația de iluminat de la subsol a fost modernizată de curând. Îmi puteți spune cu exactitate când?

— Acum doi ani, în 2014!

— Sigur?

— Absolut! întări bătrâna.

Inspectorul coborî zâmbind cele două etaje, apoi scara spre subsol. Intră în boxa lui Minescu, unde Istrate se uita în sus, spre grinzile metalice. Voia să pară impasibil, însă avea întipărită pe față satisfacția unui iubitor de artă vizitând galeria unui muzeu. Cei de față ar fi putut jura că el, cu ochii minții, vedea încă trupul acela atârnat, simțea aceeași împlinire ca în momentul când își desăvârșise opera.

— Domnule Istrate, vă întreb din nou: când v-ați mutat din bloc?

— În 2013, cum v-am spus! spuse sigur pe el.

— Când ați fost ultima oară în garajul care a aparținut familiei dumneavoastră? insistă comisarul.

— Ohooo… demult! După aia l-a vândut ăl bătrân și n-am mai avut ce căuta.

— Când ați fost ultima oară în această boxă?

— Aici?! Niciodată, spuse la fel de senin, deși polițiștii îi spuseseră că-i găsiseră amprente parțiale în ambele încăperi.

— Mă văd nevoit să vă contrazic, domnule! interveni Matache. Instalația nouă de iluminat de la subsol e de acum doi ani, adică din 2014, un an după ce dumneavoastră plecaserăți din zonă și mult timp după ce garajul fusese vândut. Adineauri ați întins mâna spre întrerupătorul care nu exista în 2013. Deci ați fost aici cel puțin o dată. Mult după ce v-ați mutat de aici.

Istrate se întoarse încet spre el. Avea o sclipire nefirească în ochi, iar în colțul gurii îi apăruse un firicel de salivă. Zâmbi sarcastic:

— Poate c-am fost, poate că nu…

— Nu vreți să ne spuneți adevărul?

Suspectul începu să țipe. În camera goală, sunetele căpătau ecouri lugubre, părând a se strecura printre cei patru vizitatori.

— Am aprins câte-o lumânare! În fiecare an!

— Pentru cine? întrebă Iordan calm, înaintând astfel încât să stea între Istrate și ușă.

— Pentru ea! Cea care nu m-a vrut, care l-a preferat pe boșorogu-ăla ursuz și apretat!

— Dorina?

— Asta n-a fost decât o lumânare, răspunse Istrate pe ton egal.

— Stați așa, că eu nu-nțeleg! Ați avut o iubită aici, în bloc? Vă întâlneați la subsol? A murit?

— Nu e nimic de-nțeles. N-a fost a mea, deși am adorat-o! A fost prima și singura mea iubire!

— Putem pleca, mergem la secție, unde veți completa declarația de mai devreme, în lumina noilor descoperiri.

Suspectul se legăna de pe un picior pe celălalt. Începu să vorbească uitându-se pe rând la cei trei polițiști:

— Era frumoasă! Roșcată, cu păr lunguț, întotdeauna coafată. Avea brațe durdulii și sâni rotunzi pe care-i ascundea în rochii de casă din stambă ieftină. Doar pe stradă purta mătase. Avea carne albă și moale, numai bună de înfipt degetele în ea, de ciupit, de frământat. Și ea stătea cu moșu-ăla, pe când eu, o mândrețe de băiat, mă topeam pe picioare… Aveam optișpe ani! Într-o zi, mi-am făcut curaj. L-am pândit pe plodu-ăla al lor să plece și i-am spus tot. Tot! Cum mă perpeleam de dorul ei, cum îi sorbisem vorbele de pe buze un an de zile, când ea vorbea de Eminescu și de Bacovia… Ce-mi păsa mie de ăia?! Mie de ea-mi păsa! De ea!

Tonul lui Istrate deveni de-a dreptul isteric. Comisarul se uită la inspector. Un singur nume li se strecurase prin gânduri. Iordan îl rosti apropiindu-se de suspect:

— Doamna Minescu?

— Da, da, era o doamnă… A zis că mai bine moare decât să-mi facă pe plac. I-am arătat cât de tare o doream, mi se-ntărise ca niciodată, că n-apucasem s-o mai ating până atunci. Am împins-o spre un perete și-am pupat-o cu forța. M-a mușcat și a-nceput să țipe. M-a amenințat că mă spune colonelului. I-am dat un dos de palmă de-a amuțit. Am văzut ușa deschisă la baie și un scăunel pe care se urca să-ntindă rufe. Și după aia… gata!

— Cum adică, gata? vru să știe Matache.

— Mai bine moartă decât a mea! Așa zicea. Am omorât-o eu! Ce se-ntâmpla dacă stătea o dată? Dacă mă lăsa să-mi îngrop fața între țâțele-alea rotunde, să le molfăi, să le mușc? Dacă-și deschidea nițel pulpele-alea fragede? Ce dacă era de-o seamă cu mama? Mama era o băbătie urâtă, ea era…

— Taci dracului din gură! strigă Iordan și-l plesni peste gură. Pătrane, ia-l și hai să mergem…

— Nu ne-a spus ce e cu lumânările! încercă să-l oprească inspectorul.

— Nu ți-e clar?! A găsit câte-o femeie pe care-a spânzurat-o în amintirea ei. Așa-i?!

— Da… una câte una… ore-n șir mă uitam la ele. Unele se trezeau, se uitau la mine disperate, iar eu le-mpingeam încetișor, ele se-nvârteau, se-nvârteau… și mi se-ntărea scula al dracului de tare, ca atunci, la optișpe ani! Mai plângeau, sau icneau, dar le trosneam peste bot… Aici, aici, unde știam că fusese ea, că-i călcaseră pașii… Și-apoi plecam să trag un pui de somn și mă-ntorceam după ele a doua zi sau a treia…

— Gata, să mergem că mi-e greață! puse Iordan capăt confesiunii.

Patru bărbați părăsiră blocul de pe Aleea Macilor și se urcară în mașina cu însemne oficiale și girofar. De la etajul doi, madam Marcu văzu unul dintre ei cum se uita rânjind în sus. Putea să jure că era băiatul lui Istrate. Ăla de la scara vecină, care-i dăduse garajul lui Minescu, care se mutase de… Deci de-aia o-ntrebase frumușelu-ăla de lumină… Bătrâna se grăbi spre coana Valerica de la 52, să-i spună noutățile. Înfipse mâna într-o sticluță de vișinată din dulap, pentru că urmau dezbateri serioase.

Mulțumesc:

• Quentin Bates și Bogdan Hrib pentru răbdare, încredere și propunerea de a trece, de la *fantasy*, la polițiste;

• Lucian Dragoș Bogdan și Anamaria Ionescu pentru încurajări;

• Soțului meu, Nicu, pentru înțelegere și lămuriri de ordin tehnic;

• Fiilor mei, Adi și Alex, cei mai cuminți și dulci băieți;

• Mamelor mele, cea naturală și cea prin alianță, pentru încurajări și investiții în cărțile semnate de mine;

• Dănuț Ungureanu, care nu cred că bănuiește cât de des recurg la sfaturile primite începând cu 2014;

• Florin Stanciu și domnilor doctori Florentin Haidamac și Bogdan Petrică, pentru răspunsurile prompte la întrebările mele de natură medicală;

• În ordine alfabetică, să nu supăr pe nimeni, familiei/ colegilor/ prietenilor pentru susținere neîntreruptă: Amelia, Andra, Daniel T, Davor K, Elena D, Gabi, Gina, Lucia, Marius P, Mădălina B, Mădălina N, Mirabela, Mirela, Mona, Nicoleta D, Raluca, Ruxandra B, Silvia T, Valentina;

• Tuturor celor care s-au apropiat vreodată de poveștile mele.

TEODORA MATEI
Lumânări vii

Nu oricine reușește să creeze personaje bine conturate, pe care cititorul să și le amintească foarte ușor când dă peste un nou text unde ele își fac apariția. Ei bine, Teodora Matei se pricepe foarte bine să scoată la lumină istorii vechi, mici detalii menite să contureze personalități distincte. Asta reușește și în poveștile sale polițiste, unde avem o echipă redutabilă formată dintr-un comisar „ușor infidel", Iordan, preocupat mai mult de viața sa personală, dar călăuzit de o formidabilă intuiție și un tânăr inspector, Matache, ajutor loial, plin de energie, deprins cu ascunzișurile vieții sociale moderne. Iar decorul în care-și desfășoară activitatea cei doi, mai ales în cartea de față, este unul sută la sută românesc, în cel mai bun și atrăgător sens al expresiei.

Lucian-Dragoș Bogdan

TEODORA MATEI

Lumânări vii

Nu oricine reuşeşte să creeze personaje bine conturate, pe care cititorul să şi le amintească foarte uşor când dă peste un nou text unde ele îşi fac apariția. Ei bine, Teodora Matei se pricepe foarte bine să scoată la lumină istorii vechi, mici detalii menite să contureze personalități distincte. Asta reuşeşte şi în poveştile sale polițiste, unde avem o echipă redutabilă formată dintr-un comisar „uşor infidel", Iordan, preocupat mai mult de viața sa personală, dar călăuzit de o formidabilă intuiție şi un tânăr inspector, Matache, ajutor loial, plin de energie, deprins cu ascunzişurile vieții sociale moderne. Iar decorul în care-şi desfăşoară activitatea cei doi, mai ales în cartea de față, este unul sută la sută românesc, în cel mai bun şi atrăgător sens al expresiei.

Lucian-Dragoş Bogdan

De acelaşi autor:

Recomandare:

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
ISBN 978-606-749-350-4

Foto copertă 1 © Lvarez95 | Dreamstime.com

Table of Contents

Prolog. Doi polițiști
Capitolul 1. Explozia
Capitolul 2. Victima
Capitolul 3. Piste
Capitolul 4. Femei
Capitolul 5. Un posibil suspect
Capitolul 6. Dosare din arhivă
Capitolul 7. Speranțe
Capitolul 8. Flăcări vii

Table of Contents

Prolog. Doi polițiști 5
Capitolul 1. Explozia 10
Capitolul 2. Victima 25
Capitolul 3. Piste 36
Capitolul 4. Femei 50
Capitolul 5. Un posibil suspect 64
Capitolul 6. Dosare din arhivă 77
Capitolul 7. Speranțe 91
Capitolul 8. Flăcări vii 105